

Giới thiệu Hoàng Hậu Tinh Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trầm!

Cho dù khoảng cách không gian là điều không dễ vượt qua, hay bất kể điều gì xảy ra...

Chỉ cần không buông tay nhau, quyền lực cùng giang sơn trầm đều buông bỏ, chỉ cần mình nàng..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trầm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lão Thiên,ta xuyên không ư?(Thượng)

-”Này, trả cho anh mau!”

-”Không,nó là của em mà!”

Trong một tòa biệt thự ở ngoại ô,có một đôi nam nữ đang rượt đuổi nhau chí chóe.

Cô gái xinh đẹp cầm trên tay một chiếc vòng cổ,chạy tới chạy lui,miệng liên tục hét lớn:

-”Thượng Bảo Quân,anh quá quất vừa thôi!Anh có thể mua sợi dây khác cho chị dâu mà,sao cứ nhất thiết phải lấy của em?”

Chàng trai tên Thượng Bảo Quân ra sức giải thích:

-”Giúp anh đi Bảo Yến,Nhu Nhi rất thích nó,anh không muốn mất vợ đâu,nhóc giúp anh đi!”

-”Không,không!”

Cô gái tên Bảo Yến kia càng ra sức chạy,Bảo Quân tăng tốc vọt lên và cướp được sợi dây.

Bảo Yến hét âm lên:

-”Bảo Quân,đó là cổ vật em có được ở hầm mộ hôm trước.Anh đừng quá đáng!”

-”Nhưng Nhu Nhi...”

-”Nhu Nhi,Nhu Nhi,trong miệng anh cứ Nhu Nhi suốt ngày.Chị ta muốn gì là anh cho nấy.Chị ta nói Đông anh chẳng dám sang Tây,chị ta nói sao anh làm vậy.Em nói cho anh biết,chị ta tắm tía sợi dây này từ lúc em lấy về rồi. Thật không ngờ còn dám nói với anh,đề tiện hết sức!”

-”Sao em dám nói Nhu Nhi như vậy?Cô ấy dù sao cũng là chị em.”

Anh trai của Bảo Yến vốn từ nhỏ gốc gác, mọi việc trong công ty đều một tay cô điều hành.

Mọi thứ vẫn sẽ ổn định nếu như không có chuyện anh trai của cô dẫn người yêu về ra mắt.

Cô gái này cũng rất xinh đẹp,đoan trang thủy mị,cả nhà ai cũng rất vừa ý với cô con dâu tương lai mà gốc từ mang về.

Thật ra chuyện cũng chẳng có gì đáng nói cho đến khi cô phát hiện ra cô gái đó vào nhà cô chỉ với mục đích đào mộ. Thuộc hạ thân tín tại Rose còn thu thập được không ít hình ảnh cô ta qua lại với nhiều đàn ông khác.Cô không muốn làm ang trai mình đau khổ nên giấu nhem đi.

Cô giật lại sợi dây chuyền từ tay anh trai rồi chạy đi,cuộc rượt đuổi lại bắt đầu.

Chạy đến gần hồ bơi,cô hụt đà rồi lao về phía trước,cả người không thể phanh lại.Tai ù đi,chỉ nghe tiếng anh trai hét to:

-”Cẩn thận lan can trước mặt,Bảo Yến!”

“BANG!”

Rồi cô thấy đầu mình va đập vào đâu đó rồi cảm thấy xung quanh rất mát và khó cử động,chắc cô rơi xuống hồ bơi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trầm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Lão Thiên,ta xuyên không thật ư?(Hạ)

Nàng gắng gượng ngồi dậy,đầu thì đau như búa bổ.Đang định hình xem sao mình lại nằm đây thì nghe tiếng khóc lóc bên cạnh,nàng đưa đôi mắt nhìn sang bên cạnh.

Một tiểu cô nương tầm 15,16 gi đây đang đứng bên giường khóc lóc,miệng nỉ non nom rất ủy khuất:

-”Tiểu thư,người tỉnh rồi,thật người làm Tiểu Ý sợ không gặp lại người tỉnh!”

Bảo Yến nhìn tiểu cô nương thanh tú tự xưng là Tiểu Ý,cuộc đời nàng ghét nhất là nhìn thấy nước mắt,nhớ hồi còn đi học trung học nàng suýt đánh một thằng con trai đang khóc lóc vì....thất tình.

Nhưng tiểu cô nương này vì nàng mà khóc lóc thương tâm thật khiến nàng âm áp lạ thường.

Nàng đứng dậy ôm tiểu cô nương vào lòng vỗ về:

-”Tiểu Ý,ta là không sao,chỉ hơi vág đầu,không tin ngươi cứ kiểm tra!”

Tiểu Ý gật gật nhìn nàng,nàng buông Tiểu Ý ra ngồi xuống giường rồi nhìn ngó xung quanh.

Quái!Đây đâu phải phòng nàng,từ khung cửa sổ đến khung giường đều được chạm khắc tinh xảo,mang đầy hơi thở cổ kính.....Stop.....cổ kính á.....cảnh này nàng thấy quen quen....hình như trên phim cổ trang và tiểu thuyết xuyên không.....không lẽ.....đến tột cùng là nàng.....XUYÊN KHÔNG?

....

....

....

....

....

....

XUYÊN KHÔNG!!!!

...

...

...

...

...

Các neuron thần kinh của nàng ngay lúc này vận động hết công suất.....

Nàng nhớ là nàng chỉ rơi xuống hồ bơi thôi mà,vậy mà cũng xuyên không!

QUÁ VI DIỆU!!!!

Nàng quay sang Tiểu Ý:

-”Tiểu Ý,đây là đâu!”

Tiểu Ý sợ hãi nhìn nàng,tiếp tục một màn “lê hoa đái vũ”:

-”Tiểu thư, người không nhớ gì sao?”

Nàng bực bội gắt gỏng:

-”Ta thực không nhớ gì, mà ta đã chết đâu mà ngươi khóc lăm thế?”

Tiểu Ý nghe thế liền sợ hãi quỳ xuống nói:

-”Tiểu thư bớt giận!”

-”Đứng lên!”

-”Vâng!”

Tiểu Ý quệt nước mắt đứng lên, nàng vẫn như cũ lạnh nhạt hỏi:

-”Kể ta nghe về nơi này!”

Sau khi nghe Tiểu Ý huyền thuyên một hồi, nàng bảo Tiểu Ý ra ngoài nấu gì đó cho nàng ăn, nàng đói muốn xỉu rồi.

Ngồi một mình trong phòng, nàng ngước mắt lên trần nhà, than thở:

-”Lão Thiên, ta xuyên không thật ư?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trẫm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tranh giành đi dã vu

Sau khi nghỉ ngơi nàng khoẻ rất mau, chiều hôm đó nàng thơ thẩn đi đi lại lại trong vườn.

Bằng lời kể của Tiểu Ý và với kiến thức lịch sử không đến nỗi nào của mình. Nàng xác định bản thân đã xuyên về một thời đại không có trong lịch sử.

Đây là Thần Điện quốc, hoàng đế vừa ra chiếu thoái vị, lui về làm Thái Thượng Hoàng, truyền ngôi cho thái tử Thần Nguyên Vũ. Ngày mai sẽ diễn ra lễ đăng cơ.

Theo truyền thống từ xưa Thần Điện quốc, hoàng đế sắp đăng cơ phải lên núi Dã Vu làm lễ tế trời đất. Phụ mẫu của nàng vào cung để chuẩn bị cho buổi lễ tế ngày mai.

Lại nói đến phụ mẫu, nàng là đại tiểu thư Hoàng Ái Nguyệt của tể tướng Hoàng Phúc Ki. Mẫu thân nàng là Hằng Kiều Thi.

(Chân: mẹ Nguyệt tỷ tên kêu thật. Hằng Nga, Thúy Kiều, Tây Thi. Toàn mỹ nhân cả! À mà bắt đầu gọi tỷ là Ái Nguyệt nha!)

Nghe Tiểu Ý nói lại, từ nhỏ nàng vốn hiền lành, nhút nhát luôn bị các muội muội khi dễ mà không dám nói câu nào. Do nàng được phụ thân yêu quý, mẫu thân là đại phu nhân nên nàng càng bị ghét hơn.

Hoàng Ái Nguyệt hôm qua được mời đi thưởng trà cùng các vị tiểu thư khác. Tại đây, nàng bị muội muội Hoàng Dao Cầm đẩy từ lầu cao xuống hồ.

Hây da, rõ là tiểu thư số khổ, Thôi, ngươi yên nghỉ nhé Hoàng Ái Nguyệt, Bảo Yến ta đây sẽ sống nốt thay cô và trả thù giúp cô.

Nàng đi đến một cây cầu nhỏ vắt ngang một lòng hồ, nước trong veo, soi thấy cả đáy. Nàng đứng trên cầu soi mình dưới làn nước trong xanh mà suýt lao đầu xuống hồ.

Đây rõ ràng là nàng ở hiện đại mà, sao có thể giống nhau như đúc chung một khuôn vậy.

Làn da non mịn, trắng sáng như mỡ đông. Đôi mày lá liễu như tô điểm cho gương mặt thêm tinh xảo. Đôi mắt phượng trong veo như nước hồ thu, phong tình vạn chủng. Mỗi anh đào đỏ hồng chúm chím không tô mà thắm.

MỘT VẼ ĐẸP KHÔNG TÌ VẾT!

Hèn gì mà bị ghét đến vậy, nàng vừa đưa tay vén tóc ra sau tai thì nghe tiếng nói âm áp lạ thường:

-”Nguyệt Nhi,ngươi là chưa khoẻ,ra đây làm gì,nhiễm hàn khí thật khiến đại ca không biết làm sao!”

Nàng nhăn mặt lại,sao câu này nghe cứ như đang mỉa mai nàng đã yếu còn ra gió.Định quay lại “giáo huấn” hắn thì nàng khựng lại.....con bà nó.Soái ca nha! Mỹ nam thật đấy,nhưng nam nhân này hình như vừa xưng là đại ca thì phải.Nàng nhìn hắn nghi hoặc hỏi:

-”Ngươi là ai!”

Hắn lo lắng tiến đến đặt một tay lên trán nàng:

-Ngươi là làm sao vậy,chẳng lẽ nước hồ hôm qua quá lạnh khiến ngươi hóa ngọc rồi sao,đến ca ca Hoàng Dật Phong của ngươi mà ngươi không nhận ra sao?”

-”Đại...ca...ngươi là ca ca ta?”

-”Ân,là ta!Ta xin lỗi,nếu ta không để muội đi một mình thì cơ sự đâu tệ thế!”

Hình như người ca ca này rất sủng ái muội muội của mình,ta gật đầu cười:

-”Ân,ta không sao,ca nhìn xem,ta chỉ không nhớ quá khứ thôi,ngươi kể cho ta được không!”

Hắn xoa đầu ta,nói:

-”Quên đi cũng tốt,muội chỉ cần nhớ ta luôn là người sủng muội nhất,cần gì cứ gọi ta,nhớ chưa?”

Nàng bất giác rung mình nhưng miệng vẫn cười ngọt ngào gật đầu.Thực chất trong lòng nàng đang nhủ thầm”Tên này là luyện muội muội sao,đầu cần thiết phải sủng với ai như vậy”

Dật Phong ngây ngất nhìn nụ cười của Ái Nguyệt,không nhận được mà đưa tay vuốt má nàng,nói:

-”Muội cười đẹp lắm,sau này nên cười nhiều hơn!”

-”Ca....!”

Nàng gật đầu nhìn Hoàng Dật Phong,trong lòng nàng đột nhiên chợt nhớ đến anh trai ngọc ngà ở hiện đại.Nàng tự nhủ thầm,không dễ gì khi đến một thế giới xa lạ lại có người thân quan tâm mình như vậy,nàng nhất định sống thật tốt với gia đình mới này.

Hai người đang cười nói vui vẻ thì thấy một bóng nữ tử đỏ choe đỏ chোট tiến tới,cầm tay Dật Phong,dựa vào người hắn nhìn nàng cười:

-”Tỷ tỷ là còn chưa khoẻ mau về phòng hảo hảo nghỉ ngơi đi!”

Đây là muội muội “yêu quý” Hoàng Dao Cầm của nàng rồi.Nom cũng là nữ nữ,cả người sức nức mùi son phấn.Váy áo gì mà mỏng manh,cổ áo trễ xuống lộ ra cặp tuyết lê trắng ngần,đầy kích thích nam nhân nga.

Ngươi lúc trước khi dễ ta,ta liền cho ngươi xấu mặt.Nàng gượng cười,ra về yếu đuối,loạng choạng bỏ đi.

Thấy nàng sắp ngã đến nơi,Dật Phong liền đẩy Dao Cầm ra,lao đến đỡ nàng:

-”Nguyệt Nhi,muội không sao chứ,để ta đưa muội về phòng!”

Nàng quay lại nhìn Dao Cầm với vẻ mặt đắc ý.Gì chứ,ta không phải dạng vừa đâu.

Không cam tâm để Dật Phong bỏ rơi mình,à ta lên giọng nũng nịu:

-”Phong ca,muội trọ chân rồi!”

Nàng khẽ rung mình,ruột gan đảo hết lên.Thật ớn lạnh,sao lại có giọng nói “chảy nước” như vậy.Nàng ta rất có thể là truyền nhân của xà tinh nga.

Dật Phong lạnh lùng nhìn nàng ta,quay sang bảo Tiểu Ý:

-”Ngươi đi tìm a hoàn của tam tiểu thư đến đưa nàng về tiểu viện!”

-”Vâng!”

Nói rồi Tiểu Ý nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt của mọi người.Dật Phong không chút cảm xúc nói với Dao Cầm:

-”Muội chịu khó chờ chút,a hoàn của muội sẽ đến ngay!”

Nói đoạn,không cho Dao Cầm kịp trả lời hắn liền dẫn Ái Nguyệt đi,bỏ lại Dao Cầm đang tức giận,ngiên răng nghiêng lợi ở đằng sau.

Sau khi dùng xong bữa tối, Ái Nguyệt ngồi cắt tỉa chậu đỗ quyên ở sân. Lúc này Tiểu Ý ở đâu lao vào, vừa thở hồng hộc vừa nói:

- "Tiểu thư, lão gia và phu nhân đại phu nhân về!"

Tiểu Ý vừa dứt lời, Ái Nguyệt đặt kéo xuống, vội hỏi:

- "VẬY HỌ Đâu?"

- "Nguyệt Nhi, phụ mẫu ngơì đây chứ đâu!"

Nàng quay đầu nhìn thì thấy một đôi phu thê đã luống tuổi bước vào. Người nữ nhân trung niên xinh đẹp quý phái thấy nàng vội lao đến ôm chầm lấy, nước mắt ngấn, nước mắt dài:

- "Nguyệt Nhi, nữ nhi của ta, con không sao chứ, con khiến mẫu thân lo quá!"

Tận sâu trong thâm tâm nàng đã có hảo cảm với gia đình này, và nàng cũng đã sớm coi họ là cha mẹ của nàng từ lâu. Nàng vỗ vỗ lưng bà, thủ thỉ:

- "Mẫu thân, nữ nhi khỏe lắm. Ngay bây giờ nữ nhi có thể ăn mười bát cơm một lúc đấy!"

Mẫu thân nàng gạt nước mắt, cốc đầu nàng mắng yêu:

- "Ngơì còn biết nói giỡn cơ, nha đầu quý!"

Nàng ôm đầu cười hi hi, nhí nhảnh trả lời:

- "Con là nữ nhi của người mà!"

Hai mẫu tử nàng mãi nói chuyện mà bỏ quên phụ thân nàng ở một chỗ. Không cam lòng bị nữ nhi giành mất sự chú ý của nương tử, ông đến gần ôm mẫu thân nàng vào lòng, hậm hực nói:

- "Nàng đâu có cần phải xoắn xuýt lấy Nguyệt Nhi như vậy, nàng xem nữ nhi vẫn khỏe đứng không?"

Mẫu thân nàng mặt phỉm hồng, nói:

- "Lão gia, đây là nữ nhi chúng ta mà lão gia vẫn đồ dấm được sao?"

Ái Nguyệt nàng bụm miệng cười, nàng lấy tay che miệng cười, nhỏ nhẹ nói:

- "Mẫu thân và phụ thân tình chàng ý thiếp khiến nữ nhi xấu hổ quá cơ, nữ nhi còn nhỏ nga! Thật hại mất nga"

Phụ thân nàng trên chọc:

- "Nữ nhi sớm muộn gì cũng có lang quân, con gái lớn đâu thể giữ trong nhà!"

- "Phụ thân!"

Nàng xấu hổ gất nhẹ khiến cả ba cười vang, đang vui bỗng Dao Cầm từ đâu lao đến:

- "Phụ thân, Cầm Nhi rất nhớ người!"

- "Dao Cầm, con lớn rồi đấy, chú ý phong phạm!"

Ông điềm đạm nói, trong mắt ánh lên sự chán ghét cực độ. Mẫu thân nàng như chợt nhớ ra điều gì đó, liền nói:

"À, lão gia, thiếp thấy Nguyệt Nhi cũng khỏe rồi, hay là mai chúng ta dẫn nàng cũng Phong Nhi đi Dã Vu dự lễ tế!"

Phụ thân nàng quay sang nhìn nàng hỏi:

- "Con thấy sao?"

Chuyện này nàng đã nghe Tiểu Ý kể lại, ngày mai tân hoàng đế sẽ đăng cơ tại núi Dã Vu, các quan triều thần phải đưa gia quyến đi theo, nhưng chỉ là được đưa vợ cả và các con của vợ cả theo.

Nàng đương định trả lời thì Dao Cầm đã xen vào:

-”Cầm nhi xem chừng tỷ tỷ bị ngã hồ hôm qua chưa khỏi đâu,hay để nữ nhi đi giúp tỷ tỷ!”

A ha,hóa ra ả ta làm vậy để đi Dã Vu thay nàng.Cũng phải thôi,đi đến đây ả ta lọt được vào mắt xanh của tân vương thì không phải một bước trở thành phượng hoàng sao.Muru sâu kể hiểm thật.

Ngươi muốn đi như thế ta liền không cho ngươi đi,cho ngươi tức chết.

Nàng liền lên tiếng:

-”Tỷ khỏe lên rất nhiều rồi,không cần phiền muội muội nhọc công thay thế!”

Bàn tay ả nắm chặt lại nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ ôn hoà:

-”Không phiền đâu tỷ,chúng ta là tỷ muội một nhà mà!”

Nàng liền kéo vạt áo che miệng cười duyên:

-”Nhưng phận làm chính nữ của phủ tể tướng ta không thể cáo bệnh để muội muội mình đi thay được!”

Ả ta định cãi cọ,cha nàng có vẻ mất kiên nhẫn liền phất tay bỏ lại một câu rồi ôm mẫu thân nàng đi:

-”Cứ quyết định vậy,Nguyệt nhi và Phong nhi mai sẽ đi núi Dã Vu cùng chúng ta!”

Ả ta tức giận như muốn lao vào ăn tươi nuốt sống nàng,nàng chẳng sợ ả.Nàng ngồi xuống,tiếp tục loay hoay với chậu đồ quỳên của nàng.Ả ta thấy không làm được gì nàng thì tức giận vùng vằng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trẫm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Ban hôn - Chạy trốn - Gặp gỡ

Nàng ngồi vuốt ve Bạch Thố trong vườn,đôi chân nàng khẽ đu đưa xích đu.Bạch Thố là một chú thỏ nàng cứu được ở núi Dã Vu khi nó rơi vào bẫy của thợ săn.Và bây giờ nó là sủng thú của nàng.

Lại nói đến lên núi Dã Vu,nàng vì cứu Bạch Thố mà không thể tham gia lễ tế,rất tiếc nga.

-”Tỷ tỷ làm gì mà ngẩn ngơ vậy?”

Tiểu Ý đặt đĩa bánh quế hoa xuống bàn rồi đứng dậy xích đu cho nàng.Ái Nguyệt chán nản than thở:

-”Ta thực sự chán nản ở trong phủ rồi,buồn tẻ lắm!”

-”Tỷ thêu khăn tay đi!”

Nàng đứng lên,chống nạnh trông vô cùng ra dáng “mụ đàn bà đánh đá”,ghè gớm trả lời:

-”Ta thêu được gần một bao khăn tay lụa rồi đấy,sắp mở cửa hàng được rồi đấy!”

Tiểu Ý cười hì hì,gãi đầu gãi tai:

-”Em quên!”

Nàng đang chí chèo ằm ỉ với Tiểu Ý thì một a hoàn từ đâu đó chạy đến chỗ nàng,hót ha hót hải nói:

-”Bẩm tiểu thư,thánh chỉ đến!”

Thánh chỉ?

Nàng ngu ngơ quay sang hỏi Tiểu Ý:

-”Thánh chỉ là cái gì?”

Tiểu Ý và a hoàn suýt ngã ngửa,Tiểu Ý đưa tay lau mồ hôi,miệng trả lời:

-”Là điều mà đương kinh hoàng thượng ban ra cho ai đó, và người đó phải thực hành!”

Nàng gật gù, đi theo a hoàn đến đại sảnh:

-”Nguyệt nhi, mau đến lĩnh thánh chỉ!”

Nàng vừa đến mẫu thân liền kéo nàng quỳ xuống. Vị nam nhân mặc bộ đồ màu xanh lục, cất giọng nói “đặc trưng” nghe phát hiểu luôn là công công:

-”Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nhị tiểu thư Hoàng Ái Nguyệt phủ tể tướng xinh đẹp, hiền thực, nhân hậu ôn hòa, cảm kì thi họa nay phong ban tước hoàng hậu, đại lễ đăng cơ sẽ diễn ra vào tuần sau, sau đại hôn ban Phụng Kim cung. Khâm thủ!”

Hoàng hậu???

Nàng làm hoàng hậu???

NOOOOOOOOOO!!!!

Cha nàng đứng lên nhận thánh chỉ mà trong lòng không khỏi bất an, nữ nhi yêu quý của ông sắp phải lao vào hậu cung tranh sủng. Nữ nhi của ông đơn giản lắm, ngây thơ, thuần khiết đến mức lạ lùng.

(Chán vâng, tỷ ấy vô cùng ngây thơ và thuần khiết!)

Vị công công vừa khuất bóng nàng đã vội lao vào lòng cha:

-”Phụ thân, Nguyệt nhi không muốn đi, hoàng đế rất đáng sợ, hậu cung cũng vô cùng đáng sợ, ở đó Nguyệt nhi sẽ cô đơn!”

Lời nói của nàng vô tình lọt vào một hắc y nhân gần đó. Hắc thật hiếu kì nữ nhân kia, hoàng đế đáng sợ? Hoàng đế sẽ ăn thịt nàng sao? Thật khiến người ta tò mò.

Phụ thân xoa đầu nàng:

-”Ta có thể từ hôn giúp con!”

Hắc y nhân lại một lần nữa chấn kinh, tể tướng này thật kì lạ, như quan viên khác sẽ đổ dành nữ nhi của mình nhập cung hòng nhờ vả tranh quyền đoạt vị. Vị tể tướng thật khiến hắc mở rộng tầm mắt. Thật là một vị quan thanh liêm chính trực.

Nàng mắt sáng rực lên nhưng lại cụp xuống ngay lập tức:

-”Nhưng như thế phụ thân sẽ...”

Ông cười xoa xoa tay:

-”Không sao, hạnh phúc của nữ nhi là quan trọng!”

Mẫu thân nàng mặt ửng ửng, không nói nên lời. Hắc y nhân kia càng khó hiểu hơn, nữ nhi của họ chỉ vào cung thôi mà có phải đi chết đâu mà họ phải làm như nàng sắp chết không bằng.

(Chán: có nữ nhi đi rồi biết!

Hắc y nhân*nhún vai*: người cho ta một đứa đi!

Chán*chỉ chỉ nữ chính*: kia kia)

Nàng đến gần lau nước mắt cho mẫu thân, vỗ nhẹ lưng bà:

-”Mẫu thân, người đừng khóc!”

-”Nguyệt nhi...”

Đang lúc này thì “quý nhân tình nguyện” xuất hiện:

-”Phụ thân, Cầm nhi sẽ xuất giá thay tỷ tỷ!”

Nàng khinh bỉ nhìn nàng ta, ham muốn trèo cao của nàng thật không có điểm dừng, nàng vẫn ôn hòa nói:

-”Ý tốt của muội ta xin nhận nhưng chống lại thánh chỉ sẽ chu di cửu tộc!”

Nàng nói xong cũng khẽ rùng mình,câu nói như nhắc nhở chính nàng.Nàng không can tâm...

Mặt ả ta biến sắc nhưng vẫn cố vót vát:

-”Chỉ cần muội nhập cung thì hoàng thượng sẽ sủng ái muội,muội tin vậy ko sao đâu tỷ a!

“Tự tin dữ vậy”,đó là suy nghĩ của mọi người có mặt ở đó.Riêng hắc y nhân nghe xong suýt rớt từ trên cây xuống,cái gì cơ,nàng ta nhập cung hẳn sẽ sủng ái nàng ta á.Thà hẳn sủng ái kỹ nữ còn hơn.

(Chan:uy uy,đậu hũ chưa,không nên ăn!Hắc y nhân:ta ăn ngươi nha!

Chan*chỉ chỉ nữ chính*:kia kia!)

Nàng chán ghét nhìn Dao Cầm,nàng quay sang bảo Tiểu Ý về nghỉ ngơi rồi vội vánh về tiểu viện.

Nàng sắp xếp vài bộ quần áo vào tay nải,ôm Bạch Thổ vào lòng,vuốt nhẹ nhẹ lông nó:

-”Đi theo ta chứ?”

Nó liếm nhẹ nhẹ tay nàng biểu thị đồng ý,nàng cho nó vào ngực rồi bắt đầu.....

T

R

È

O

T

U

Ồ

N

G

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ra đến bên ngoài thành công,nàng lấy con thỏ ra khỏi lồng ngực rồi để nó vào trong tay nải mà đi.

Bước vào một túa lâu nàng,nàng ngồi xuống bàn nhấp một chén trà,một tên tiểu nhị xun xoe chạy đến:

-”Cô nương,cô dùng gì?”

-”Hôm nay quán có gì ngon mang ra đây!”

-”Vâng!”

Nàng nhấp thêm một ngụm trà,ngay lúc này có hai nam nhân bước đến trước mặt nàng,một nam nhân băng lãnh vô cùng tuấn lãng,có thể nói là vô cùng soái ngôi xuống,nam nhân còn lại lạnh lùng nói với nàng:

-”Cô nương có thể nhường bàn cho công tử nhà tôi được không?”

Nam nhân lạnh lùng kia không thèm nhìn nàng lấy một lần,tướng đẹp trai,có tiền mà nàng sợ,xem ai sợ ai.Nàng nói lớn:

-”Tiểu nhị,mang thêm đồ ăn lên cho bốn cô nương!”

Nam nhân đang đứng kinh ngạc nhìn nàng,còn nam nhân đang ngồi hình như đã quen với việc này nên chỉ thoáng khinh khỉnh liếc nàng rồi lại lạnh lùng như cũ.

Tiểu nhị bê hết món này đến món kia lên,nam nhân lạnh lùng thân nhiên gấp ăn.Nàng trái lại chỉ ngồi uống trà,chống cảm nhìn chăm chăm hắn.

Nam nhân đằng sau thấy nàng cứ nhìn chăm chú chủ tử nhà hắn nên khó chịu nói với nàng:

-”Sao cô nương nhìn công tử nhà ta chăm chú thế?”

Hắn khẽ liếc nhìn lên như chờ đợi cử chỉ lấy lòng hắn từ nàng.Nhưng trái lại,nàng chỉ khẽ cười nhạt,xoay xoay chén trà trên ngón tay rồi lạnh lùng trả lời:

-”Không có gì,tà chỉ là đang thấy công tử nhà các người sức ăn thật tốt,mà chắc công tử nhà người cũng có của ăn của để nên mới có thể trả tiền cả bàn thức ăn lớn thế này.Phải ta thì ta cũng không đủ khả năng a!

(Chan:chém bay óc nhà!)

Hai nam nhân nhất tề tròn mắt nhìn nàng,nam nhân đang đứng nhìn nàng đầy khó hiểu,mở miệng:

-”Sao công tử nhà ta phải trả tiền,không phải cô nương mời ngài sao?”

Nàng khinh bỉ cười nhạt:

-”Hình như công tử nhà người có vấn đề về phát ngôn nên phải nhờ người ngoại giao?”

Khoé miệng anh ta khẽ giật giật,nàng ta thật to gan,dám nói với chủ tử của hắn như vậy,phen này đầu roi máu chảy rồi.

Trái với dự đoán của anh ta,nam nhân lạnh lùng lên tiếng:

-”Vậy sao ngay từ đầu cô nương không nhường bàn cho ta mà còn gọi thêm món?”

Giọng nói tựa hồ có thể đóng băng mọi thứ,nhưng nàng vẫn bình thản dùng tay xoay xoay chén trà,bình thản trả lời:

-”Người đã bao giờ thấy nữ nhân nhường bàn cho nam nhân bao giờ chưa?Ta đã hạ mình gọi món giúp các người,chỉ là ngồi chờ các người ăn xong ta mới gọi đồ ăn mới lên dùng!Các người đâu quen biết gì ta mà ta phải mời,mà đồ ăn các người ăn,ta không động vào nên đương nhiên các người phải trả tiền rồi!”

Nàng thản nhiên nói mà không biết mặt ai đó đã đen hơn đít nồi,đã vậy nàng còn bồi tiếp câu nữa:

-”Các người liệu liệu tự mà trả,bổn cô nương không liên quan nên đừng hòng ta trả!”

-”Thật không?”

Hắn rít khẽ qua kẽ răng,đập mặt bàn rồi hô nhỏ:

-”Ngô Kiến!

Ngay lập tức một lưỡi kiếm chĩa thẳng vào nàng,nàng mỉm cười quý dị,định dùng vũ lực ép nàng trả tiền sao? Không có cửa đâu!Nhưng hiện tại nàng không thể dùng võ công ở chỗ này được,nàng mới xuyên về đây nên không thể gây phiền phức cho phụ mẫu mới được.

Trong đầu nàng lóe lên một ý tưởng,hồi còn ở hiện đại lúc còn học trung học nàng đọc khá nhiều truyện xuyên không,hình như có đoạn giống như này thì phải,có kẻ tội gì ko dùng,ai bảo hắn dọa giết nàng,nàng liền làm hắn mất mặt nha.

Mỉm cười quý dị thêm lần nữa,nàng.....

B

Á

T

Đ

À

U

D

I

Ê

N

Nàng lao đến ôm chân hắn,gào khóc:

-”Tướng công, chỉ cần chàng dễ thiếp sống thôi, còn thể thiếp chàng nạp thêm bao nhiêu cũng được, chức đại phu nhân chàng giao cho nhị phu nhân cũng được, thiếp không cần!”

Trong lúc nàng lao đến ôm chân hắn, nàng có cố tình để lưỡi kiếm của nam nhân tên Ngô Kiến xoẹt qua cổ mình. Hiện tại ai cũng thấy một nữ nhân xinh đẹp như tiên nga đang dần dựa nước mắt trông vô cùng ủy khuất, đã vậy cổ nàng còn bị chảy máu. Còn hai nam nhân kia, một người lạnh lùng là hắn được nàng gọi là tướng công, nam nhân còn lại thì đang chìa kiếm về phía nàng.

Nàng lại tiếp tục khóc lóc, tay lay lay chân hắn khóc nức lên từng cơn:

-”Hu hu hu, chỉ cần tiểu bảo bảo ra đời bình an thiếp tình nguyện ra đi không cần chàng đuổi giết thiếp đâu!”

Xung quanh bắt đầu rộ lên tiếng bàn tán:

-”Nương tử có thai mà vẫn muốn đuổi đi sao? Người đâu mà độc ác vậy!”

-”Thật tội cho cô nương đó, gả nhầm cho phu quân vũ phu!”

-”Lại còn muốn giết nàng chứ, cô nương ấy thật đáng thương!”

.....

.....

....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Mặt hắn ngày càng đen hơn, tên Ngô Kiến ở sau thì toát mồ hôi lạnh. Chủ nhân hi, nộ, ái, ố vô thường rất đáng sợ.

Lời nói của bàn dân thiên hạ ngày một rộn rã, nàng đắc ý hơn mà không biết mặt hắn đen hơn than. Đã vậy nàng rút thôi, cho hắn chịu trận, nàng diễn xong rồi.

Vừa hay đùi nàng có một vết thương lớn chưa lành miệng, đành chịu đau vậy.

Nàng giả vờ lay chân hắn nhưng thực chất cù nhẹ vào chân hắn, và đoạn kết diễn ra vô cùng chuẩn ý nghĩ của nàng

Hắn bị nàng cù nên giật mình đá văng nàng ra xa. Nàng đập người vào cột gỗ gần đó rồi đập bụng xuống sàn nhà lạnh lẽo. Lực nàng đã giảm thiểu tới mức tối đa nhưng nàng vẫn thấy có chút ê ẩm, đùi nàng còn va vào ghế chứ phen này hắn hét dám ra đường.

-”Bảo..... bảo.....!”

Nàng hét lên đầy yếu ớt, rồi ôm bụng dưới. Giữa hai chân nàng chảy ra một dòng máu đỏ, nàng khóc nức lên, miệng liên tục lẩm bảm..”bảo bảo”

(Chan* cúi đầu, nắm quyền*: mọi xin bái phục tể, diễn quá sâu, tinh thần hi sinh vì nghệ thuật...nhằm...vì diễn xuất vô cùng cao. CAO THỦ, CAO THỦ!”

Hắn tái mét mặt lại, nàng chảy máu, hắn chỉ xây chân đá nàng thôi mà, sao lại thành tội nhân giết người thế này. Miệng hắn lắp bắp, mồ hôi từng giọt to bằng hạt đậu thi nhau rơi.

(Chan: sợ thật, “chỉ đá” thôi mà!”

Một đại thẩm lao ra đỡ nàng, day nghiêng nhìn hắn rồi ân cần hỏi:

-”Cô nương, máu cô chảy nhiều quá, ta đưa cô đến đại phu, may ra hài tử của cô nương....

Nàng khẽ lắc đầu, yếu ớt chống tay loạng choạng đứng dậy, tiến đến nhìn hắn đầy ủy khuất xen lẫn thách thức. Vớ lấy tay nải, nàng ôm bụng nói:

-”Tướng công, chàng còn chuẩn bị hành lý cho ta đi sao? Bảo bảo đã mất chàng hãy quên ta đi và sống hạnh phúc bên cô ấy nhé, ta đi!”

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Xung quanh lại rộ lên tiếng bàn tán:

-”Còn chuẩn bị đồ để đuổi nàng đi kia.Hóa ra có ý đồ từ trước!”

-”Phu quân cô ấy trông đẹp trai thế mà chẳng ra gì!”

....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

...

.....

.....

Nàng rời khỏi từ lâu với ánh mắt thương hại của mọi người.Hắn đồ dẫn nhìn theo bóng nàng.Nàng thật tình quá!

Mọi người lại nhìn hắn mà chỉ trỏ,hết chịu nổi,hắn đập hai thoi vàng xuống bàn rồi bỏ ra ngoài.Ra đến cửa,hắn khẽ ra lệnh:

-”Điều tra xem nàng ta là ai,còn giờ hỏi cung!

-”Tuân lệnh!”

Khoé miệng hắn chọt cong lên thành một đường tuyệt mỹ,khẽ lắm lắm:

-”Tiểu yêu tinh,nàng thật tình quá,trăm sẽ bắt được nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trăm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bái sư

Gần hai ngày nàng đi khỏi nhà đã trôi qua. Nàng đứng chống nạnh trên đỉnh núi mà không khỏi khâm phục chính mình. Vách núi này vừa cheo veo lại trơn trượt, leo lên rất cực khổ a.

Nàng đứng dậy phui phui vạt váy, nhìn quanh nhìn quất. Chà! Vách đá cheo veo như vậy mà cũng có nơi bằng phẳng gồm, có thể bắt chước cao nhân, tu tiên ở ẩn a.

Nàng muốn tìm một vài thứ để cất nhà thì nghe tiếng cười nói sang sảng:

- "Ha ha ha, nha đầu này rất khá, có thể leo đến tận đây. Ta có lời khen. Uhm, ta sẽ xem xét cố gắng của ngươi mà nhận ngươi làm đồ đệ!"

Hoá ra là một nam nhân trung niên, tầm tuổi phụ thân nàng là cùng. Trông vô cùng đạo mạo, nhưng điệu bộ giọng nói đã hoàn toàn vứt khuôn mặt đạo mạo đó cho chó ăn.

Lão đầu từ này phải dạy dỗ lại một chút, trẻ hư nga!

(Chán: người ta ăn muối gần nửa đời người rồi tỷ à, làm ơn đi!

Ái Nguyệt: trẻ hư ko thể ko dạy dỗ!

Chán: bótay.com.vn)

Nàng trực tiếp đi ngang qua, lão từ sừng sốt nhìn nàng, hét:

- "Nha đầu, ngươi đi đâu?"

Nàng vẫn làm như không nghe thấy, vẫn tiếp tục bước đi. Bị ăn quả "bơ" to đùng, lão từ chạy theo túm tay nàng, nói:

- "Nha đầu, ngươi là đi đâu?"

Nàng giả vờ tròn xoe mắt, ngu ngơ hỏi:

- "Ông gọi ta?"

- "Ta không gọi ngươi chẳng lẽ ta tự gọi ta?"

- "Vậy ông gọi ta làm gì, ta quen ông à?"

- "Không phải ngươi tìm ta để bái sư à?"

Nàng lắc đầu nguây nguẩy, lão từ suy nghĩ ngẩn ngơ, ông ta tưởng bỏ nga.

- "Vậy sao ngươi đến đây?"

- "Trốn nhà, đào hôn!"

Nàng trả lời tỉnh bơ như không, lão từ âm thầm gật gù cảm thán. Nha đầu có tố chất tuyệt vời, không truyền nghề cho nàng thì tiếc vô cùng. Lão bắt tay vào công cuộc "dụ dỗ" đồ đệ tương lai.

- "Ông là ai?"

Nàng lại hỏi, câu hỏi này thật sự làm lão từ tức muốn học máu. Ít ra nàng cũng phải biết danh tiếng của ông chứ, thật là vứt bỏ mặt mũi của lão mà.

(Chán: còn đâu mà vứt!

Ái Nguyệt: *gật gù*)

- "Ta là Huyết Từ!"

- "Ta là Ái Nguyệt!"

- "Cả tên họ ngươi là gì?"

- "Hoàng Ái Nguyệt!"

- "Được, từ nay về sau ngươi là đệ tử của ta!"

Nàng hơi nhẩn mày, lão tử này nhận đồ đệ như kiểu bố thí cho nàng ấy, thật khó chịu. Trẻ hư nga, trẻ hư nga.

-”Ta nhớ hình như ta chưa bái ông làm sư?”

-”Thôi đi, người đâu cần phải triệt để vứt bỏ mặt mũi ta đi như vậy! Cho ta chút mặt mũi đi! Ta sẽ truyền thụ những gì ta biết cho người, ta muốn thành thời nghi ngại a!”

-”Thì ông cứ nghĩ đi, ta có cảm đâu!”

-”Thôi coi như ta xin người đi!

Nàng cười thâm, trẻ hư cần dạy dỗ mới ngoan được. Nàng cũng không phải người hẹp hòi, người ta có lòng vậy mà.

Nàng xoay người, quỳ chống một chân xuống đất, tay ôm quyền đứng kiêu nam nhân, nói đồng đặc:

-”Đồ đệ bái kiến sư phụ!”

Trong lòng lão tử thâm kêu gào:

-”Tiểu gia hỏa, không biết ta bái sư hay người bái sư nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trảm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thời gian

Ở Tể tướng phủ một màn hỗn loạn, Hoàng tể tướng đi đi lại lại, đại phu nhân khóc ngất lên ngất xuống, anh trai nàng lung sục khắp nơi, tất cả đều lo lắng tột độ. Tất cả là do hai ngày trước Tiểu Ý hốt hải chạy từ tiểu viện của nhị tiểu thư ra, cầm theo một tờ giấy chỉ vờn vện mấy chữ “Con đi chơi xa, lâu về, đừng tìm!”

Duy nhất chỉ có một nơi không đau khổ, trái lại rất vui sướng đó là mẹ con Dao Cầm:

-”Cầm nhi của mẫu thân sắp thành hoàng hậu rồi!”

-”Vâng, tiểu tiện nhân Ái Nguyệt tự nhiên lại bốc hơi, cả phủ chỉ còn con là nữ nhi, đương nhiên sẽ xuất giá thay!”

-”Tốt nhất hai mẹ con tiện nhân Ái Nguyệt nên chết đi!”

-”Vâng, mẫu thân!”

(Chan: nữ nhân ngu ngốc!)

Trong hoàng cung một mảng yên tĩnh đến đáng sợ. Tại thư phòng một thân ảnh hoàng bào vừa uy nghiêm rực rỡ, lại băng lãnh đến run người.

Hắn chính là hắc y nhân đã nghe lỏm đoạn trò chuyện lúc tể tướng phủ nhận thánh chỉ nhưng không nhìn rõ người trong nhà. Hắn cũng chính là nam nhân đá nàng “sảy thai”, cấp cho hắn một cái xấu mặt. Hại hắn, muốn vi hành cũng phải che mặt như nữ nhân.

Và hắn cũng chính là tân đế vương cao cao tại thượng mới đăng cơ Thần Nguyên Vũ. Đương kim hoàng đế Thần Điện quốc.

Hắn gấp tấu chương lại, vùng biên ải lại bị quân Long Hưng quốc dòm ngó, xem ra hắn phải xuất chinh rồi.

Hơi ngả người ra ghế, hắn mệt mỏi nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh tình ranh của nàng. Hắn trùng tiếng sét ái tình rồi, yêu nàng ngay lần đầu gặp. Hắn quyết, nữ nhân hắn yêu, muốn chạy hắn cũng chạy theo về.

(Chan: BÀ con nhà bà ĐẠO!)

Một thân ảnh từ bóng tối xuất hiện, quỳ xuống trước mặt hắn:

-”Chủ nhân!”

-”Nàng là ai?”

-”Bẩm,nàng là Hoàng Ái Nguyệt,nhị tiểu thư của tể tướng!Cũng là hoàng hậu sắp được sắc phong”

Ồ,hắn lập bừa mà cũng chọn được nàng sao?Duyên trời định rồi,Nguyệt nhị,nàng không thoát đâu!

Hắn lạnh lùng ra lệnh:

-”Ngô Kiến,ngươi hãy đẩy nhanh đại lễ sắc hậu lên cho trẫm!”

-”Nhưng..

-”Có việc gì?”

-”Nàng mất tích rồi!”

-”Ngươi nói cái gì?”

-”Sau khi nhận thánh chỉ nàng đã biến mất!”

Hèn gì,tiểu gia hỏa nàng giỏi lắm,dám làm khó trẫm.Đề trẫm bắt được nàng,xem xử nàng ra sao!

Hắn quay sang nói:

-”Ngô Kiến!Ngươi mau soạn cho trẫm một đạo thánh chỉ trẫm có việc ở biên ải,đại lễ phong hậu hoãn lại chờ việc nước xong thì tính tiếp!”

-”Tuân chỉ!”

-”Sư phụ,ra ăn cơm cuộn không là hết à!”

-”Ta đến ngay!”

Ái Nguyệt thò đầu nghịch nước sốt cà chua trong lúc chờ sư phụ.

Thấm thoát cái đã 4 năm nàng ở núi Hàn Vu với sư phụ.Nàng đã học hết toàn bộ của sư phụ rồi

Lại nói đến sư phụ nàng,ông là Huyết Từ - thần y - độc y nổi danh giang hồ.Cũng là chủ nhân Huyết Lãnh các,hiện tại đã truyền lại cho nàng kế thừa.

Nàng ở đây học nghệ lại vừa khiêm luôn đầu bếp cho sư phụ.Nàng luôn làm những món mà ông chưa từng nếm qua.Tỉ như cơm cuộn đây(kim pắc á!).Ông ăn một lần là thích mê toi.Nàng đã làm món này đến chục lần rồi mà ông chả chán gì cả. Thật đáng yêu.

(Chantý a,đừng có cái kiêu “già ko bỏ,nhỏ ko tha” vậy đi!)

Sư phụ nàng chạy ra đưa cho nàng một lọ sứ nhỏ rồi nhét vào miệng nàng viên gì đó.

-”Cái gì vậy sư phụ!”

-”Đây là thuốc bách độc xâm nhập,trong lọ có 5 viên,khi nào con cần thì dùng!”

-”Vậy vừa nãy con ăn một viên rồi à?”

Ông không nói gì,chỉ liên tục ăn cơm cuộn,gật đầu như bỏ củi.Nàng đổ từ lọ sứ ra một viên nhét vào miệng sư phụ:

-”Của người!”

-“...a...ầu...uoi...!”

(Triệu hồi phiên dịch viên:”nha đầu người”)

-”Nghẹn giờ,sư phụ!”

(Chan:sư đồ nhà này thích nhét nhí?)

Nàng đưa cho ông cốc nước,chờ ông xuôi nàng lơ đãng hỏi:

-”Sư phụ,sư mẫu con đâu?”

-”Ta không thú thê!”

Nàng làm bằm trong cối hòng một chữ “Ế!”.

Mặc kệ nàng nói gì.Ông cho thêm một miếng com cuộn vào miệng,hỏi:

-”Ngươi muốn xuống núi không?”

Ông trực tiếp gạt chuyện viên thuốc sang một bên.

Nàng cho một miếng com vào miệng,thong thả nhai,ngẫm nghĩ.

Sư phụ thấy nàng im lặng liền nói tiếp:

-”Ta thấy 4 năm ngươi đi chắc phụ mẫu cũng nhớ ngươi lắm rồi. Và lại sản nghiệp ngươi gây dựng bao lâu chẳng lẽ ngươi không đi kiểm tra một lần.Nha đầu ngươi chính là vô tâm!”

Nghe sư phụ nói nàng cũng thấy có điểm đúng thật.Từ ngày sư phụ giao Huyết Lãnh các cho nàng,Nàng đã xây dựng sự nghiệp rồi cho 6 người Huyết Ảnh,Huyết Lệ,Huyết Lâm,Huyết Châu,Huyết Kiến mà nàng tin cậy quản lí thay nàng tất cả.

Huyết Ảnh quản lí chuỗi y phục phường dành cho nữ.

Huyết Lệ quản lí chuỗi spa.

Huyết Lâm quản lí chuỗi y phục phường dành cho nam.

Huyết Châu quản lí chuỗi các cửa hàng trang sức.

Huyết Kiến quản lí chuỗi từ lâu lớn nhất.

Nàng gia nhập giang hồ với hào danh Huyết Nguyệt.Thanh danh nàng vang dội sang cả các nước làng giềng.Ai nghe cũng phải kiêng dè.

Thêm thêm một giây im lặng,sư phụ nàng lớn giọng:

-”Ngươi không đi thì ta chính thức đuổi ngươi!”

Nàng khẽ mỉm cười,thật sự thì nàng cũng nhớ phụ mẫu lắm chứ.Nhưng nàng luyến tiếc nơi này,một phần nàng mà về sẽ bị quăng lên xe hoa của xấu xa hoàng đế.Nàng không muốn a.

Nhưng thôi,nếu cần nàng nhờ “quý nhân tình nguyện” vậy.Mà có khi hần quên rồi cũng nên.Nghe thuộc hạ từ Huyết Lãnh các báo tin về là hần đi chinh chiến chưa về,trước khi đi hần còn hoãn hôn nữa nên chắc nàng về không sao đâu.

Thôi được,đến đâu hay tới đó.

Nàng đứng dậy về mặt quyết tâm,nói với sư phụ:

-”Sư phụ,con sẽ về!”

-”Quyết tâm rồi hả?”

-”Vâng,con đi sắp xếp đồ đạc!”

Nàng quay lưng bước đi hùng hực khí thế,bỗng sư phụ nàng nói với theo:

-”Ê,nha đầu ngươi nhớ làm cho ta nhiều nhiều com cuộn một chút trước khi đi nhé!”

Trời!

Đúng là một đòn đánh chết khí thế của nàng mà.

Trước khi đi còn bắt nàng chui vào bếp là sao.

Cái bếp sắp ngập trong “thế giới com cuộn” rồi.

Mà cũng chả biết sư phụ nàng làm thế nào mà com cuộn không bị hỏng cơ.

Sư phụ,ngươi là heo sao.

Nàng trực tiếp là muốn xỉu!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trầm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Xuống núi gặp oan gia

Nàng buộc cái tay nải chắc chắn lại. Sư phụ đứng đằng sau giả vờ nghiêm túc. Nàng phì cười rồi quay đầu nhìn sư phụ:

-”Bye bye sư phụ, rảnh rồi con lại lên đây đập phá chỗ ở của người nha!”

-”Nha đầu thôi, đi nhanh lên!”

-”Goodbye teacher!”

Rồi nàng quay lưng thi triển khinh công xuống núi. Ở trên, vị sư phụ nào đó đang ở trên núi thờ dài ngao ngán.

Hây, nha đầu này cứ thích dùng mấy từ lạ hoắc lạ hoơ, không biết ai dạy nữa.

Rồi ông cũng xoay người, tiêu dao phóng khoáng quay về.

Nàng vừa chạm chân xuống chân núi. Lúc lên, nàng mất tận một ngày mới lên đến nơi vậy mà dùng khinh công có hai canh giờ đã xuống.

Tối sập xuống rất nhanh, nàng thu lượm củi rồi nhóm thành một nhóm to, trong rừng ban đêm khá nguy hiểm, tuy nàng có võ công nhưng đề phòng vẫn hơn.

Nàng đứng lên xem xét xung quanh vô tình nàng phát hiện ra một dòng suối trong vắt. Chà chà, nàng nên tắm rửa một chút nga.

Nghĩ là làm, nàng thoát toàn bộ xiêm y rồi hòa mình vào dòng suối trong veo, dù sao cũng chẳng ai dờ hơi nửa đêm vào rừng “đi dạo ngắm trăng”.

Ngập lặn hồi lâu, nàng chợt nghe tiếng binh khí vang lên ở phía rừng. Máu anh hùng xem lẫn tò mò (không có xen lẫn đâu 99% tò mò, 1% là máu anh hùng thì có), nàng mặc lại xiêm y, dùng khinh công đến phía rừng.

-”Các người bao vây hấn cho ta!”

Một giọng nam ồm ồm hét lớn, ngay lập tức một toán hắc y nhân bao vây lấy hai nam nhân.

Hai nam nhân đó không ai khác chính là Ngô Kiến và Thần Nguyên Vũ.

Hiện tại cả chủ lẫn tớ đều trọng thương, tình hình đang lâm vào thế ngàn cân treo sợi tóc.

Nàng phi đến và ngồi vắt vẻo trên ngọn cây, hây da lại một lũ vô lại bắt nạt kẻ yếu đây mà. Mà sao nàng thấy hai nam nhân này quen vậy cả, thầy kệ nàng ngựa chân ngựa tay lắm rồi.

Mấy tên ở dưới cứ nhìn nhau “đám đuổi con cá chuối”, bực mình nàng lên tiếng:

-”Đánh nhau thì chiến luôn đi, thật khiến người xem mất hứng!”

Tất cả đồng loạt nhìn lên, Ngô Kiến và Thần Nguyên Vũ sững sờ. Là nàng, đúng là nàng rồi. Nữ nhân mà hấn mất bao công bí mật sai người tìm kiếm hóa ra nàng lại ở đây.

Tên nam nhân sai người bao vây hấn và Ngô Kiến nhìn thấy nàng mắt liền sáng quắc lên như điều hâu gặp mối, lớn tiếng quát:

-”Người đâu, mau bắt mỹ nữ kia về trại cho ta!”

Một tên hắc y nhân có ý phi lên cây bắt nàng. Nàng cười lạnh. Muốn bắt nàng? Heo đực ngu ngốc.

Nàng nhún chân phi thân đến chỗ đám người kia, khi lướt đến chỗ hấn và Ngô Kiến, nàng hạ giọng đủ ba người nghe thấy:

-”Tránh xa ra, người chết ta miễn liên quan!”

Nương tử, nàng thật lạnh lùng a.

Tuy vậy hấn vẫn lùi về sau để chiến trường cho nàng chơi.

Nàng vung tay một cái,khỏi bụi trắng xoá bao phủ lẫn đám hắc y nhân kia lại,tên cầm đầu kia vừa ho sặc sụa vừa nhìn nàng nói:

-”Mỹ nhân,nàng làm gì vậy?”

-”Cho các người thông khoái một chút!”

Bọn chúng bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy,sau đó chúng ra công gãi.Vì gãi quá đà,các khớp xương ngón tay chúng bắt đầu rụng rời,tên cầm đầu đau đớn hét lên:

-”Tiện nhân,người là ai?”

-”Hình như ta nghe người ta gọi ta là Huyết Nguyệt!”

-”H...u...y...ế...t N...g...u...y...ệ...t...!!!”

Lần này chúng gặp thú dữ rồi,hối ra thì đã muộn.

Vài khắc sau,tất cả đám nam nhân to khoẻ chỉ còn lại một đám xương thịt lẫn lộn,thật mất cảm xúc.

-”Hừ,mất cả mấy khắc mới “ngỡm” thật đúng là chế vội mà!”

Nàng chống hông nhìn “chiến tích “ lâu bầu.Ngô Kiến suýt té ngã.Giết người chỉ mấy khắc còn chề,chế vội đã như vậy chứ chế cẩn thận thì không biết thế nào.

Nàng lấy ra một lọ bột nhỏ rắc lên đám xương cốt,chúng ngay lập tức bốc hơi như chưa bao giờ xuất hiện.

Ngô Kiến khẽ rùng mình.

Hoàng hậu,người quá bư hần!

Ngô Kiến phục người rồi!

Hắn không nhìn được mà nhếch môi cười.Nữ nhân của hắn mà lại.

Nàng cảm thấy có cái gì đó vừa nóng vừa lạnh xoáy vào gáy mình.....chẳng lẽ ma a....

Nói ra thật xấu hổ,đường đường là các chủ vậy mà sợ ma.

Nàng run rẩy quay lại thì thấy một bóng trắng lù lù sau lưng,và sau đó.....

-”Aaaaaaaaaaaaaa,maaaaaaaaaa,cứu taaaaaaa!”

Nàng hét ầm lên,hắn xoáy xoáy lỗ tai,ôn nhu nói:

-”Nương tử tính hại chết vi phu sao?”

Vi phu?

Rồi nàng thấy một luồng ấm áp bao bọc lấy nàng.

Ấm?

Ma không có hơi ấm,vậy ai đây?

Nàng từ trong lòng hắn ngược mắt nhìn lên.

Khuôn mặt này....

Đôi mắt này...

Là hắn....nam nhân tranh bàn lúc ở tù là.....hắn đang ôm nàng.....

Nàng vùng vẫy loạn xạ:

-”Hỗn đản,buông ta ra,nam nữ thụ thụ bất tương thân!”

-”Nàng là nương tử của ta!”

-”Tai nào người nghe ta là nương tử của người hả?”

Không thèm trả lời,hắn trực tiếp vác nàng lên vai như vác lợn.

Khuya khoảng ăm ỉ,nàng hét ăm lên:

-”Buông ta xuống,người đưa ta đi đâu?”

-”Về kinh!”

-”Hồn dân,ta không về!”

-”Nương tử nàng ồn ào quá!”

Rồi hắn điểm huyết nàng,ôm nàng vào xe ngựa.

Trên đường đi,nàng không ngừng ghé thăm 18 đời nhà hắn.

Hồn dân,người mau đi chết đi!

Chết tiết,tại sao nàng không nghe lời sư phụ học điểm huyết chứ.

Xuống núi không đúng ngày rồi.

Oan gia ngõ hẹp

Chan: có ngắn quá ko?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nụ hôn đầu - Quay về - Mẫu thân trúng kịch độc

Chả biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại trị thương cho hắn.....thật là không hết biết mà!

Nàng ngồi dựa vào người hắn nghịch lộn tóc dài,có người tình nguyện làm đệm thịt,tội gì không sử dụng.

-”Chúng ta như vậy có phải rất tốt không?”

-”Người nói vậy là sao?”

-”Nương tử dựa sát vào vi phu như vậy,không phải yêu vi phu rồi sao?”

-”Này,này! Yêu cái con khỉ nhà người!”

-”Nhà ta không nuôi khỉ!”

-”Người là khỉ đó!”

-”Nàng.....!”

-”Nàng cái mốc xì,người còn chưa cho ta biết tên họ!”

-”Ta là vi phu nàng!”

-”Vi phu cái quái gì,ta chỉ bị gả cho tên hoàng đế băng lăng,đáng ghét,rảnh rồi kia thôi.Hậu cung 3000 mỹ nhân hắn thấy chưa đủ hả,khi không ăn no rừng mỡ bắt nhốt ta vào cái hậu cung chán ngắt ấy!”

Nàng vô tư chửi rủa mà không biết mặt ai đó đã đen hơn than.

-”Nàng nói gì?”

Nữ nhân này mắng hấn rảnh rồi, đáng ghét thì thôi, còn bảo hấn ăn no rủng mỡ. Đã vậy cư nhiên còn muốn quăng hấn cho nữ nhân khác.

Nương tử này, phải dậy lại.

Nàng tiếp tục nói:

-”Ta là nói bằng đế vương kia, mà khoan.....ta sắp bị ép gả, lão công là hoàng đế....ngươi nhận ta là nương tử chẳng lẽ.....!”

Nữ nhân này cuối cùng cũng thông minh ra rồi!

Nàng tròn tròn mắt, miệng thốt ra hai chữ:

-”Hoàng đế!”

Hấn gật đầu.

-”Thần Nguyên Vũ!”

Đầu óc nàng lúng búng. Nam nhân tranh bàn với nàng là hoàng đế, mà hoàng đế là lão công nàng.

Loạn, loạn thật rồi!

Nàng đang lúng búng suy nghĩ thì hấn đưa một tay vòng qua ôm lấy eo thon của nàng thì thềm phà hơi nóng vào tai nàng:

-”Vừa nãy không biết ai vừa mắng trẫm vậy nhỉ, HOÀNG HẬU!”

Nàng co rụt cổ lại, nàng có máu buồn nha!

Hoàng Hậu ư?

Nghe lạ tai a!

Nàng quay lại, ngoắt ngoa nói:

-”Ta đồng ý làm hoàng hậu ngươi bao giờ?”

Hấn chăm chú nhìn nàng rồi.....

Áp sát nàng vào vách xe...

Cúi đầu xuống hôn lên cánh môi hồng nộm của nàng...

Ngay lúc này, cả hai người như bị một dòng điện truyền vào người.

Nàng hoàn toàn bần rần, hoàn toàn mất đi “ý chí chiến đấu, buông vũ khí đầu hàng”!

Hấn càng hôn càng mê luyến đôi môi nàng. Vô cùng mềm mại. Hấn tách hai hàm răng nàng ra, bá đạo tiến vào hút chất ngọt ngào của nàng.

Có lẽ.....

Hấn và nàng yêu rồi!

Hấn luyến tiếc rời đôi môi ngọt ngào mềm mại. Nàng dựa vào lồng ngực hấn thở lấy thở để, tay dấm bùm bụp vào lồng ngực hấn: -”Hỗn đản, nụ hôn đầu của lão nương!”

Hấn bắt lấy bàn tay nàng, ôn nhu nói:

-”Gọi ta là Vũ!”

-”Đền bù cho ta!”

-”Ta chỉ tắm thân xử nam này thôi, nàng muốn thì đến chiếm lấy nó đi!”

tức xì khói

Tại sao nàng nổi danh như cồn trên giang hồ vậy mà luôn lép vế trước tên này là sao?

Nàng không phục!

Thấy thiên hạ trong lòng tức tối,hắn phì cười rồi lãng sang truyện khác:

-”Thời gian qua nàng đi đâu vậy!”

-”Bái sư học nghệ!”

-”Vị sư phụ đó là ai?

-”Huyết Từ!”

Hắn trở mắt nhìn nàng,Huyết Từ nghe đồn vô cùng tiêu dao dạo mạo,sống ả dật như tiên.

Nàng gặp được ông ta là vô cùng giỏi rồi.

Hắn tò mò:

-”Nàng làm sao mà gặp được ông ấy?”

-”Duyên kì ngộ!”

Nếu Thần Vũ mà biết chuyện sư phụ nàng năn nỉ nàng bái ông ta làm sư,thì không biết danh tiếng của ông ta sẽ bay đi đâu nhỉ?

Thôi,nàng cứ im lặng giữ lại cho sư phụ nàng chút thể diện vậy?

-”Mà hai loại độc nàng dùng là gì vậy?”

-”Khóp Tán dược và Tiêu Thể Vô dược!”

(Chanta chém!)

Hắn lại một lần nữa trở mắt nhìn nàng,nghe nói chỉ Huyết Lãnh các mới có loại độc nà

Nương tử hắn,thật gây bất ngờ a.

-”Nàng quan hệ thế nào với Huyết Lãnh các?”

-”Ngươi nghĩ thử xem!”

-“...”

-”Huyết Nguyệt,Huyết chủ các,được chưa!”

Hắn gạt đầu như bỏ củi,lại gắt gao ôm nàng vào lòng,thì thầm:

-”Nguyệt nhi!”

-”Có gì ngươi cứ thẳng mặt ta mà nói,đâu cần dí sát tai ta mà thối hơi!”

-”Gả cho ta!”

-“...”

Nàng đang xoa xoa vành tai thì ngưng lại,ngoái đầu lại nhìn hắn.

Hắn ôn nhu ôm nàng hỏi:

-”Nghe thấy chứ?”

Một tai nàng áp vào lồng ngực hắn,nghe rõ từng nhịp tim của hắn.Nó.....đập vì nàng sao?

-”Nguyệt nhi,đời này ta sẽ chỉ yêu mình nàng! Sẽ một lòng yêu nàng! Đời này ta cũng chỉ cần có nàng! Ta mong ta sẽ che chở cho nàng!Ta muốn là người đàn ông của đời nàng!Đừng suy nghĩ nữa,hãy đồng ý gả cho ta đi!”

Sao nàng thấy cái này quen quen....

Rồi hấn lấy trong ngực áo một chiếc hộp. Mở nó ra đưa đến trước mặt nàng nói:

- "Do you wanna marry me?"

Đây là tiếng anh....hắn cũng xuyên không sao?"

Thấy nàng ngơ ngác, hắn liền giải thích:

- "Cái này là mẫu hậu dạy ta!"

Giờ thì nàng hiểu rồi, mẫu thân hắn mới là người xuyên không mới là người cùng một thời đại với nàng.

Không ngờ mẫu thân hắn cũng lãng mạng như vậy.

Nàng mỉm cười rồi trả lời:

- "Yes, I do!"

Hắn ngạc nhiên nhìn nàng, nàng hiểu được mẫu thân hắn nói gì sao?

Nương tử nàng quá giỏi!

Nàng nhăn nhó hỏi:

- "Chàng có quên làm gì không?"

- "À có!"

Rồi hắn nâng bàn tay nàng lên, đeo nhẫn vào ngón áp út.

Nàng lại nhăn nhó hỏi tiếp:

- "Vậy nhẫn của chàng đâu?"

- "Đây, mẫu thân ta bảo làm vậy!"

- "Àn!"

Bên trong xe nòng đậm một mảnh tình chàng ý thiếp.

Vài ngày sau xe ngựa đã về tới tể tướng phủ, hắn và nàng vém rèm bước ra.

Lính gác cửa ngơ ngác nhìn nàng và hắn không khỏi bối rối.

Nàng đang tính xem là thế nào để vào phủ thì nghe tiếng Tiểu Ý:

- "Tiểu thư, tiểu thư người về rồi!"

Rồi nàng ta quay sang hai tên lính:

- "Đây là nhị tiểu thư, các người sống chán rồi à?"

- "Xin nhị tiểu thư thứ lỗi!"

Quả thật nàng đã trưởng thành hơn nhiều rồi.

Nàng cùng hắn và Tiểu Ý bước vào phủ, một mảng cô liêu, yên tĩnh đến đáng sợ

- "Vị này là....!"

Tiểu Ý rụt rè hỏi.

Hắn định vỗ ngực xưng tên thì bị nàng chặn họng:

- "Kệ hắn! Trong phủ sao lại yên tĩnh như vậy!"

Bị nàng bỏ mặc,hắn chỉ có thể thăm ai oán trong lòng.

Tiểu Ý nghe nàng hỏi xong cũng sùt sùi:

-”Từ ngày tiểu thư đi,đại phu nhân bệnh liệt giường,đã vậy còn....

-”Còn làm sao,muội đừng làm ta lo!”

Hắn ôm vai nàng từ phía sau,nói:

-”Nguyệt nhi,nàng bình tĩnh!”

Tiểu Ý nói tiếp:

-”Đã vậy phu nhân còn bị trúng độc!”

Trúng độc?

Ngay lúc này một nha hoàn hốt hải chạy đến,thở hổn hển nói:

-”Tiểu Ý tỷ,độc cũ của đại phu tái phát,tình hình nguy kịch lắm rồi,đại phu chuẩn phu nhân không thể qua khỏi đêm nay!”

Nàng nghe xong lao đảo,choáng váng,ngất vào lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trăm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Giải độc

-”Đại phu,Kiều Thi sao rồi!”

Cha nàng lo lắng hỏi đại phu.Ông đại phu khẽ thờ dài,lắc đầu:

-”Lão phu thật sự hết cách,tể tướng thứ tội!”

Cha nàng gầm lên:

-”Ông không thể cứu được vậy ai cứu được?”

Đại phu khỏ sở bóp trán,ông nói:

-”Thật ra có một người...à không...hai người!”

Cha nàng bật vội dậy,lay lay vai đại phu:

-”Hai người họ là ai?”

-”Thần y Huyết Tử và đồ đệ của ông ta Huyết Nguyệt...nhưng...”

-”Nhưng sao...”

Kiều nói lấp lửng của ông ta thật khiến cha nàng khó chịu,thật bức mình.

Đại phu lấy vạt áo lau mồ hôi,nói tiếp:

-”Huyết Tử đã ở ẩn,vạn kim khó cầu!”

-”Còn đồ đệ ông ta - Huyết Nguyệt thì sao?”

-”Phụ thân!”

Nàng từ ngoài cửa nhào vào lòng phụ thân như con nít.

Ông sững sờ ôm nàng vào lòng, giọng nói như trách cứ nhưng đầy yêu thương:

-”Nha đầu nguoi còn nhớ đến phụ thân sao, bốn năm trước nguoi trốn nhà đi chơi, giờ còn biết đường nhà về sao?”

Sau khi nàng ngắt đi, Nguyên Vũ đã điểm huyết cho nàng tỉnh lại. Vừa tỉnh lại, nàng liền dùng khinh công phi một mạch đến Hồng viện của mẫu thân.

Nàng cười cười rồi quay sang mẫu thân, nàng đến bên giường bắt mạch cho bà.

Mặt bà đã mất sắc trở nên trắng bệch, môi khô ráp lại, thật đáng thương.

Dùng nội công thăm dò kinh mạch của bà. Vài giây sau, nàng quay sang hỏi đại phu:

-”Độc gì!”

-”Tuy lão phu đã cố gắng hết sức nhưng phu nhân không thể qua khỏi!”

Độc, sao nghe giống mấy cái câu của mấy thằng bác sĩ trong phim Hàn Quốc thế.

Nàng bực rồi đẩy:

-”Trọng tâm, ta hỏi độc gì?”

-”Lão phu bắt tài!”

-”Độc, thế nào mà nó từ này có phải nhanh không, tốn thì giờ!”

Nàng nổi cáu, không hiểu di truyền từ ai nữa. Đang lúc nàng muốn đánh người thì:

-”Ai to gan làm Nguyệt Nguyệt của trẫm tức giận!”

Nàng chả thèm quay đầu lại nhìn hấn, hứ một tiếng rồi ngồi xuống cạnh mẫu thân.

Trái với nàng, sau khi hấn vừa nói xong thì tể tướng cùng gia nhân đồng loạt quỳ xuống hành lễ:

-”Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

-”Bình thân!”

Hấn tùy ý phát tay, ánh mắt ai oán của hấn vẫn dán trên nàng. Tể tướng thấy hoàng thượng chăm chú nữ nhi của ông thì tưởng là hấn đang giận vì nàng không hành lễ, ông lên tiếng: -”Xin hoà.....”

-”Nguyệt Nguyệt, sao nàng nữ lòng nào bỏ rơi trẫm?”

Cha nàng lập tức á khẩu, không nói nên lời.

(Chan*gãi đầu gãi tai*: diễn tả cảnh này sao ta, thôi mina thỏa sức tưởng tượng đi nha>_^)

Nàng vẫn đứng dung tặng cho hấn 1 “quả bơ”. Không chịu khuất phục, hấn chạy đến cạnh nàng. Cười nụ cười khả ái nhất có thể để nịnh nọt nàng:

-”Nữ vương của ta a, làm ơn nhìn ta một cái đi!”

-“...”

-”Nữ vương ơi, nữ vương à!”

-“....”

-”Nữ vương à, nữ vương ơi!”

-“....”

-”Nữ vương yêu quý ơi!”

-“....”

-”Nữ vương xinh đẹp nhất ơi!”

-“...”

-”Ủi,nữ vương hôm nay xinh thế,tóc nữ vương thơm thế...”

Từ tể tướng đến hạ nhân đều há hốc mồm nhìn,để vương lĩnh khóc vô tình đó sao?

Trong đầu ai lúc này đều hiện lên cảnh..... con cún vậy đuôi chờ chủ xoa đầu!

Độc,nàng đang đau đầu cố nhớ lại nguồn gốc của loại độc này thì hần cứ lải nhải bên tai,nhức đầu chết đi được.

Nàng quát tướng lên:

-”Thần Nguyên Vũ,chàng tắt cái loa rè đi ngay cho ta!”

Mọi người lập tức im phăng phắc.Thôi xong rồi,chưa có ai dám gọi tên hoàng thượng ra,huống chi giờ nàng hô cả họ lẫn tên.

Tieu rồi!

Tất cả(trừ nàng)đang chờ “cuồng phong bão tố” của hần quét qua.

Chờ mãi không thấy gì tất cả đồng loạt ngược lên thì..

Hần đang nhu nhu thuận thuận như một tiểu thê tử ngoan hiền ngồi xuống cạnh nàng.Nhỏ nhẹ nói:

-”Nữ vương,ta sai rồi!”

“Oành”

NGÁT XỈU TẬP THỂ

Nàng gọi người đưa đám người vừa ngất xong ra ngoài(trong đó có cha nàng)rồi quay ra nhăn nhó nhìn hần:

-”Chàng thô bỉ quá rồi!”

-”Hi hi,nữ vương chịu nhớ đến ta rồi sao?”

-”Chàng nghiêm túc giùm ta chút!”

-”Được!”

Hần ngay lập tức khôi phục phong thái của đế vương.Hoàn toàn không thể nhận ra người lúc nãy là hần.

Thiên a,hần là người đa nhân cách sao???

Nàng đưa tay mẫu thân cho hần,hần cũng dùng nội lực để thăm dò,sau đó thốt ra 3 chữ:

-”Cư Tiên Hạc!”

Nàng gật đầu.

-”Độc này từ đâu ra?”

-”Huyết Lãnh các!”

-”Đồ chỗ nàng?”

Nàng gật đầu.

-”Vậy..”

-”Cư Tiên Hạc không hần là độc,nó chỉ phát độc khi...”

Nói đến đây nàng chợt dừng lại,mắt đảo một vòng quanh phòng và dừng lại nơi bàn trang điểm.Nàng đến gần bàn,nâng một hộp phấn lên ngửi thử,nàng giờ tay rút cây trâm bạc trên đầu ra,cắm thử vào.Sau khi rút ra,đầu trâm bị cắm đã chuyển xanh và có dấu hiệu vỡ vụn.

Hần đến gần quan sát,nàng liền nói:

-”Vũ,chàng ra ngoài gọi a hoàn vào đây cho ta!”

-”Ta có phải chân sai vật đâu!”

Nàng nghiêng đầu, cười cười:

-”Chàng gọi hay ta tự gọi?”

-”Ta gọi!”

Điểm một giây không cam tâm, hấn đi ra ngoài gọi a hoàn.

Hấn và a hoàn Na Nhi bước vào, Na Nhi vốn là người mẫu thân nàng mua được ở chợ buôn người nên để nàng ta ở lại hầu hạ mẫu thân nàng.

Nàng đẩy chỗ son phấn bị tẩm độc ra, hỏi:

-”Máy thứ này mẫu thân ta mua ở đâu?”

Na Nhi nhìn chăm chú từng thứ một, bất giác”à” lên rồi nói:

-”Hôm trước, nô tỳ đang hầu đại phu nhân trang điểm thì nhị phu nhân cùng tam tiểu thư mang máy thứ này đến!”

Ra là vậy!

Nàng xua tay cho a hoàn kia lui.

Hai mẹ con Dao Cầm sống ở dương gian chắc buồn quá nên muốn xuống cửu tuyền tìm Diêm ca mua nhà, nhập hộ khẩu ở đó đây mà.

Hấn ngồi xuống cạnh nàng, ân cần hỏi:

-”Nguyệt Nguyệt, nàng mệt không, ta cho nàng mượn vai nè!”

-”Thô bì!”

Nhưng nàng vẫn dựa đầu vào bờ vai vững chãi đấy. Kì thật, khi dựa vào nàng cảm thấy mình được che chở, được bảo vệ.

Nam nhân này, chỉ có thể là của nàng.

Hấn nhìn nàng, hỏi:

-”Nếu như độc ở chỗ nàng thì chắc nàng có thuốc giải chứ!”

-”Có thì vẫn có nhưng để bào chế ra phải mất 2 ngày!”

-”Vậy còn cách nào khác không?”

-”Còn!”

Nàng lấy trong ống tay áo ra lọ sứ đựng 3 viên bách độc xâm hại mà sư phụ mới đưa cho. Lấy ra một viên bỏ vào miệng bà, thấy bà sắc mặt đã hồng hào trở lại, vài khắc sau, thở ra huyết đen.

Nàng lấy khăn lụa lau máu cho bà, mắt bà nập mờ mờ ra, miệng lẩm bẩm:

-”Nguyệt nhi, con đấy ư?”

-”Mẫu thân, Nguyệt nhi đã về!”

-”Con...”

Khoé mắt bà tràn lệ, nữ nhi của bà về rồi. Phật Tổ ơi, tạ ơn Người, tạ ơn Người đã mang Nguyệt nhi về cho con.

Nàng đỡ bà nằm xuống, nói:

-”Mẫu thân, người tỉnh dưỡng cho mau khoẻ, nữ nhi đi tìm phụ thân!”

-”Ân, con đi đi!”

Nàng cùng hấn bước ra cửa, nàng phân phó a hoàn chăm sóc mẫu thân nàng.

Hấn hỏi:

-”Nguyệt Nguyệt,nàng tỉnh sao?”

-”Chàng giúp ta chứ?”

-”Hào!”

-”Được,đi tìm phụ thân ta!”

Hoàng Dao Cầm,Trịnh Gia Linh,mẫu tử hai người dám động mẩu thân ta.

Hừm,cửu tuyền luôn sẵn cho các ngươi đấy!

Muốn ảo tưởng giết mẩu thân ta?Được,ta hảo hảo phụ bồi các ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trăm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ảo Tưởng!Phượng Mệnh Chỉ Có Thể Là Nguyệt Nhi!

Nàng và hấn song hành đến thư phòng,vừa lúc đó Dao Cầm và mẹ ả - Trịnh Gia Linh xuất hiện.Vừa gặp nàng,bà ta đã mĩa mai:

-”Bỏ nhà đi đã đành,lại còn gian díu với nam nhân lạ,thật ngươi làm xấu mặt Hoàng phủ!”

Nàng mỉm cười khinh bỉ đáp:

-”Sao bằng loại tâm địa rắn rết,hạ độc người khác,thật cửu tuyền còn không dung nổi loại người này!”

-”Ngươi...”

Mặt mũi bà ta đỏ lên vì tức,Dao Cầm quay qua nhìn hấn liền ngây ngất.

Bà ta quay sang nhìn hấn cũng không khỏi thất thần,khinh bỉ nhìn nàng rồi ôn hoà nói hấn:

-”Chẳng hay vị công tử đây là công tử vị đại nhân nào?”

Hấn im lặng chẳng nói một chữ,Dao Cầm tỏ vẻ e lệ,thanh tú tiến đến trước mặt hấn,cười ngọt ngào(mắc ói):

-”Tiểu nữ là Hoàng Dao Cầm,tam tiểu thư Hoàng phủ,chẳng hay quý danh công tử đây?”

Hấn chỉ liếc qua ả rồi quay sang nàng cầu cứu.

Nàng chỉ đưa ánh mắt lãnh đạm như muốn nói:

“Hoa đào của ngươi,ngươi tự xử,ta không liên quan!”

Hấn định mở miệng thì Ngô Kiến từ đâu xồng xộc chạy đến,quỳ trước mặt hấn,nói:

-”Hoàng thượng,thỉnh người hồi cung ngay!”

Mắt Dao Cầm cũng mẹ ả sáng rực lên.Hai người liền quỳ xuống hành lễ,thấy nàng không động tĩnh gì,mẫu thân Dao Cầm tranh thủ bắt lỗi nàng,quát:

-”Ngươi to gan,gặp hoàng thượng không hành lễ,thật mất quy củ!”

Nàng nhếch môi quỳ quay sang thách thức hấn,ta không quỳ,ngươi muốn sao?

Hấn lạnh giọng quát:

-”Trẫm còn ở đây,đến lượt ngươi quản chuyện sao nhị phu nhân?”

-”Dân nữ không dám!”

-”Đứng lên đi!”

-”Đa tạ hoàng thượng!”

Dao Cầm không quên cơ hội liếc mắt đưa tình hần, Trịnh Gia Linh liền lên tiếng:

-”Hoàng thượng mới đến thăm phủ, chi bằng để Cầm nhi đưa người đi thăm quan!”

Rồi bà ta đẩy ả ta ra trước mặt hần. Hần không thèm nhìn quay sang hỏi Ngô Kiến:

-”Có việc gì?”

-”Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu cho gọi người hồi cung!”

-”Hảo, người ra ngoài chuẩn bị, trăm ra ngay!”

Rồi hần quay ra, hôn lên trán nàng rồi sủng nịnh vuốt gò má, ôn nhu nói:

-”Nguyệt nhi, mai trăm ghé thăm nàng!”

Hành động của hần đã làm cho mẫu tử ai đó tức nổ đom đóm mắt

Nàng đưa tay chỉnh cổ áo hần, dịu dàng trả lời:

-”Chàng không cần đến, triều chính bề bộn, đừng để ta làm ảnh hưởng!”

Hần sung sướng hưởng thụ ân cần của nàng, lòng như được rót cả vò mật ong

Nàng quay sang Ngô Kiến:

-”Đưa hoàng thượng hồi cung!”

-”Vâng!”

Hần quay người rời phủ, nàng cũng đến thư phòng bỏ mặc ai đó đang điên loạn.

Ái Nguyệt ngồi nhàn nhã thưởng trà ở vườn hoa, Tiểu Ý hấp tấp chạy vào, giọng đầy khẩn trương:

-”Tiểu thư mau đến đại sảnh đi, lão gia cho gọi!”

Nàng nhanh chóng tiếp bước theo Tiểu Ý đến đại sảnh, vừa vào đến nơi thì thấy cha, mẹ con Dao Cầm cùng một người lạ mặt ăn mặc giống đạo sĩ ngồi trong phòng. Mẹ con Dao Cầm nhìn nàng cười đắc ý, xem chừng nàng lại có việc để làm rồi.

Nàng hướng cha hành lễ rồi ngồi xuống mới mở miệng hỏi:

-”Phụ thân, có việc gì mà người cho gọi Nguyệt nhi vậy?”

Cha nàng định mở miệng nói thì nhị nương chen vào:

-”Ta cho vôi đạo sĩ đến xem phong thủy thì ngài ấy nói nhà ta có phượng mệnh!”

Nàng neho neho mắt nhìn, kiểu nói lấp lửng này dễ gây tò mò cho người khác thật nhưng có vẻ nó không có tác dụng với nàng.

Rồi bà ta quay sang nhìn đạo sĩ:

-”Mời ngài nói tiếp!”

Nàng liếc mắt nhìn tên đạo sĩ, tay ngoắc ngoắc Tiểu Ý, hạ giọng:

-”Muội bảo Dạ Lang, truyền tin đến Huyết Vân các điều tra tên đạo sĩ này cho ta!

-”Vâng!”

Tên đạo sĩ bấm ngón tay, quay ra nhị nương nói:

-”Thưa nhị phu nhân, bản đạo bấm độn thì thấy có người trong nhà sắp thành mẫu nghi thiên hạ, nhưng người đó khác phượng mệnh, nếu như cố ý thì sẽ rước họa sát thân, liên lụy đến gia quyến.”

Nàng lắc đầu cười chán nản, suy cho cùng chưa gì đã lộ đuôi chuột rồi. Hai mẹ con Dao Cầm muốn chơi thì nàng chơi chút vậy.

Nàng nhìn đạo sĩ mỉm cười:

-”Vậy theo ngài thì phượng mệnh chiếu ai trong tể tướng phủ?”

-”Người đó là tam tiểu thư!”

Mẹ con ai đó đang thăm đắc ý nhìn nàng thì nghe tiếng nói từ ngoài vọng vào:

-”Đạo sĩ,ngươi dám chắc phượng mệnh chiếu tam tiểu thư?”

Nhị nương nàng hét âm lên:

-”Tên nào dám loạn ngôn?”

Cha nàng đứng phắt dậy,đập bàn cái “rầm” rồi quát:

-”Nhị phu nhân,cái nhà từ bao giờ đến lượt ngươi hô to gọi nhỏ?”

Cha nàng vừa quát xong thì một bóng dáng quyền uy bước vào kèm theo tiếng the thé của công công:

-”Thái hậu giá lâm!”

Có vẻ nàng mất trò chơi rồi!!!!!!!

Thôi thì tặng “mẹ chồng tương lai” vậy!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trầm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ảo Tưởng!Phượng Mệnh Chỉ Có Thể Là Nguyệt Nhi! (Tiếp)

P/s:mọi người đính chính lại giúp Rin nhé,Hoàng Nguyệt Cẩm là tam tiểu thư.Xin lỗi vì sự nhầm lẫn này!

Thái Hậu bước vào ngay lập tức cả tể tướng phủ đều quỳ rạp xuống đất mà hô to:

-” Thái Hậu thiên tuế,thiên tuế,thiên thiên tuế!”

Chẳng nói chẳng rằng,thái hậu tiến đến đỡ Ái Nguyệt dậy rồi mở miệng:

-”Các ngươi mau đứng lên!”

-”Tạ Hoàng thái hậu!”

Thái Hậu quay sang nhìn vị đạo sĩ mà nhị phu nhân đem về.Chăm chú xem xét một hồi,bà chuyển tầm nhìn sang Dao Cẩm rồi chép miệng quay đi.

Phụ thân nàng đứng lên nói:

-”Mời Thái Hậu an tọa!”

Bà quay sang nhìn nàng mỉm cười hiền hậu,nói:

-”Nguyệt nhi,đỡ ai gia lên!”

Nàng vội vàng cúi đầu:

-”Tiểu nữ không dám thưa Thái Hậu!”

Bà liền dịu dàng cầm lấy tay cô:

-”Nguyệt nhi,sao lại xưng hô xa cách vậy,con sau này là con dâu ta,cứ gọi ta một tiếng mẫu hậu như Vũ nhi!”

-”Tiểu nữ....”

Giọng nàng hơi ấp úng, liếc nhìn mẹ con Dao Cầm. Thái Hậu nào phải dạng vừa, bao nhiêu năm cai quản hậu cung, bà đã có thấu suốt ai là vạ ai là thù. Nên bà rất quý con người Ái Nguyệt, nàng đã muốn tạo kinh hi cho ai kia thì bà rất sẵn sàng cùng con dâu bảo bối diễn trò.

Bà quay sang nhìn đạo sĩ nàng hỏi:

-”Vị này là ai đem đến?”

Nhị phu nhân ở đằng sau nhanh nhẩu:

-”Bẩm Thái Hậu là dân nữ!”

Thái Hậu tiến đến trước mặt nhị phu nhân:

-”Nhị phu nhân người chắc chắn nữ nhi người là Phượng mệnh?”

-”Dân nữ nào dám xâm ngôn, nhờ vị tiên nhân đây chỉ bảo dân nữ mới biết nữ nhi mang Phượng mệnh!”

-”Có đúng vậy không ngài đạo sĩ?”

Thái Hậu quay sang nhìn đạo sĩ. Ông ta đã mặt mày xám ngoét lại từ bao giờ. Việc này thành thì lão sẽ cứu được gia quyến nhưng ko ngờ thế nào lại dây dưa vào hoàng thất, cái mạng của lão khó bảo toàn.

Nhị phu nhân kín đáo thò tay sang捏 lão một cái để nhắc nhở. Cái捏 đầy kín đáo sao có thể thoát khỏi ánh mắt của nàng. Diễn đến đây rồi mà sắp kết thúc lại sơ hở thì quả là nghiệp dư hết chỗ tả.

Tẻ tường phụ thân khó chịu nhắc nhở:

-”Đạo sĩ, thái hậu hỏi ngài!”

Lão ta lắp ba lắp bắp:

-”Bẩm...thái...hậu....đúng...ạ!”

Thái Hậu ngó nàng mỉm cười, con dâu a lão ta cứng đầu vậy chúng ta khỏi phải nương tay đúng không?

Bà nói lần nữa:

-”Không cần sợ, ta cần một người mang mệnh mẫu nghi thiên hạ thật sự chứ không phải một người khác hoàng thất!” Câu nói của thái hậu khiến cho nhị phu nhân như mở cờ trong bụng. Dao Cầm mặt ửng hồng vì sung sướng. Không hẹn mà gặp hai mẹ con Dao Cầm đặc ý nhìn nàng.

Tiểu Ý đến gần nàng thì thầm, nàng nhìn mẹ con Dao Cầm mỉm cười quý dị. Cướp nam nhân của ta? Còn non và xanh lắm!

Nàng khẽ khàng viết vào tay Thái Hậu bốn chữ”Hoàng thượng ở cửa“. Thái Hậu khẽ gật đầu, việc còn lại giao cho Vũ nhi thôi.

Bà có tình lớn tiếng nói to:

-”Nói vậy tam tiểu thư Hoàng Dao Cầm chính là hoàng hậu tương lai?”

Nhị phu nhân lại ở đằng sau ngắt một cái khiến lão hét to:

-”Đúng ạ!”

Ngay lập tức ở ngoài cửa truyền đến một cổ xung thiên mà hét lớn:

-”Tên nào vừa nói láo dẫn xác ra đây cho trảm!”

Kèm theo đó là tiếng của công công:

-”Hoàng thượng giá lâm!”

Mọi người đang định hành lễ thì Nguyên Vũ tức giận vung tay:

-”Đẹp lễ nghi sang một bên trẫm muốn xử lý việc này!”

Lão đạo sĩ thâm kêu trời, thiên tử lộ diện lão dám nói láo ngày mai liền về với đất.

Chưa kịp nói gì,mọi người liền thấy hoàng thượng lao vào ôm Ái Nguyệt,Dao Cầm tức giận vò khăn trong tay,lòng ảm ức kêu gào:

“Hoàng thượng,thiếp mời là hoàng hậu của người!”

Thái Hậu vui thích hiện đầy trong mắt,hính háng ho nhắc nhở:

-”Vũ nhi,không có ai cướp nàng đi đây,nơi đây đông người,các con nên vào chỗ kín đáo hơn!”

Nguyên Vũ phát ra vài tiếng ho,xung quang khúc khích phát ra tiếng cười còn Ái Nguyệt mặt đã đỏ ửng từ bao giờ.

Thái Hậu,người suy nghĩ nhiều quá đi.

Nguyên Vũ tay vẫn như cũ ôm eo nàng đi đến trước mặt đạo sĩ hỏi:

-”Đạo sĩ!Ta cho ông cơ hội cuối cùng!”

Nhị phu nhân cố sống cố chết xen vào:

-”Hoàng thượng,người mang phượng mệnh là nữ nhi của dân nữ!”

Ko kém cạnh,Dao Cầm bon chen phụ họa:

-”Hoàng thượng,dù người có phản đối thế nào cũng không thể chống lại mệnh trời!”

-”Câm mồm!”

Tể tướng phụ thân tái mặt quát to,thiên tử một khi đã bị chọc tức thì họ có là hồ ly chín đuôi cũng không thể sống sót được.

Nguyên Vũ nhẫn nhịn đến tận cùng,nếu không phải nàng đang siết chặt lấy tay hấn thì đã một giùm chém chết hai mẹ con Dao Cầm.

Hấn nín nhịn hỏi đạo sĩ:

-”Chỉ cần ông nói ra sự thật thì trăm tuyệt đối không bạc đãi ông!”

Như được giải thoát,lão lao đến ôm chân nàng và hấn mà van cầu:

-”Xin hoàng thượng tha mạng,tiểu nhân từ lâu đã nhận định nhị tiểu thư đây phượng mệnh chiếu tỏa sáng ngời nhưng xin hoàng thượng cứu lấy gia quyền của tiểu nhân!” Ái Nguyệt cúi xuống đỡ lão dậy,nhẹ nhàng nói:

-”Bá bá đừng sợ có gì hãy cứ nói ra!”

Lão đạo sĩ rung rung nước mắt.Đúng,lão không nhìn nhầm mà,mẫu nghi thiên hạ ngoài nhị tiểu thư thì chẳng ai sánh bằng.

-”Tạ hoàng hậu!”

Dao Cầm tức giận không kiềm chế nổi mà nạt nộ lão đạo sĩ:

-”Tên kia,ngươi vừa nói bản tiểu thư mang phượng mệnh vậy mà cư nhiên ngươi gọi tiện nhân kia là hoàng hậu,ngươi mau nói cho hoàng thượng biết ta mới là hoàng hậu của người!”

Ngay lúc này Nguyên Vũ rút kiếm ra chĩa thẳng cổ Dao Cầm,gần từng chữ:

-”Chỉ cần ngươi mở miệng,ta liền xuyên thanh kiếm này qua cổ ngươi!”

Dao Cầm sợ hãi rụt lại sau,lão đạo sĩ liền nói:

-”Bẩm hoàng thượng,chính nhị phu nhân đã bắt hết gia quyền của tiểu nhân và ép tiểu nhân phải khiến mọi người tin tam tiểu thư là người mang phượng mệnh,bằng không gia quyền của tiểu nhân sẽ bị giết sạch!”

-”Ngươi nói láo!”

Hai mẹ con Dao Cầm đồng thanh hét lên,qùy xuống trước mặt Nguyên Vũ,Dao Cầm một màn lê hoa đài vũ cầu xin:

-”Hoàng thượng,thần thiếp cùng mẫu thân không có làm vậy.Chắc chắn tiện nhân Ái Nguyệt làm kế ly gián.Xin hoàng thượng đừng để à qua mặt!”

Nguyên Vũ lạnh nhạt trả lời:

-”Từ bao giờ mà trẫm có thần thiếp như ngươi!”

-”Thiếp là hoàng hậu....”

Nguyên Vũ liền ngắt lời:

-”To gan,các ngươi quá lắm rồi!”

Nhị phu nhân lại hướng tể tướng phụ thân cầu xin:

-”Lã gia,cầu xin ngài cứu lấy mẹ con thiếp!”

Tể tướng phụ thân quỳ xuống trước mặt Nguyên Vũ nắm quyền mà nói:

-”Mọi việc giao hoàng thượng định đoạt!”

-”Lão gia!”

Mẹ con Dao Cầm hét lên đầy tuyệt vọng.Họ không ngờ tể tướng có thể lạnh lùng như vậy.Tình nghĩa phu thê,phu tử chỉ đến thế thôi sao.

Như phát điên,nhị nương nhìn nàng cười khẩy:

-”Tiện nhân Ái Nguyệt,nếu ngươi không thừa nhận Dao Cầm là mẫu nghi thiên hạ thì đừng hòng mẫu thân ngươi được tao giao thuốc giải!”

Tể tướng phụ thân ghê tởm nhìn nhị nương,hóa ra không ai khác chính ả ra tay hạ độc Kiều Thy,nàng hiện tại lãnh it dữ nhiều đều do ả cấp cho.

Tể tướng phụ thân định lên tiếng thì nghe thanh âm quen thuộc vang lên:

-”Khỏi cần!”

Đại phu nhân đường hoàng bước ra cùng đại thiếu gia,tể tướng mừng rỡ chạy đến đỡ nàng.Nhị phu nhân sợ hãi giật lùi về phía sau.Miệng lắp bắp:

-”Sao có thể?”

Đại phu nhân định hành lễ nhưng thái hậu nói:

-”Ta nghe nói đại phu nhân trúng độc thần thể còn yếu nên không cần hành lễ!” -”Tạ Thái Hậu!”

Thần Nguyên Vũ hét:

-”Ngươi đâu,bắt mẹ con nhị phu nhân lại cho ta!”

Một nhóm thị vệ xông vào trói tay hai mẹ con Dao Cầm.Rồi hần quay sang bảo lão đạo sĩ:

-”Ngươi lập công chuộc tội,thường năm nghìn lượng vàng,trẫm sẽ lập tức cho người đi cứu gia quyến của ngươi!”

Lão đạo sĩ dập đầu bồm bộp,Ái Nguyệt vội đỡ lão đạo sĩ dậy và nhìn Nguyên Vũ nói:

-”Chàng không cần phức tạp như vậy,ta sớm đã cứu gia quyến ông ấy ra từ lâu!Hiện đang chờ ông ấy ở nhà!”

Hắn ôn nhu vuốt tóc nàng dịu dàng

-”Luôn là nàng chu đáo!”

Lão đạo sĩ lại hướng nàng dập đầu như bỗ củi,nàng cười khở sở đỡ lão dậy rồi nói:

-”Bá bá nau trở về,gia quyến chắc đang rất mong bá!”

Lão đạo sĩ lấy trong ngực áo ra một miếng ngọc bội màu tím,cung kính đưa ch nàng và nói:

-”Lão xin tặng hoàng hậu vật này!”

Nàng định từ chối nhưng lão đạo sĩ lại tiếp lời:

-”Xin người nhận cho,đâu là quà lão tặng cho đứa con đầu lòng của hai người!”

Mặt Ái Nguyệt thoáng chốc đỏ bừng,Nguyên Vũ cười rất hào sảng nhận lấy.Lão đạo sĩ nói tiếp:

-”Lão mạo muội xin được nhắc nhở,khi hoàng hậu hạ sinh đứa con đầu lòng dù là nam hay nữ đều phải trao cho đứa con đó chiếc vòng này!”

Ái Nguyệt xấu hổ không dám mở miệng,Nguyên Vũ tò mò hỏi tiếp:

-”Tại sao?”

-”Vì sao ư?Có duyên kì ngộ,lão sẽ nói!”

Rồi lão đạo sĩ bỏ đi.

Hắn đưa ngọc bội cho Ái Nguyệt rồi quay lên nói với tể tướng phụ thân:

-”Tể tướng,trẫm hạ lệnh ngươi lập tức hưu nữ nhân này cho trẫm!”

Rồi quay sang nhị phụ nhân cùng Hoàng Dao Cầm:

-”Hai ngươi nghe rõ tội trạng:Mạo nhận Phượng mệnh,sỉ nhục hoàng hậu tương lai,ám sát đại phu nhân,ép người làm chứng giả.Lập tức đẩy ra biên ải làm quân kỹ!”

Dao Cầm gào ầm lên:

-”Hoàng thượng soi xét,thần thiếp bị tiện nhân Ái Nguyệt hãm hại,thần thiếp thực sự mang Phượng mệnh,không tin hoàng thượng xem!”

Ngay lập tức Dao Cầm vén ống tay áo lên để hiện ra hình phượng hoàng.....màu đen.Ả ta thất kinh lắm lắm:

-”Tại sao không phải màu đỏ,ta đã bôi thuốc rồi mà!”

-”Có phải ngươi nói đến cái này?”

Ái Nguyệt vén ống tay áo lên để hiện ra một con phượng hoàng đỏ chói rực rỡ.

Dao Cầm chỉ thẳng mặt nàng mà nói:

-”Ngươi đã động tay động chân?Chắc chắn là ngươi”

Rồi quay sang Nguyên Vũ đầy úy khuất:

-”Người thấy rõ rồi đấy hoàng thượng,ả tiện nhân này đang tính kế ly gián chúng ta,chàng đừng mắc lừa!”

Nguyên Vũ tiến đến trước mặt Dao Cầm,ngồi xuống đối diện với ả,tay vuốt theo khuôn mặt Dao Cầm,miệng lắm lắm:

-”Ngươi mang Phượng mệnh à!”

Dao Cầm gật đầu lia lịa,miệng liếng thoảng:

-”Thiếp là phượng mệnh,là hoàng hậu của chàng,không thể làm quân kỹ được,xin chàng thu hồi thánh chỉ và đây tiện nhận hồ ly Ái Nguyệt kia xuống làm quân kỹ!”

Hắn lại vuốt tay xuống cầm Dao Cầm mà bóp chặt,chi nghe mồm một tiếng xương vỡ vụn.Miệng hắn nói:

-”Áo tưởng!Phượng mệnh chỉ có thể là Nguyệt nhi!”

Rồi hắn phát tay bảo thị vệ:

-”Giải đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thất thân(1)

Trịnh Gia Linh vội vàng lao ra can ngăn Nguyên Vũ:

-”Hoàng thượng,dù gì Dao Cầm cũng là nữ nhi của phủ tể tướng.Khẩn xin Hoàng Thượng,Thái Hậu khai ân!”

Nguyên Vũ cảm phần nhìn mẫu tử trước mặt,rồi ôn nhu liếc qua bên Ái Nguyệt:

-”Việc này giao nàng xử lý!”

Ái Nguyệt lạnh lùng nhìn hấn.Thần Nguyên Vũ!Ngươi dám đẩy củ khoai nóng này cho lão nương.Đồ hỗn đản!

Trong lòng nàng trăm nghìn lần nguyên rủa hấn,ngoài mặt một bộ dạng uyển chuyển đến trước mặt Thái Hậu:

-”Thái Hậu,tiểu nữ....”

Nàng vừa nói đến đây ngay lập tức bị Thái Hậu chặn lại:

-”Lại Thái Hậu,lại tiểu nữ.Nguyệt nhi còn không mau gọi mẫu hậu ta liền giận!”

Nàng cười khổ nhìn Thái Hậu.Thái Hậu hóa ra còn đáng yêu vậy sao.

Thần Nguyên Vũ đứng từ nãy đến giờ gãi đầu gãi tai một phen,nhẹ nhàng nói:

-”Mẫu hậu,hình như lạc đề!”

-”À ừ nhỉ!”

Thái Hậu liền chỉnh đốn áo bào,nhẹ nhàng nhìn sang Ái Nguyệt:

-”Nguyệt nhi,lúc nãy con muốn nói gì?”

-”Thái....”

Liền thấy cái nhú mày của bà,nàng vội vàng sửa lại:

-”Thưa mẫu hậu,hoàng thượng giao cho Nguyệt nhi trọng trách lớn vậy,chẳng hay mẫu hậu giúp Nguyệt nhi một phen!”

Thái Hậu nhăn trán nhìn rồi quay sang Nguyên Vũ:

-”Vũ nhi,mẫu hậu tính thế này!”

Rồi quay sang Tể tướng nói

-”Còn 3 ngày nữa là tới sinh thần của ai gia lúc này khanh mà hưu thê thì không được tốt cho lắm.Hay tể tướng đợi qua sinh thần của ai gia rồi hưu nàng,khanh thấy sao?Coi như khanh cho mẫu tử hai người họ cơ hội trước khi ra khỏi phủ!”

Tể tướng phụ thân hơi băn khoăn quay ra nhìn nàng.Ái Nguyệt chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

-”Vi thần tuân chỉ!”

~~~~~

Sau khi dùng bữa với phụ thân và mẫu thân xong,Ái Nguyệt buồn chán bèn sang phòng đại ca:

-”Ca~!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trầm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thất thân(2)

Ca ca nàng đang ngồi đọc sách trong phòng,vừa thấy nàng vào thì đứng lên,nhẹ nhàng nói:

-”Bây giờ mới tìm đến ca ca à?”

Nàng ngồi xuống bàn trà,tự tay rót một chén trà,chán nản nhìn ca ca:

-”Ca,hôm nhập cung muội không đi được không?”

Ca ca nàng cũng ngồi xuống,nói:

-”Cả nhà ta đều đi mà,chẳng lẽ muội muốn ở nhà một mình để gặp ma?”

-”Ca à,muội không sợ đâu,ma đến con nào,muội xức con đấy!”

Nàng tự tin nói,ca ca nàng chỉ cười hiền xoa đầu nàng:

-”Muội sao lại không muốn nhập cung?”

-”Trong đó ngột ngạt lắm!”

Ca ca nàng lắc đầu cười khổ,nói:

-”Nhưng nếu muội không đi thì cả nhà ta phạm trọng tội mất!”

Nàng khẽ thở dài,mặc dù nàng không phải người thời đại này,mặc dù nam nhân của nàng là thiên tử,nàng cũng không thể vì thế mà trục lợi cho bản thân được.

Nàng đặt chén trà xuống bàn,đứng dậy nói:

-”Ân,muội sẽ đi.Ca ca hảo hảo nghỉ ngơi,muội không làm phiền ca nữa a~”

Sáng hôm sau,nàng ngồi yên trước gương cho Tiểu Ý “trổ tài họa sĩ”.Nói là “trổ tài họa sĩ” thì hơi quá.Tiểu Ý khá là hiểu ý nàng,trang điểm nhẹ nhàng,không màu mè,loè loẹt như con vẹt.

Sau khi “make up” xong,nàng tiến đến bên tủ quần áo.Tiểu Ý úm lên người nàng hết bộ này đến bộ khác mà nàng vẫn chưa vừa ý.Đơn giản chỉ vì cha nàng cứ đi đâu là mua vài đẹp về may y phục cho nàng,thể cho nên tủ đồ cứ đầy ắp quần áo.Nhưng khổ nỗi,thân chủ trước có chịu mặc đâu,cứ vứt tồn kho ở đấy.Và kết quả là cái dài cái ngắn,cái cộc tũn cái lại rộng thùng thình.Haizzzz,người đi đặt may với thợ may may đồ có tâm thế không biết.

Trong lúc nàng chán nản định bỏ cuộc thì nàng phát hiện ra một chiếc hộp khá đẹp trên nóc tủ.Quái lạ,nếu chiếc hộp đã ở đó lâu rồi thì phải bám bụi chứ.Nàng khều khều tay Tiểu Ý,hỏi:

-”Ý nhi,chiếc hộp kia đâu ra vậy?”

Tiểu Ý dùng tìm kiếm rồi nhìn theo hướng nàng nói,con bé ngơ ngác mất mấy giây,rồi con bé chạy ra kéo một chiếc ghế lại gần chiếc tủ.Ý nhi đứng lên ghế rồi bê cái hộp xuống chỗ nàng.

-”Tiểu thư,sao phòng mình lại có chiếc hộp này?

-”Em hỏi ta,ta biết hỏi ai?”

Nói rồi nàng mở chiếc hộp ra,bên trong có một xấp vải màu xanh và trắng.Tiểu Ý tò mò thò tay vào trong hộp nhấc xấp vải ra.À,không phải xấp vải,là một bộ y phục.Nó được kết hợp giữa lụa xang và lụa trắng.Bộ y phục vừa lộng lẫy mà không mất đi vẻ tao nhã.

Nàng thích thú nhìn bộ y phục,Tiểu Ý liền giục nàng:

-”Tiểu thư,không còn thời gian suy nghĩ đâu a~Chúng ta trễ rồi!”

-”Nhưng liệu mặc bộ y phục này có sao không,chắc gì nó là của ta?”

Tiểu Ý cười khổ nhìn nàng,nói:

-”Tiểu thư,đồ trong phòng người không của người thì của ai đây?”

Nàng nhìn bộ y phục Tiểu Ý đang cầm,lại nhìn sang đồng y phục cái ngắn cái dài,nàng khẽ tắc lưỡi.Thôi thì cứ đu theo vậy.

Hai mẹ con Trịnh Gia Linh xúng xính trong váy áo.Dao Cầm một thân hồng y đỏ rực,tổng quan cả bộ đồ thì chả có gì đáng nói nhưng.....không biết là cố tình hay vô tình mà bộ y phục để khoét sau ngực,lộ ra vòng một căng tròn của ả ta.Các gia nhân trong nhà đều ngoái nhìn ả ta.Nam hạ nhân thì rài rớt rờn rờn,còn nữ hạ nhân thì liên tục lườm nguyệt cô ả.Hai mẹ con ả đang tận hưởng giây phút này thì Ái Nguyệt lập tức xuất hiện.Nàng như một vị nữ thần xinh đẹp thuần khiết.Nàng vừa xuất hiện đã làm cho mọi sự chú ý đều đổ dồn về nàng.Nàng bước ra sảnh trong ánh mắt thù hằn,ghen tị của mẹ con Trịnh Gia Linh.

Dao Cầm ghé đầu sang nói nhỏ với mẹ:

-”Đại phu nhân không đi theo, đây là cơ hội để mẹ con ta trừng trị nha đầu đó!”

-”Con nói đúng, sau hôm nay, vị trí hoàng hậu sẽ là của con!”

Dao Cầm nhìn nàng nở nụ cười âm hiểm. Hoàng Ái Nguyệt, ta phải diệt được ngươi!

~~~~~

-”Ui da, tê hết bản tọa của lão nương rồi!”

Ái Nguyệt vừa nhảy xuống xe ngựa vừa lau bầu. Đồi nàng chỉ ngồi ô tô với máy bay chứ đã ngồi cái loại này bao giờ đâu. Đường đi thì xóc lên xóc xuống, xóc như đúng rồi. Bảo hại ruột gan nàng cứ loạn tung phèo hết lên.

Hoàng cung đúng là đúng với cái ý nghĩa của nó. Xa xỉ, lộng lẫy, nguy nga, tráng lệ. Nói chung là không từ nào tả hết.

~~~~~

Thôi m.n cho Rin ngy nha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thất thân(3)

Ngự hoa viên hôm nay đc trang hoàng khá rực rỡ, ở một khoảng sân lớn tại hoa viên có dựng sẵn sân khấu. Phía dưới có sắp sẵn bàn ghế, có lẽ sẽ có một bữa tiệc tại đây.

Chưa đến giờ tổ chức tiệc, gia đình nàng có lẽ đến hơi sớm. Nàng cùng Tiểu Ý dạo quanh ngự hoa viên, đến bên một bờ hồ, nàng thấy mẹ con Dao Cầm đang nói gì đó với một nam nhân. Trông ba người có vẻ lén lút, sau khi ba người đó đi khỏi. Nàng liền mở miệng:

-”Dạ Lang!”

Một thân ảnh trong bóng tối phi thân ra, cung kính quỳ bên nàng, nói:

-”Tiểu thư có gì sai bảo?”

-”Ngươi nghe được gì?”

Nàng biết dù nàng ra lệnh hay không thì Dạ Lang có thể quan sát về mặt nàng mà hành động.

Dạ Lang rành rọt trả lời:

-”Thưa tiểu thư! Nhị phu nhân cùng Dao Cầm tiểu thư mua chuộc nam nhân kia để trong yến tiệc tối nay sẽ chuốc xuân được tiểu thư và hại tiểu thư mất mặt! “

Nàng khẽ nhếch mép cười. Các ngươi cứ đến, ta hảo hảo tiếp đón.

Nàng rút trong ống tay áo một lọ nhỏ đưa cho Dạ Lang, nói:

-”Chắc ta không cần nói nhiều?”

Dạ Lang khẽ cúi đầu rồi vục mắt vào bóng tối.

~~~~~

Nàng đứng đó được một lúc thì có cung nữ đến mời nàng vào đại điện nhập tiệc, không biết có phải do nàng đến muộn hay không mà đại diện đã khá đông. Nàng đến chỗ ngồi được sắp xếp trước nhưng Hoàng Dao Cầm đã ngồi đó cùng nhị phu nhân. Thấy nàng đến, nhị phu nhân liền giờ bộ mặt đôn hậu, nhẹ nhàng nói với nàng:

-”Ôi chết, chỗ con đây sao? Di nương thực không biết! Hay con xuống ngồi chỗ của thứ nữ dưới kia nhé!”

Dao Cầm ngay lúc đó dịu dàng như một cô nương nhu mì, ngoan ngoãn nói với nàng:

-”Tỷ à, tỷ muội chúng ta rất thân đúng không. Vậy không lẽ tỷ không thể vì tình mà nhường muội?”

Hai mẹ con này muốn làm mất mặt Ái Nguyệt nàng đây mà. Nàng mà nhường thì sẽ bị đàm tiếu là vô dụng, chính nữ mà không bằng thứ nữ. Nàng mà không nhường thì mọi người sẽ lại nói nàng ích kỷ, bỏ qua tình thân.

À vâng, thân gì thế? Thân ai nấy lo à?

Hai mẹ con Dao Cầm vui sướng tràn ngập trong ánh mắt, đúng lúc này, tiếng công công vang lên:

-”Hoàng thượng, hoàng thái hậu giá lâm!”

-”Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. Hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế! “

-”Chúng ái khanh hãy bình thân!”

-”Tạ ơn hoàng thượng!”

Sau khi toàn bộ văn võ bá quan trong đại điện đã ngồi xuống, ánh mắt hần đã ngay lập tức đảo đến vị trí được sắp xếp sẵn cho nàng. Nhưng lạ thay, ngồi đó không phải nàng mà là nhị phu nhân cùng tam tiểu thư. Vừa lúc đó, ánh mắt của tam tiểu thư đã nhìn hần bằng những tia nhu tình. Hần quay ngoắt đi tìm Ái Nguyệt. Hóa ra nàng đang đứng cạnh cha nàng. Hai nữ nhân kia dám bắt nạt nàng. Ái Nguyệt, nàng chịu ủy khuất nhiều rồi.

Hần đứng dậy, nói:

-”Ái Nguyệt!”

Nàng đang ngồi uống ngụm nước liền bị gọi nên suýt sặc. Nàng liền đứng lên, bước ra trước long nhan, quỳ xuống và nói:

-”Tiểu nữ bái kiến hoàng thượng, hoàng thái hậu! “

Hần khó chịu phát tay:

-”Bỏ qua đi, nàng lên đây cho trẫm!”

Cả đại điện mất chữ O mồn chữ A nhìn nàng và hần. Hai mẹ con nhị phu nhân tức giận vò khăn trong tay. Tức thật, bà ta đã cố tình đẩy Ái Nguyệt ngồi xuống góc để hoàng thượng chú ý đến tiểu nữ của bà, vậy mà hoàng thượng vẫn nhớ đến nó.

Nàng ngậy ngốc nhìn hần. Đồ bệnh nhà người, thích gây scandan vậy sao?

Thấy nàng hồi lâu không động tĩnh gì, hần liền trực tiếp đi xuống bế nàng lên.

Cả đại điện bỗng chốc như hóa đá, nàng cố vùng vẫy nhưng bất thành. Hần đặt nàng ngồi xuống ghế dành cho hoàng hậu, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, thì thầm:

-”Chiếc ghế này và cả trẫm nữa, đều là của nàng! “

Nàng mỉm cười hạnh phúc nhìn hần, nam nhân này, nàng sẽ giữ mãi không buông!

Hoàng thái hậu háng giọng, nói:

-”Hoàng thượng, nơi đây không thích hợp để tình tứ nha!”

Nàng cùng Nguyên Vũ mặt đỏ tung bừng như vừa uống rượu, cả đại điện ai cũng khúc khích cười, bị làm xấu hổ, ngượng quá hóa khùng. Hần lại bế nàng lên rồi hần ngồi xuống long ý, hoàng thái hậu liền than:

-”Thái Thượng Hoàng, ngài mau xuất hiện đi. Trả lời cho ta xem hôm nay là ngày sinh thần ta hay ngày tính tử của con chúng ta? “

Cả đại điện không nhìn được, nghiêng ngả cười. Nàng xấu hổ liền giấu mặt vào lòng hần. Thái Hậu liền đệm vào:

-”Ôi chúng đang xấu hổ kia!”

Lần này cả đại điện cười vang như sấm, hần thì ngậy ngốc trước dằng vè xấu hổ đầy đáng yêu của nàng. Hần nghĩ có khi để mọi người cười thêm chút nữa thì tốt hơn.

P/S: Ngắn quá, thôi Rin bù sau nhé, đạo này mắc ôn thi. Nhưng mk sẽ cố ra chau đều. Tối thiểu là 1 tuần 1 chap

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Thất thân(4)

Ngự Hoa Viên được trang trí rực rỡ,rực sáng đèn hoa làm bừng sáng cả Ngự Hoa Viên.Nàng vui vẻ đi theo phụ thân và sư huynh cười nói vui vẻ,khi mọi người đều yên vị vào bàn tiệc,vũ hội liền bắt đầu,từng vũ nữ trong điệu múa chúc thọ uyển chuyển như tiên nữ,cả Ngự Hoa Viên như biến thành chốn bồng lai tiên cảnh.

Điệu múa vừa dứt tiếng Liêu công công cũng vang lên:

-Hoàng Thượng Thái Hậu giá lâm!”

-”Hoàng Thượng vạn tuế,vạn tuế,vạn vạn tuế!Thái Hậu thiên tuế,thiên thiên thiên tuế!”

Thái Hậu mỉm cười,nụ cười của bà không quá xa lạ,cũng không quá thân thiết,có lẽ đó là nụ cười đã được tôi luyện trong chốn hậu cung máu tanh?

Thần Nguyễn Vũ nhìn lướt qua một vòng bá quan,cất giọng trầm trầm:

-”Các ái khanh hãy đứng lên,hôm nay sinh thần của Thái Hậu,mọi người hãy ăn uống vui chơi thật thoải mái!”

-”Tạ ơn Hoàng Thượng!”

Dạ tiệc liền bắt đầu ngay sau đó,tiếng mời rượu nhau rộn rã,từng văn võ bá quan thi nhau dâng lên quà sinh thần cho Thái Hậu,người nào người nấy đều bảo vật dâng lên cùng những lời cung chúc hoa mĩ nhất.

Thái Hậu mỉm cười nhận quà của mọi người,Ái Nguyệt nghĩ,với tính cách của một người hiện đại như bà,chắc chắn sẽ ko để dạ tiệc diễn ra tẻ nhạt như vậy.Đúng như suy nghĩ của nàng,một lúc sau Thái Hậu liền lên tiếng:

-”Hoàng thượng,ai già thấy thực buồn chán!Chúng ta nên làm gì đó cho bớt tẻ nhạt chứ?”

Nguyên Vũ khẽ gật đầu rồi hỏi:

-”Vậy theo trăm thi hay là chúng ta thi thố một chút?”

Thái Hậu rất hào hứng,người lên đáp lại:

-”Rất được a,vậy chúng ta nên thi gì?”

Ai cũng rất hào hứng góp trò thi,người thi thi ca,người thi thi họa,người lại ứng thi cảm... Thái Hậu đều xua hết đi,vì chúng đã quá cũ và chán.

-”Vậy chúng ta hãy thi thưởng rượu!”

Giọng nói từ phía dưới Ngự Hoa Viên vang lên,Thái Hậu hào hứng đáp lại:

-”Quả là rất mới lạ,xin cho hỏi quý danh của vị vừa lên tiếng?”

Một bóng dáng nhỏ nhắn đi lên,là một nữ tử xinh xắn khỏe khắn,trông nàng vô cùng năng động và nhí nhảnh.Phía sau nàng là hai nam nhân bê tráp.Trông trang phục của họ hình như không phải người Thần Điện quốc.

Ba người họ đến gần bực cao nơi Nguyên Vũ và Thái Hậu ngồi,đứng cúi người nắm quyền,nữ tử nhỏ nhắn kia nói:

-”Bình Hân sứ giả,sứ giả Ứng quốc xin ra mắt,đã tham dự chậm trễ,mong quý quốc không để bụng!”

Thái Hậu vẫn nụ cười đó,ôn hòa nói:

-”Không có gì phải để bụng cả,quý quốc xuất hiện đã là vinh dự của Thần Điện quốc chúng ta rồi,mời các vị ngồi!”

Sau khi ngồi vào chỗ,sứ giả Ứng quốc sai người dâng quà lên cho Thái Hậu rồi nói:

-”Vậy chúng ta có tiếp tục phần thi thưởng rượu kia không?” Thái Hậu gật đầu,nói:

-”Nếu có nhã hứng,mời sứ giả các nước cùng tham gia,gia chủ chúng ta sẽ tiếp đón nhiệt tình!”

Sứ giả Liêu quốc cầm chén lên,nói:

-”Nghe danh nữ nhi Thần Điện quốc cũng không kém nam nhân,thường rượu,bắn cung,cưỡi ngựa đều tinh thông,hôm nay được đích mục sở thị.Thật mong chờ!”

Rượu được mang ra,các tiểu thư công tử đều tham gia,trong đó có nàng và Nguyệt Cầm cùng sư huynh nàng.Chiếc bàn nàng định đến thì nàng thấy nam ngân hồi nãy đứng nói chuyện vs mẹ con Dao Cầm đi qua,có thể hẳn đã động chân động tay vào chiếc bàn đó.Đột nhiên,Nguyệt Cầm chen lên đứng vào,nàng bèn đi vào bàn trong cùng,sư huynh nàng ở giữa.

“Keeng~!”

Tiếng keng vang lên báo bắt đầu,ai ai cũng hồi hã bung rượu lên uống.Ái Nguyệt nàng thông thả uống từng chén.Sứ giả các nước uống rất ngon lành,từ chén này sang chén khác,uống tý tý như uống nước lọc.Đặc biệt là sứ giả Ứng Quốc,nữ tử mà uống không hề kém cạnh đàn ông.

Hầu hết mọi người đều không thể trụ nổi,đều đã đầu hàng.Cuối cùng chỉ còn lại nàng và sứ giả Ứng quốc,nàng khuôn mặt vẫn tỉnh bơ uống từ chén này sang chén khác.Còn sứ giả Ứng quốc đã chân đứng chân xiêu.

Ái Nguyệt nâng chén rượu lên phía sứ giả Ứng quốc,nhã nhặn nói:

-”Ái Nguyệt xin dừng trước!”

Rồi nàng uống cạn chén rượu,sứ giả Ứng quốc vui sướng lè nhè nói:

-”Ta....hức...thắng....rồi...hức....!”

Hai nam nhân đi cùng sứ giả Ứng quốc đỡ nữ tử đó,nói:

-”Bình Hân sứ giả,là vị cô nương kia thắng mà!”

-”Đâu....ra...hức.....cô...nương.....đó...hức.....dừng.....uống.....trước....hức...mà!”

Cả đại điện dồn mắt về phía sứ giả Ứng quốc và nàng.Đứng là Ái Nguyệt nàng dừng trước,nhưng mà.....

Nam nhân đỡ Bình Hân sứ giả nói tiếp:

-”Nhưng mà nàng ấy uống hết rượu rồi!”

Đúng như nam nhân đó nói,toàn bộ phần rượu bên bàn Ái Nguyệt nàng đã uống hết,Bình Hân sứ giả cười lớn giờ ngón tay cái về phía nàng tỏ vẻ tán thưởng,nói:

-”Bội phục cô nương!”

Nói rồi ngã vào lòng nam nhân kia,nam nhân kia liền nói:

-”Xin phép quý quốc,sứ giả Ứng quốc đã có phần thất thố,mong quý quốc bỏ qua cho!”

Thái Hậu mỉm cười nói:

-”Bình Hân sứ giả đã tham gia rất nhiệt tình.Người đâu,dẫn sứ giả Ứng quốc về điện nghỉ ngơi!”

~~~~~
Ái Nguyệt một mình lách khỏi yến tiệc.Trong bóng tối,Dạ Lang đã theo sau nàng.Nàng đứng trên hồ,hít nhẹ luồng gió mát.Sau lưng nàng phát ra tiếng chân nhẹ nhàng rón rén,nàng khẽ cười nhếch môi.Trò vui bắt đầu! Dao Cầm nhẹ nhàng đi đến sau lưng Ái Nguyệt,trên tay nàng ta là khăn tắm thuốc mê,nàng ta vừa giơ tay lên định bịt miệng Ái Nguyệt thì một đạo lực đã đánh vào cổ nàng ta khiến nàng trực tiếp ngất đi.

Tiểu Ý lộ ra sau khi Dao Cầm ngất xuống,cô nàng nhí nhảnh chạt đến bên Ái Nguyệt,hỏi:

-”Tỷ tỷ thấy mười hành động thế nào?Rất nhanh gọn đúng không?”

Nàng cười gật đầu,Dạ Lang từ trong bóng tối phi ra đứng cạnh Tiểu Ý,nói kháy:

-”Ấu nhi vĩnh viễn chỉ là ấu nhi!”

Tiểu Ý tức xì khói,chống tay đáp lại:

-”Ngươi còn dám nói ta,ngươi là con chuột núp lùm bóng tối!”

-”Cô.....!”

Dạ Lang không cãi lại nổi chỉ viết cầm nín ngấm cục tức to đoàng mà không làm gì được.Ái Nguyệt nhìn hai người đắc lực của mình cãi cộ mà phải nhin cười,nàng khẽ hắng giọng:

-”Nào nào,làm xong việc đã rồi về nhà cãi nhau!”

-”Tỷ tỷ!”

Dạ Lang và Tiểu Ý đồng thanh nhìn nàng nói.Ái Nguyệt lắc đầu cười cười, nói:

-”Nhanh lên nào,còn trò vui chẳng lẽ hai người không muốn xem?”

Dạ Lang nhanh chóng ngừng cãi lộn với Tiểu Ý,hắn bẻ Dao Cầm vào căn lều ngấm hoa có che rèm,rồi cả ba rút vào phía sau lều.

Một lát sau,bóng một nam nhân lén lút lên vào trong lều,ngay sau đó vài giây,tiếng hoan ái cuồng nhiệt vang lên,tiếng nữ tử rên rĩ kiểu mị,tiếng nam nhân thờ đóc trầm trầm.

Tiểu Ý xấu hổ túm vạt áo nàng che hai má đang đỏ ửng,khều tay nàng nói nhỏ:

-”Tỷ...tỷ....thật...xấu...hồ!”

Dạ Lang mặt không chút cảm xúc,quay sang nguyệt đài Tiểu Ý:

-”Đồ ấu nhi!”

Tiểu Ý cũng phải để bắt nạt,nàng ta túm tai Dạ Lang,nói:

-”Ngươi thì sao?Vành tai cũng đỏ hết lên,còn nói ta?”

-”Suyt!”

Dạ Lang đang định quay lại cãi lộn với Tiểu Ý thì Ái Nguyệt ra hiệu im lặng,cả hai đều đồng nhất im bật.Ái Nguyệt chỉ tay về phía trên cầu,nói nhỏ:

-”Nhân vật quan trọng đến rồi!”

Trên cầu chính là nhị phu nhân Trịnh Gia Linh,Ái Nguyệt cười ranh mãnh,huych vai sang Tiểu Ý:

-”Muội muội,nhờ muội!”

Tiểu Ý khẽ gật đầu,trong bộ dạng đã được dịch dung thành Dao Cầm,nàng vờ như một người vừa làm chuyện xấu,rón rén đến bên nhị phu nhân,đập nhẹ vào vai bà,nói nhỏ:

-”Mẫu thân!”

Nhị phu nhân thấy nữ nhi mình(Tiểu Ý dịch dung)thì vui mừng,khẽ khàng hỏi:

-”Thế nào,đã vào chưa?”

-”Rồi ạ,đang rất cuồng nhiệt!”

Bà ta hả dạ cười,quay sang nhắc nhở nàng ta:-”Con mau trốn đi,cung nữ sắp đến rồi,mẫu thân sẽ giả vờ ngã xuống hồ.Một là để lấy lại quan tâm từ lão gia.Hai là để làm cho ả dê tiện kia không ngóc đầu lên nổi,đến lúc đó con sẽ là mẫu nghi thiên hạ!”

Tiểu Ý khẽ rùng mình,nhưng trong bộ dạng đang được dịch dung liền giả đồ vui sướng và hả hê,nàng nhắc thấy bóng cung nữ,nàng khẽ nói:

-”Cung nữ đến rồi!Còn lại nhờ mẫu thân!”

-”Được,con cứ tin ta!”

Tiểu Ý nhanh chóng lên vào bóng tối đi về sau lều,khẽ nói:

-”Xong thừa tỷ!”

Ái Nguyệt về lên trên môi một nụ cười đắc thắng,nói:

-”Chúng ta hãy nán lại xem kịch một chút rồi hồi phủ!”

Dạ Lang và Tiểu Ý gật đầu,cả ba đồng nhất nhảy lên mái nhà ngói,Dạ Lang lấy trong chiếc túi cạnh hông ra gói thịt bò khô với một bầu rượu to.Tiểu Ý thì mang trong túi ra những gói to gói nhỏ,bánh hoa mai,bánh quế hoa,.....trong đó có cả kẹo hồ lô.Thật sự thì toàn những con người tham ăn nên đi đâu cũng có đồ ăn để nhấm nháp.Tự nhiên nàng thấy giống hồi đi xem phim lúc chưa xuyên không.Có chút gì đó luyến tiếc.

“Ừm!”

Tiếng động cắt đứt suy nghĩ của nàng,nàng bỏ miếng bò khô vào miệng,quay ra nhìn.Ừm,kịch đang diễn rồi!

Nhị phu nhân ngã từ trên cầu xuống hồ,đúng lúc các cung nữ chạy đến,cung nữ nào cũng hét hoảng,gào gọi thị vệ,nhị phi nhân thì lo ngại lóp ngóp dưới nước liên tục kêu cứu.Sau vài giây phút hỗn loạn,nhị phu nhân đã được đưa lên bờ,mọi người đều đổ dồn về đó,tể tướng phụ thân vừa xuất hiện,bà ta liền vỗ lấy ôm ông,khóc lóc nước nỡ.

Tiểu Ý bấu môi cầm chiếc bánh hoa mai lên ăn,Dạ Lang quay sang ăn miếng bánh quế hoa,Ái Nguyệt thì chồm chộp nhai bò khô có vẻ như họ không hề liên quan đến mớ hỗn loạn dưới kia.

Hoàng thượng và Thái Hậu xuất hiện ngay sau đó,Thái Hậu quay sang hỏi nhị phu nhân:

-”Tại sao nhị phu nhân lại nhảy xuống hồ?”

Nhị phu nhân sợ hãi chỉ về phía lầu đang được che rèm,tiếng rên rĩ kêu mị cùng tiếng thờ dốc trầm trầm vang lên đều đều thật khiến người nghe thấy cũng phải đỏ mặt tía tai.

Thần Nguyên Vũ tức giận đến xé toạc rèm,bên trong một đôi nam nữ đang cuốn lấy nhau,nữ tử chìm đắm trong dục tình,đôi mắt mơ màng sung sướng,nam nhân kia điên cuồng thương thức mỹ vị mỹ nhân,nữ nhân kia miệng bật ra mấy tiếng:

-”Nga....ta...muốn...nữa.....nữa...đi!”

Ai ở đó cũng đỏ mặt tía tai,cảnh xuân trần trụi không chút che giấu,Thần Nguyên Vũ hét to:

-”Hắt nước cho chúng tỉnh lại!”

Hai thị vệ bê xuống tạt thẳng vào đôi nam nữ,nam nhân rùng mình buông nữ nhân ra,nữ nhân sực tỉnh tròn tròn mắt,đứng dậy mới phát hiện đôi chân đã nhũn mềm,ngã khụy xuống đất.

Không ai xa lạ ở đây,đôi nam nữ kia chính là tam tiểu thư Hoàng Dao Cầm và nhị thiếu nhị Bình Lâm Hà.Cả hai hét hoảng vơ quần áo che thân,Dao Cầm nước mắt dàn dụa lao vào tát Bình Lâm Hà,rồi ôm chân Thần Nguyên Vũ kêu khóc:

-”Hoàng thượng,là hần làm nhục thiếp,xin ngài lấy lại công bằng cho thiếp!”

Nhị phu nhân không kịp vui sướng thì thấy người chịu trận kia chính là Dao Cầm,bà ta trực tiếp ngắt đi.

Tể tướng tức giận tiến đến quỳ xuống,đập đầu nói:

-”Là tội thần gia giáo không nghiêm,thật hồ thẹn,xin hoàng thượng trừng phạt!”

Dao Cầm cầm nín cúi đầu khóc,Thái úy Bình Ân cũng túm tóc Bình Lâm Hà thiếu gia đến đập đầu trước mặt Nguyên Vũ,miệng cầu khẩn:

-”Bẩm hoàng thượng,tên nghịch tử này là do thần không nghiêm trị nên mới làm ra sự việc đáng hổ thẹn này.Nếu chuyện đã lỡ,xin hoàng thượng chỉ hôn tam tiểu thư Hoàng Dao Cầm cho tên nghịch tử này,Đề hần chịu trách nhiệm về việc đã làm ra!”

Hoàng Dao Cầm hét hoảng nói:

-”Không không,ta không thể lấy hần,không không!”

Cả kinh thành ai cũng biết,Bình Lâm Hà thiếu gia nổi tiếng ăn chơi trác tách,chưa một hoa khôi kỹ nữ nào thoát được hần,kể cả những kỹ nữ chỉ bán nghệ không bán sắc,hần liền không ăn được ngay lập tức cưới nàng ta về phủ hành hạ đêm ngày,nữ nhi nhà ai mà gả cho hần quả là vô phúc.

Thần Nguyên Vũ âm trầm nhìn Dao Cầm và Lâm Hà,rồi gật đầu:

-”Ngày mai thánh chỉ chỉ hôn sẽ được đưa đến!”

Rồi hần nói nhỏ cho Liêu công công rồi phát tay áo bào quay đi.Liêu công công liền nói lớn:

-”Yến tiệc sinh thần kết thúc,mời các vị trở về nghỉ ngơi!”

Mọi người tản về trong tiếng xì xào bán tán to nhỏ,tỷ nữ đến đỡ Dao Cầm đứng lên,tể tướng ánh mắt âm trầm,lạnh nhạt nói:

-”Mau cũng mẫu thân người về phủ nghỉ ngơi,ngoan ngoan ở trong phủ cho đến ngày đại hôn!”

-”Phụ thân!”

Dao Cầm tuyệt vọng nói với theo,nhưng sức nàng đã bị bòn rút hết,giờ nàng chỉ có thể dựa vào người tỳ nữ mà lên xe ngựa quay về.

Tiểu Ý đắc chí cười,Dạ Lan ánh mắt cũng ánh lên vẻ đắc thắng,Ái Nguyệt nhếch mép cười rồi nói:

-”Kịch tàn chúng ta cũng về ngủ thôi!”

Rồi nàng dùng khăn công phi về phủ,chiếc giường thân yêu,ta đến đây~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tân nương bỏ trốn (1)

Phủ Tể tướng trước ngày đại hôn của tam tiểu thư đèn hoa được trang hoàng rực rỡ.Nhưng Nhị phu nhân lại ốm liệt giường.Tam tiểu thư gần tuần lễ không bước ra khỏi phòng,đại hôn mà có cảm giác như đám tang.

Sau hôm tiệc sinh thần Thái Hậu.Ái Nguyệt tối ngày chỉ loanh quanh một chỗ,nàng thấy cả người sắp mốc lên rồi.....

Nàng chán nản loanh quanh trong phủ,người hầu kẻ hạ ai nấy đều tất bật chuẩn bị đám cưới cho tam tiểu thư.Bất chợt,Ái Nguyệt nghĩ đến đám cưới của chính nàng với Thần Nguyên Vũ.Hai má nàng lại đỏ ửng lên,Ái Nguyệt vỗ nhẹ lên mặt mình,khẽ lẩm bẩm:

-”Ái Nguyệt ơi là Ái Nguyệt,mày rảnh quá sinh nông nổi à,lại nghĩ lung tung rồi!!!!!!”

-”Nàng đang nghĩ gì vậy phải không?”

Giọng nói điềm tĩnh vang lên cạnh tai nàng,hơi thở ấm nóng khiến tai nàng nóng nóng.

Ái Nguyệt giật mình quay lại,ra là Thần Nguyên Vũ,hắn đến mà quý không biết thần không hay,nàng có cảm giác hắn là ma chứ không phải người...

Nguyên Vũ ôm nàng vào lòng,thì thầm vào tai:

-”Tiểu Bảo Bối,bao giờ ta đưa nàng về bên ta được?”

Ái Nguyệt sượng sùng đẩy cánh tay Nguyên Vũ.Khổ nỗi,cánh tay hắn siết quá chặt,nàng không thể nào là gỡ ra được.Đành bó tay để cho hắn ôm...

-”Cái miệng nhà ngươi từ khi nào mà trở nên ngọt ngào vậy?”

Nàng ngại ngùng đập nhẹ vào tay Nguyên Vũ,hắn cười sáng khoáy thì thầm vào tai nàng:

-”Do nàng dạy hư ta mà!”

Ái Nguyệt quay ngoắt lại,cốc vào đầu Nguyên Vũ,ngoắt ngoa nói:

-”Ngươi hư là do ngươi,ta dạy dỗ ngươi ngày nào mà.....um..”

Chẳng để nàng nói nhiều,Nguyên Vũ bá đạo cưỡng hôn nàng,chẳng biết do bất ngờ hay không biết hôn mà nàng luống cuống tiếp nhận nụ hôn của hắn.

Thần Nguyên Vũ dịu dàng giữ gáy nàng,môi lười nàng và hắn dây dưa mãi không thôi.Có cảm giác như có chất keo kết dính,không muốn rời.

Nguyên Vũ nhẹ nhàng mút môi dưới Ái Nguyệt,quyến luyến rồi ra.Hắn đưa tay lên sờ nhẹ môi nàng,nhìn sâu vào mắt nàng,khẽ nói:

-”Môi nàng ta đã đánh dấu chủ quyền rồi,không được phép để kẻ thứ hai động vào nghe chưa?”

Nàng tủm tỉm cười,lòng bỗng cảm thấy thật ngọt.Nàng liền giả bộ vênh vào:

-”Ta không nghe chàng thì sao?”

Nguyên Vũ liền xụ mặt như con cú con con,quay người buồn bã bỏ đi.Nàng thấy thế vội vàng lôi hắn lại,dỗ dành:

-”Ta đùa chàng thôi mà,ta hứa vs chàng là đc đúng ko?”

Hắn nhìn nàng vs đôi mắt tỏ con ngây thơ - vô - số - tội:

-”Nàng nói thật chứ?”

Nàng gật đầu vô cùng kiên quyết, Nguyên Vũ liền nhếch lên ở khóe môi một nụ cười đắc ý, hắn ngay lập tức ôm lấy nàng, tham lam hôn ngấu nghiến bờ môi mềm mại. Mắt một lúc lâu.....Ái Nguyệt mới thoát ra đc.

-”Chàng.....”

Ái Nguyệt đỏ mặt tía tai nhìn Nguyên Vũ. Hắn cười đầy hải lòng đưa tay ôm nàng vào lòng, nói nhỏ:

-”Ta không làm thế sao dụ dỗ nàng được?”

-”Tên xấu xa!”

-”Ta xấu xa từ lúc trong bụng mẫu thân rồi!”

-”Xấu xa, mặt dày, đáng ghét!”

-”Nàng còn mắng nữa là ta cho nàng thấy ta xấu xa đến độ nào đấy!”

Tay hắn đặt lên chiếc dây buộc y phục của nàng. Khẽ nuốt nước bọt, nàng chùng ra vẻ mặt khả ái nhằm đánh lạc hướng:

-”Hoàng thượng của ta ơi, hôm nay chàng không có công việc gì sao?”

Cầm hán tỳ lên đầu nàng, nói:

-”Ta ghé không được sao?”

-”Không, ta không có ý đó...!”

Hắn cười xoa xoa đầu nàng:

-”Ta ghé tìm phụ thân nàng, tiện thể gặp nữ nhi của ông ấy luôn!”

-”Phụ thân ta có 2 nữ nhi nha!”

-”Thì sao? Nàng nghĩ ngoài nữ nhân đg đứng trước mặt ta ra còn nữ nhân nào xứng để ta tìm gặp nữa?”

-”Đéo mồm vừa thôi!”

Hắn ngồi xuống ghế đá, để nàng ngồi vào lòng, tay hắn ôm trọn lắt nàng. Nhìn nàng ngồi lọt thỏm trong lòng, hắn xoa xoa đầu nàng. Ái Nguyệt gườm gườm nhìn hắn, hậm hực nói:

-”Ta có phải con cún đầu mà chàng xoa đầu hoài?”

Hắn vẫn xoa đầu nàng, mặt tỉnh bơ:

-”Ta xoa đầu nữ nhân ta thương ko đc sao?”

Ái Nguyệt cảm như hén ko thốt lên đc lời nào, căn bản là nó quá ngọt và hắn nói lời nào là chặn họng nàng lời ấy.

Tối hôm đấy, hắn đòi ngủ lại vs nàng. Cha nàng khỗ sở không biết nên đồng ý hay không. Sóng ngắn ấy nằm trên đồi, lần đầu tiên trong đời ông thấy đáng vẻ con nít của đế vương băng lãnh.

Giờ đây, một bên là nữ nhi của ông đang một mực đòi...đuổi bệ hạ về. Một bên là bệ hạ đang nài ni đòi ở lại vs nữ nhi của ông.

-”Cha, cha bảo bệ hạ về đi, không có chỗ cho hắn ngủ đâu!”

-”Tể tướng, cho trẫm ở lại vs nàng ấy đưóc không?”

-”Cha, không được, đâu có chỗ cho hắn ngủ?”

-”Ta ngủ cùng giường vs nàng ấy!”

Ái Nguyệt nghe đến đây thì nhảy dựng lên, lao đến nhéo tai Nguyên Vũ:

-”Này, chàng mặt dày một vừa hai phải thôi nhá!”

Hắn như chờ sẵn chuyện này. Hắn liền gỡ tay nàng ra bế thốc nàng lên, quay ra nói vs cha nàng:

-”Nhạc phụ ngủ ngon!”

Cha nàng cười khò sỏ, lẩm bẩm:

-”Ngài liệu trước mọi việc còn hỏi ta làm gì?”

Hắn bế nàng ra đến cửa thì dừng lại, quay đầu nhìn cha nàng, nói:

-”Không làm thế sao có được trái tim nữ nhi của nhạc phụ?”

Nói xong liền bế nàng về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tân nương bỏ trốn(2)

(Trốn đâu mà trốn-_-)

Tiếng kèn trống ngày đại hôn náo nhiệt cả một vùng trời. Người ra kẻ vào đông nườm nượp, cỗ bàn vô cùng hoành tráng.

Trái ngược với cái không khí đại hôn đó, thì tân nương đang ngồi thu lu trong góc phòng, bất kì ai cũng không dám động đến nàng ta, chỉ cần tiến đến 1 bước là nàng ta dọa tự tử.

-”Tam tiểu thư, người hãy bỏ kéo xuống, nguy hiểm lắm!”

-”Cút đi, tất cả các người cút đi. Ai dám bước lên, ta chết cho các người xem!”

Đám nô tỳ mặt xám ngoét lại, hết lời khuyên ngăn thì Dao Cầm vẫn cầm kéo sẵn ở cổ, xem ra.....nàng ta chán sống rồi.

-”Đề đây cho ta!”

Ái Nguyệt từ tốn bước vào, nàng không hề biểu cảm một cảm xúc gì cả. Dao Cầm thấy nàng thì như phát điên phát dại, cầm kéo xông về phía Dao Cầm, miệng hét:

-”Là do ngươi, ta phải giết ngươi!”

Đám nô tỳ dạt hết ra, ôm nhau sợ hãi co dúm người. Mũi kéo chỉ còn cách tim Ái Nguyệt vài phân, nàng ngay lập tức túm lấy cổ tay Dao Cầm, bẻ ngược lại, đánh rơi cây kéo.

Nàng nhanh tay điểm huyệt Dao Cầm, nàng ta ngay lập tức bất động. Có lẽ do mấy ngày tuyệt thực nên sức lực không còn, tuy bị bất động nhưng Dao Cầm lại ngay lập tức ngã vào lòng Ái Nguyệt.

-”Các người ra ngoài đi, ta sẽ đích thân chuẩn bị cho tam tiểu thư!”

Nô tỳ đều rời ra ngoài, Ái Nguyệt giữ Dao Cầm trong lòng mình. Dao Cầm đột nhiên bật khóc:

-”Tỷ tỷ.....ta sai rồi.....”

-”Muội sai chuyện gì?”

-”Từ nhỏ đến lớn, ta luôn chỉ biết nghe theo mẫu thân. Phụ thân và đại phu nhân đều không ưa muội. Trong khi....tỷ...tỷ.....”

Dao Cầm khóc nức lên, những giọt nước mắt như viên trân châu lăn trên gò má mỹ nhân. Ái Nguyệt không cầm được lòng mà đưa tay lau nước mắt trên má Dao Cầm. Nàng dịu dàng ngồi xuống ghế, lấy lược chải tóc cho nàng ta.

Dao Cầm mắt một lúc để bình tĩnh lại,khi bình tĩnh lại thì nàng ta nhận ra Ái Nguyệt đã trang điểm xong cho mình.

Dao Cầm quay lại,cầm tay Ái Nguyệt,khẩn khoản:

-”Tỷ tỷ....giúp muội,muội cầu xin tỷ....muội....muội....muội không hề yêu anh ta”

Ái Nguyệt ôn nhu vuốt mái tóc Dao Cầm,hỏi:

-”Vậy tại sao muội lại muốn làm hoàng hậu?”

-”Muội vì nghe theo mẫu thân,bà muốn muội làm thế...và lại muội rất ngưỡng mộ bề hạ!”

-”Dao Cầm,ngưỡng mộ không phải yêu!”

-”Thật...thật....sao?”

Ái Nguyệt nhẹ nhàng gạt đầu,Dao Cầm siết chặt đôi tay đang nắm tay Dao Cầm

-”Tỷ tỷ,giúp muội,muội xin tỷ”

Ái Nguyệt nhìn Dao Cầm,có vẻ Dao Cầm đã không còn thù hận gì với nàng nữa,nàng ta thật sự đã hối hận.-”Dao Cầm,muội còn ghét ta không?”

-”Muội chỉ là đồ kị với tỷ thôi...”

Dao Cầm cúi gầm mặt,Ái Nguyệt đưa tay nâng cằm nàng ta lên.Dao Cầm nhìn nàng,nói với giọng khẩn khoản:

-”Tỷ,xin tỷ hãy giúp muội!”

-”Nhưng muội muốn ta giúp việc gì?”

-”Muội không muốn thành hôn!”

-”Ca này khó à nha,chờ tỷ nghĩ cách!”

Nàng đi lòng vòng trong phòng suy nghĩ.Đột nhiên có tiếng gõ cửa:

-”Nguyệt Nhi,Nguyệt Nhi!”

Là giọng Nguyên Vũ.

Nàng vội mở cửa,lập tức thấy hần mặt mày cau có.Dao Cầm thấy thế vội vàng hành lễ:

-”Hoàng th.....”

-”Không cần!”

Hất phất bay ra hiệu cho Dao Cầm đứng lên,hần kéo Ái Nguyệt lại gần,xoay trái xoay phải nhìn từ đầu đến chân.

-”Ê chàng khùng à?”

Quá chóng mặt,Ái Nguyệt liền hét lên.Hần lờm Dao Cầm rồi quy sang nghiêm nghị nhìn nàng:

-”Ta xem nàng có bị sao không.Nhưng sao nàng lại ở một mình với ả,nhờ ả làm gì nàng thì ai đền mẫu thân của con ta cho ta?”

Dao Cầm mặt lập tức trở nên buồn bã,Ái Nguyệt véo tai hần,lớn giọng:

-”Ai cho chàng gọi muội muội ta là ả?”

Nguyên Vũ mắt tròn mắt dẹt nhìn Ái Nguyệt:

-”Muội muội?Nhưng ả....”

-”Chuyện cũ dẹp hết,chàng đừng tiểu nhân như vậy!”

-”Được,nếu vậy ta nghe nàng!”

Nguyên Vũ ngồi xuống ghé,Ái Nguyệt lại gần Dao Cầm,cầm tay nàng ta lên,nói:

-”Muội gọi nô tỳ rồi vào phòng trong thay hi phục đi đã để ta tính tiếp!”

-”Nhưng...”

-”Thay đi!”

Dao Cẩm gọi nô tỳ rồi vào phòng trong, Ái Nguyệt vẫn bù đầu rồi óc suy nghĩ. Nguyên Vũ đưa tay kéo nàng lại gần, ôm nàng vào lòng.

-”Nàng nghĩ gì vậy?”

-”Ta nghĩ...”

Nói đến đây, nàng nhếch lên ở khóe miệng một nụ cười tinh quái. Nàng ghé miệng thì thầm vào tai Nguyên Vũ. Hắn liền bật cười, rồi gật đầu.

*Đón đọc chap 19 nha~ hết chap 18 òi~

~~~~~

Có ai bị Chan troll mà tin thật ko đấy

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trầm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Mọi người ơi ta nên viết tiếp hay dừng “Hoàng Hậu tinh quái, nàng ngồi yên cho trầm!”?

Ta đang dự định viết thêm vài truyện về chủ đề thầy trò, tổng tài, quân nhân, nhân sói, bách hợp nữa, ta có kha khá ý tưởng rồi.

Ai thích thể loại gì thì comment nhé, ta sẽ viết đoạn tặng các bạn thể loại đó. Thể loại nào nhiều yêu cầu nhất thì ta sẽ viết thể loại đó.

Liệu mọi người có tiếp tục đọc tác phẩm mới của ta không? Cho ta biết câu trả lời đi các nàng~

Kí tên

~Em chưa 18~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trầm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thái Hậu lâm nguy

Quân nhân

Cô vội vã ôm xấp tài liệu đến phòng tổng tư lệnh, chết cha cô ngủ quên mới đau chứ.

Hấp ta hấp tấp đến trước cửa cô định gõ tay gõ cửa thì cánh cửa liền mở ra. Woah~ Hôm nay cô có siêu năng lực à?

-”Em trễ 1 phút 24 giây!”

Giọng nói lạnh lùng chột vang lên. Tổng tư lệnh đang nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

-”Sao lại đến muộn?”

-”Dạ.....dạ.....thưa....em...em ngủ quên ạ!!!!”

Thôi xong, cuồng phong bão tố sắp nổi lên rồi ><

- "Từ mai em ngủ lại nhà tôi!"

*****

*Lời tác giả: Trích đoạn trong truyện quân nhân ta đang ấp ủ đó các nàng, cơ mà tặng được, không sao ^^

~~~~~

*Lời tác giả: Khoan khoan, ta nhắc này, ai ghét ngược không nên đọc chap này nha. Ta chả biết nó có ngược ghê gớm không cơ, vì khẩu vị ta khá nặng!!!!!!

Nàng nào có được thì đọc nha, vì chap này là chap xoay chuyển tình tiết chuyện mà. Hức, đọc xong đừng vác dao đuổi ta.....

~~~~~

- "Ngô Kiến, người vừa nói gì?"

Nguyên Vũ đứng dậy, ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo. Ngô Kiến run lấy bầy, nói:

- "Dạ.... dạ.... bẩm.... Thái Hậu... trúng độc.... ạ!"

- "Hồi cung!"

Hắn đứng phắt dậy, Ái Nguyệt liền đứng dậy, túm tay hắn lại:

- "Ta đi cùng chàng!"

Hắn khẽ gạt đầu rồi rảo bước ra ngoài trước. Nàng quay lại, bảo cha:

- "Cha, con vào cung một chuyến, cha với muội muội ở nhà chờ con về!"

Dao Cầm kéo tay nàng:

- "Tỷ tỷ, muội theo với!"

Nàng khẽ cốc đầu Dao Cầm:

- "Nha đầu ngốc, muội đi theo cha sẽ cô đơn chết mất!"

Dao Cầm xụ mặt, tỏ vẻ không vui cho lắm. Ái Nguyệt xoa đầu nàng ta, an ủi:

- "Ngoan, ở nhà trông chừng cha, nhờ đâu cha bắt nạt nhị phu nhân và mẫu thân tỷ thì sao?"

Dao Cầm chợt phì cười, cha thì chỉ biết ngơ ngơ ra nhìn. Ái Nguyệt quay ra bảo Ngô Kiến:

- "Đi thôi!"

Cha và Dao Cầm tiễn nàng ra khỏi cửa, Nguyên Vũ đã chờ nàng ở cạnh xe ngựa. Nhìn xe ngựa, nàng chợt nhăn nhó. Hắn đỡ nàng lên xe ngựa, hỏi:

- "Có chuyện gì không vui à?"

Nàng chui vào trong xe ngồi, lầu bàu:

- "Ôi không, ác mộng đòi ta!!!!!!"

Xe ngựa đi được một đoạn thì nàng như con say sóng, mặt mày xanh lét, ruột gan thì đảo lộn từng phèo. Cả người vô lực dựa vào lòng Nguyên Vũ. Miệng nàng thều thào:

- "Tiểu Ý, Tiểu Ý!"

- "Dừng xe!"

Hắn nói từ trong xe vọng ra, một tay giữ vai nàng, một tay vén rèm:

- "Tiểu Ý, nàng ấy bị sao đây?"

Tiểu Ý vội vàng leo lên xe, lấy trong người ra một lọ sứ nhỏ, lấy 1 viên thuốc nhét vào miệng Ái Nguyệt. Tiểu Ý cúi đầu:

- "Bệ hạ, nô tỳ đã mạo phạm!"

- "Không sao, mà người cho nàng ấy uống gì vậy?"

- "Nô tỳ cũng không biết, tỳ ấy bảo, khi nào thấy tỳ ấy đi xe hay đi kiệu mà bị như vậy thì cho tỳ ấy uống được này!"

Hắn hơi gật đầu rồi cho Tiểu Ý xuống xe, hắn ôm nàng vào lòng rồi ra lệnh cho xe đi tiếp.

Được một lúc thì nàng tỉnh dậy, thần sắc đã tốt hơn. Tỉnh dậy thấy bản thân đang nằm gọn trong lòng Nguyên Vũ, nàng giãy lên như cá mắc cạn, cố thoát bằng được khỏi vòng tay hắn.

Hắn gần như chẳng quan tâm nàng có vùng vẫy hay không nhưng tay vẫn giữ chặt nàng. Nàng dùng mọi cách để xoay chuyển nhưng vẫn không ăn thua nên đành bỏ tay chịu trận.

Nàng hậm hực ngồi trong lòng hắn, chung ra vẻ mặt giận dỗi đáng yêu không thể tả được. Hắn không kìm được lòng mà cúi đầu sang bên cạnh hôn lên gò má mịn màng của nàng.

Ái Nguyệt quay sang lườm nguýt:

- "Ai cho chàng ăn vụng chứ?"

- "Ta ăn quang minh chính đại mà!"

- "Lúc ta say xe chàng có tranh thủ lợi dụng không đấy?"

- "Không, ta không thích tranh thủ ta thích lợi dụng một cách quang minh chính đại!"

- "Chàng....."

Nàng lại chỉ viết cầm nín, thật phần hặn mà.

Bên trong tấm điện của Thái Hậu đang rất nhộn nhịp, Thái Hậu ngồi trên giường, luôn tay luôn chân chỉ trở nô tỳ sắp xếp bày biện. Bà cầm chiếc gương lên soi lại gương mặt mình. Đánh nhẹ tay vào tay nô tỳ đang trang điểm cho bà:

- "Lục nhi, đánh trắng thêm chút nữa, phải giống người bệnh thật chứ!"

Nô tỳ kia vâng dạ đậm thêm phấn cho bà. Vị thái y có vẻ bồn chồn lo lắng đi đi lại lại, mở hòm thuốc ra xem xét, rồi lại đóng lại, haizzz, phen này không cẩn thận ông mất đầu như chơi.

Một thái giám hốt ha hốt hải chạy vào:

- "Thái hậu, bệ hạ và Ái Nguyệt cô nương đang sắp đến đây rồi, người nhanh lên!"

Thái Hậu vội vàng nằm xuống, không quên bôi chút máu giả lên khóe miệng, rồi nhắc:

- "Làm tốt việc ta dặn dò, các người sẽ có thưởng. Nào, bắt đầu!"

Đồng loạt cung nữ và thái giám vâng lệnh, một cung nữ bê một chậu nước loang lổ máu chạy ra ngoài cửa, xém đâm vào Ái Nguyệt. Cung nữ vội quỳ xuống dập đầu:

- "Bệ hạ tha tội! Bệ hạ tha tội!"

Hắn cùng Ái Nguyệt gần như bỏ quên cung nữ ấy mà chạy vào. Thái y vội vàng can ngăn hai người:

- "Không được, bệ hạ. Không thể lại gần Thái Hậu được!"

Hắn tức giận đẩy thái y sang một bên, lại gần giường Thái Hậu, ngay lập tức một mùi gì đó vô cùng khó ngửi xộc vào mũi khiến hắn lùi lại. Thái Hậu ngồi trong giường, yếu ớt ngồi dậy, cố nói:

- "Bệ hạ, Người không được lại gần ai gia!"

- "Cơ mà...."

- "Thôi được rồi, chàng đừng cố chấp mà, Thái Hậu đã bảo vậy thì đừng lại gần Người."

Ái Nguyệt nhẹ nhàng đặt tay lên vai Nguyên Vũ an ủi. Ái Nguyệt hắt tay nàng ra, quay lại mắng xối xả vào mặt nàng:

"Nàng biết gì mà nói, hay là đây không phải mẫu thân nàng nên nàng không thương không xót? Nàng có còn lương tâm không?"

Cả tấm điện im phất như tờ, Ái Nguyệt cũng không ngờ hắt lại gắt lên với nàng như vậy. Nàng chỉ còn biết đứng chết trân một chỗ, mắt mở tròn to nhìn hắt, ánh mắt trống rỗng mà vô hồn.

Thái Hậu không ngờ trò đùa của mình lại đi quá xa đến mức này. Căn bản là bà muốn hắt và nàng sớm thành thân nên bà giả bệnh để có thể sớm xúc tiến hai đứa, ai ngờ...

Một giọt lệ lăn từ trên gò má Ái Nguyệt rơi xuống, nàng gượng một nụ cười yếu ớt, nhìn hắt nói:

"Đúng, ta không có lương tâm"

Rồi nàng quay người ra khỏi tấm điện.

Thái Hậu bước ra khỏi giường, đi đến sát thẳng mặt Nguyên Vũ, hắt chợt giật mình tỉnh ra:

"Nguyên Vũ, đây là cái tát của mẹ đối với một người con. Tại sao con có thể nặng lời với người con gái của mình như vậy hả?"

"Con....con...."

Hắt dường như vô lực, khuỵu xuống đất, hắt ngước lên nhìn Thái Hậu:

"Cơ mà Thái Hậu, người...."

"Ta không hề bị bệnh, ta chỉ giả vờ để hai đứa nhanh thành thân!"

"Giá mà ta bình tĩnh hơn...."

"Bây giờ không có giá như, người mau đuổi theo Ái Nguyệt đi!"

Hắt nghe xong liền đứng dậy lao ra khỏi tấm điện. Thái Hậu nhìn theo bóng dáng vội vã của hắt mà không nén được thở dài:

"Có lẽ ta đã sai sao Lục Nhi?"

Tỳ như tên Lục Nhi đỡ bà lại giường, cho người đến dọn dẹp sạch sẽ. Nàng ta khẽ nắm bóp vai cho bà, nói:

"Người không sai, chẳng qua là Người muốn họ sớm ở bên nhau thôi! Người yên tâm, sẽ không sao đâu"

"Mong là như vậy...."

~~~~~  
Ái Nguyệt bước đi một cách vô hồn, trong đầu nàng lặp đi lặp lại câu nói lúc nãy của hắt:

"Đúng, ta không có lương tâm, ta không có lương tâm, ta không có lương tâm,...."

Chân nàng bước đi một cách vô định, không điểm đến, mắt nàng chợt nhòa lệ từ lúc nào không hay. Nàng chợt nhận ra bản thân sao quá yếu đuối, chỉ một câu nói như vậy đã khiến tim gan nàng như bị xé làm trăm mảnh.

Cánh tay nàng bị giật lại, một vòng tay rắn chắc ôm lấy nàng. Nàng không hề phản kháng hay có biểu lộ gì. Giọng nói trầm trầm cất lên:

"Ta tìm được nàng rồi!"

Là hắt, là Thần Nguyên Vũ.

Nàng chỉ im lặng rơi nước mắt mà chẳng nói năng gì. Hắt kéo nàng ra, lau nước mắt cho nàng, khẽ nói:

"Ta không giận những gì nàng nói đâu, là trò đùa của mẫu hậu thôi!"

"Ta đâu có làm gì sai mà cần chàng không giận?"

"Nhưng những lời nói của nàng quả thực rất vô lương tâm"

Nàng chỉ cười khẩy, quay lại nhìn hắt hỏi:

"Thái Hậu, không cho chàng qua vì có lý do của bà, nhờ chàng trúng độc thật, Người sợ sẽ lây lan cho chàng mà chàng là vua một nước, mà nước một



ngày không thể thiếu vua.Ta hỏi chàng, chàng trúng độc,bệnh ra đây ai gánh vác đất nước?"

- "Càng nói ta càng thấy nàng vô tâm Nguyệt nhi ạ,mẫu thân ta bệnh ta không được quan tâm sao chẳng lẽ ta là vua nên ta không được quan tâm bà sao?"

- "Ta nói chàng không được quan tâm mẫu thân lúc nào?"

- "Nàng còn cãi ngang à,tại sao nàng lại vô lý như thế.Hay là mẹ nàng ốm nàng cũng đối xử với bà như vậy?"

Ái Nguyệt vung tay tát hấn,nước mắt lại một lần nữa vô định rơi trên gương mặt nàng,nàng nở một nụ cười chua chát.Hấn tròn tròn mắt nhìn nàng giọng hấn gần như hét lên:

- "Nàng dám tát trẫm?Nàng có tin ngay bây giờ ta có thể chém đầu nàng không?"

- "Có gì mà ta không dám?Bệ hạ muốn giết ta à,Người cứ làm nếu muốn!"

- "Nàng dám thách ta?"

Không nói đến lời thứ hai hấn rút kiếm bên hông chém về phía nàng.

Nàng tròn tròn mắt nhìn hấn.Máu từng giọt nhỏ xuống đất đỏ thẫm.Nhát kiếm chém ngang lưng Tiểu Ý.Hóa ra,nàng ta đã lao ra đỡ cho Ái Nguyệt từ lúc nào.

- "Tiểu Ý!"

Nàng đau đớn gọi tên thị tỳ thân cận,cô bé gượng gạo cười,thều thào nói:

- "Hạnh phúc nhất đời muội là được ở bên tỷ.Tỷ à,hãy tìm người có thể bảo vệ tỷ đến hết quãng đời còn lại nhé muội đi trước đây....."

- "Không thể được!!!!!!!!!!!"

Dạ Lang từ trong bóng tối lao ra ôm lấy Tiểu Ý,nước mắt anh ta cũng rơi từ bao giờ:

- "Tiểu Ý,muội không thể chết,ta còn chưa nói ta yêu muội,ta muốn cưới muội mà!!!!!!Đừng bỏ ta....."

Tiểu Ý yếu ớt đưa tay chạm nhẹ má Dạ Lang,nàng nở một nụ cười hạnh phúc,khẽ nói:

- "Thì chàng nói rồi đấy thôi!"

Nói rồi nàng lịm dần đi.

Dạ Lang quay sang quỳ trước mặt Ái Nguyệt,khẩn nài:

- "Tỷ tỷ,hãy cứu cô ấy đi!"

Nàng như giật mình tỉnh lại,nàng vội vã lấy thuốc nhét vào miệng Tiểu Ý.Nàng xé rách chỗ áo bị rách của Ái Nguyệt,bôi thuốc vào rồi đưa lọ thuốc cho Dạ Lang:

- "Ngươi hãy cầm số thuốc này,thay 2 ngày 1 lần cho ta,nhanh nhất có thể quay về núi gặp sư phụ,ông ấy sẽ giúp được.Nhanh lên,mạng sống của cô ấy phụ thuộc vào ngươi!"

Dạ Lang gật đầu ôm lấy Tiểu Ý dùng khăn công đi mắt.Nàng quay sang nhìn Nguyên Vũ đã vô hồn dựa vào tượng đá từ bao giờ.Nàng cầm lấy thanh kiếm hấn đánh rơi cắt lên ngón tay mình,nhỏ 1 giọt máu xuống đất.Hấn nhìn nàng đầy hốt hoảng:

- "Nàng đang làm gì vậy?"

Buông kiếm một cách không còn sức sống,nàng quay lưng đi,nói:

- "Đó là giọt máu cắt đứt mọi quan hệ giữa chúng ta!"

- "Nàng...."

Lúc hấn gọi theo thì nàng đã dùng khăn công bay đi mất.

Chạm chân đến một khu rừng trúc,nàng mệt mỏi lết đi trong vô vọng.Bấy lâu nay cái thứ tình cảm hấn giành cho nàng là gì?Nàng gần như đã đi miết đến một mỏm đá,dưới đó là một dòng sông....nàng quá mệt mỏi rồi....nàng không hề biết mình đã đi đến đâu nàng cứ bước chân đi....

"Ủm"

Bọt nước văng lên tung tóe, có lẽ từ đằng xa cũng có thể nghe được tiếng động lớn như vậy.

Nàng cảm thấy mát quá, có lẽ nàng sắp được đến một nơi mà ở đó nàng sẽ không đau khổ nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trăm!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 20: Kiều Ảnh công chúa

Một màu trắng...

Một khoảng trắng vô định....

Ta là ai...

Tiếng nói ở đâu vậy....

- "Thái tử, hình như nàng ấy đang dần tỉnh lại!"

- "Rồi, ngroi ra ngoài đi"

- "Vâng!"

Nàng mơ màng mở mắt, một nam nhân đang ngồi cạnh giường nàng, chăm chú nhìn nàng với vẻ lo lắng.

- "Cô nương, cô không sao chứ?"

Nàng muốn ngồi dậy, nhưng cơ thể gần như tê liệt, không thể ngồi dậy. Đầu.... tại sao đầu đau như vậy?

Nam nhân kia đỡ nàng ngồi dậy, cẩn thận chèn gối sau lưng nàng. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, ngơ ngác hỏi nam nhân kia:

- "Đây là đâu?"

- "Cô nương, đây là Yên Hư điện!"

Nam nhân kia kéo chăn lên đắp ngang ngực nàng, hỏi:

- "Cô nương, cô là ai? Tên cô là gì? Nhà cô ở đâu?"

- "Tôi? Tôi là ai?"

Trong đầu nàng chỉ là một khoảng trắng vô định, nàng là ai? Tên nàng là gì? Nhà nàng?

Về mặt nàng ngơ ngẩn như người mất hồn, miệng lâm nhâm. Nam nhân kia khẽ thở dài, nói:

- "Có lẽ đúng như ngự y nói, nàng bị mất trí nhớ rồi!"

Mất trí nhớ? Trí nhớ của nàng.... mất rồi ư?

~~~~~  
Thần Điện quốc....

- "Ngô Kiến, cậu.... nói.... gì? Nguyệt.... Nguyệt... nhi... mất tích... ư?"

Vừa nói dứt câu thì đại phu nhân ngắt lẹm. Không chỉ riêng gì ở phủ tể tướng mà bên trong hoàng cung cũng một màu u ám.

Thần Nguyên Vũ thần sắc khó coi, về mặt băng giá. Cảm giác hàn khí âm độ bao quanh hần. Vị công công đứng bên cạnh hơi run rẩy, khẽ lẩm bẩm:

- "Kì lạ, sao lại lạnh như vậy?"

Ái Nguyệt sau khi buông lời tuyệt giao với hần đã biến mất không tung tích. Là hần sai, ngàn sai vạn sai là hần. Phải chỉ lúc đó hần bình tĩnh hơn, phải chỉ

hắn không đôi co với nàng thì có lẽ lúc này....

Mọi thứ trở nên hỗn loạn, cảm vệ quân được huy động lung sục khắp nơi mà cũng chẳng thấy nàng đâu. Cha nàng đích thân dẫn người đi tìm nàng.

Trái với không khí hỗn độn đó, thì tại Yên Hư điện của Dịch Hư quốc. Nàng ngồi chăm chú nghe nam nhân đó kể về nơi này. Nhưng nàng là ai, rốt cuộc chính nàng cũng không rõ nữa.

Nàng quay sang hỏi nam nhân đó:

- "Ngài là ai?"

Người đó hơi ngớ ra rồi cười xòa:

- "Thật thất lễ, mai huyên thuyên quên mất giới thiệu. Ta là Phong Định, thái tử Dịch Hư quốc!"

- "Dịch Hư quốc? Nơi này là Dịch Hư quốc?" - "Có vẻ nàng không phải người ở đây?"

- "Ta không biết..."

- "Thôi được rồi, nàng nghỉ ngơi đi, ta không làm phiền nữa!"

Phong Định bước ra khỏi điện, Lập An hộ vệ khẽ hỏi:

- "Thái Tử, cô nương đó ngủ ở đây, vậy người ngủ đâu?"

Phong Định ghé tai Lập An, nói nhỏ:

- "Bỏn thái tử ngủ lại chỗ người!"

- "Thái... thái... từ...?"

Phong Định cười sáng khoái, vỗ bộp bộp vai Lập An:

- "Không cần sợ hãi, bỏn thái tử hứa sẽ nhẹ tay"

Lập An mặt ngày càng khó coi, khổ sở nói:

- "Thái tử, người không thể...."

Phong Định không nhịn được phá lên cười gần như mất hết tôn nghiêm hoàng tộc, hắn cười như thể chưa bao giờ được cười, tay ôm bụng cười, tay chỉ chỉ Lập An:

- "Người xem người đó ta mới dọa người một chút người đã sợ xanh mặt vậy rồi!"

Lập An đúng là rất dễ trêu chọc, bình thường hắn không mấy biểu lộ cảm xúc. Trên chiến trường, khi đối diện với kẻ địch thì hắn khiến đối thủ kinh hồn bạt vía. Còn lúc bình thường hắn giống một tiểu mỹ thụ đáng yêu hay xấu hổ.

Không phải Phong Định hắn cong mà là Lập An chọc cười rất vui.

~~~~~
Hai ba ngày sau, nàng dần dần khỏe lại, có thể ra ngoài đi lại, gần như đã bình phục hoàn toàn.

Phong Định đưa nàng đi loanh quanh vườn thượng uyển, nàng như một cô nương mới lớn, nàng xung quanh với vẻ mặt hiếu kì. Phong Định nhìn thấy không thể nhịn được cười. Hắn xoa xoa đầu nàng, kéo tay nàng đến một căn lầu ngói, nàng gần như rất kiêu kì, chẳng nói gì.

- "Này, ta bảo này!"

Nàng chủ động mở lời, hắn cảm thấy có chút gì đó vui vẻ, liền mỉm cười hỏi lại:

- "Nàng nói đi!"

- "Ngài cứu được ta ở đâu?"

- "À, ta thấy nàng dạt vào bờ sông Kiều Ninh, nên đã cứu nàng về!"

Nàng gật gù, nhưng vẫn không thể nhớ ra tại sao mình lại rơi xuống đó.

Hắn lại nói:

-”À này!Nàng muốn có một cái tên chứ?”

- “Tên?”

-”Đúng thế,gọi nàng mãi nghe cũng kì,ta có thể đặt tên cho nàng chứ?”

Nàng khẽ gật đầu,hắn nói cũng đúng,không thể không có một cái tên để gọi được.

Phong Định đi đi lại lại suy nghĩ,chợt âm thanh “thánh thót” của công công vang lên:

-”Hoàng hậu giá lâm!”

Hắn nở nụ cười tươi,đến gần hoàng hậu,cúi xuống hành lễ:

-”Định nhi bái kiến mẫu hoàng!”

-”Đứng lên đi,Định nhi cô nương kia là ai?”

Hắn liền quay lại,lau kéo tay nàng đến gần hoàng hậu.Nhẹ nhàng nói:

-”Mẫu hoàng,nàng ấy là người con rể với người hôm nọ,cô nương trên sông Kiều Ninh!”

Rồi quay sang nói với nàng:

-”Nàng mau hành lễ đi!”

-”Không...cần....”

Giọng hoàng hậu chợt trở nên run rẩy,bà tiến đến ôm gương mặt nàng,ôm vào lòng,khóc thảm thiết:

-”Anh nhi,con vẫn còn sống,con quay lại với mẫu thân rồi,con còn sống!”

Cả nàng và Phong Định lẫn người hầu đều ngớ người ra,Phong Định liền hỏi:

-”Mẫu hoàng,người nói vậy là sao?”

Hoàng hậu nghẹn ngào nói:

-”Định nhi,còn có một muội muội nữa,năm ấy giao chiến với Thần Điện quốc ta đã giao nó cho một thị tỳ trông để đi tìm con.Nhưng khi quay lại thì thị tỳ ấy đã bị giết,đứa trẻ cũng chẳng còn!”

Nàng gỡ hoàng hậu ra,nghi hoặc nhìn bà:

-”Hoàng hậu,người có nhầm không?Sao người có thể nhận dân nữ là nữ nhi của người được?”

-”Là vết bớt phượng hoàng đỏ chói trên tay con!”

Quả thật trên tay nàng có một vết bớt phượng hoàng.Tiếng bàn tán đám người hầu ngày càng nhiều.Phong Định cũng không thể tin vào mắt mình.Nữ nhân này là muội muội hắn sao?

Hoàng hậu bật khóc trong nỗi sung sướng,bà nắm tay Phong Định và nàng,vui sướng nói:

-”Phong Định,đây là muội muội con,Kiều Ảnh công chúa!

-”Kiều Ảnh công chúa?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trăm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tái ngộ

Cũng đã một năm kể từ ngày nàng nhận lại mẫu thân và trở thành công chúa. Dịch Hư quốc như hồ thêm cánh khi có nàng là công chúa đương triều. Ở Dịch Hư quốc, nam nữ đều bình đẳng. Hậu cung cũng có thể tham gia vào việc chính sự.

Dịch Hư quốc từ một nước thấp cổ bé họng, chỉ biết trong chờ vào các nước mạnh hơn thì giờ đây đã có thể độc lập kinh tế, lương thực, kênh mương. Đến mùa nước dâng cao, dân chúng không còn lo sợ phải chạy lũ nữa.

-”Vụ này lại được mùa rồi bà con ơi!”

-”Lâu lắm rồi tôi mới được cầm cây lúa trĩu bông như thế này!”

-”Dịch Hư quốc ta đúng là trời thương rồi!”

-”Tất cả là nhờ Kiều Ảnh công chúa, từ khi người trở thành công chúa đương triều, cuộc sống nhân dân ngày càng sung túc hơn!”

-”Giờ tôi có đủ tiền đưa Lục nhi nhà tôi lên kinh dự thi rồi!”

-”Chúc mừng bà!”

-”Chúc Kinh Lục nhà bà sớm đỗ quan to để về vàng cho cả làng!”

-”Vâng, vâng, cảm ơn mọi người. Tất cả là nhờ đại ân đại đức của Kiều Ảnh công chúa, nàng quả là thánh nhân!”

Đâu đâu cũng tràn đầy tiếng cười nói hạnh phúc, muôn dân đều ca ngợi công đức của Kiều Ảnh công chúa. Nàng dường như trở thành một vị thánh sống trong lòng mọi người.

Tại một túp lều ở kinh thành, hai nam nhân ngồi điềm tĩnh nghe ngóng tình hình, một nam nhân cất tiếng:

-”Bệ hạ,....”

-”Ngô Kiến, đừng gọi ta là bệ hạ!”

-”Vâng, công tử!”

Thần Nguyên Vũ khẽ đảo mắt nhìn xung quanh, đâu đâu cũng thấy người người ca ngợi Kiều Ảnh công chúa. Hắn có chút hiếu kì về vị công chúa này, Dịch Hư quốc đầu năm trước còn sang xin hắn viện trợ, vậy mà giờ đây.....

Có vẻ như vị công chúa này không thể xem thường.

Bỗng ở dưới vang lên tiếng nói:

-”Kiều Ảnh công chúa đi vi hành kia!”

Tiếng nói khiến tất cả mọi người đều đổ xô ra đường, chính Nguyên Vũ hắn cũng là người hiếu kì, nhưng hắn chỉ ngồi từ trên quan sát.

Kiều Ảnh công chúa cười một con tuần mã song hành cùng Phong Định thái tử. Hai người đi đến đâu đều có tiếng tung hô đến đó. Do ở quá xa nên Nguyên Vũ chưa nhìn được rõ mặt. Nhưng hắn có cảm giác rất thân thuộc với cô công chúa này.

Bất chợt, nàng dừng ngựa đi vào túp lều hắn đang ngồi. Thật là cơ hội tốt để xem dung mạo nàng.

Kiều Ảnh cùng Phong Định bước vào túp lều. Phong Định ghé tai nàng thì thầm:

-”Này nhóc con, sao lại vào đây?”

-”Đã bảo ko đc gọi muội là nhóc con, huynh có tin ta bắt cóc Lập Hộ của huynh không?”

-”Ấy ấy, Kiều An công chúa, muội cứ bình tĩnh, nóng nảy quá, muội bắt mất Lập Hộ, ta chơi với ai?”

-”Hừ!” Ông chủ đích thân dẫn nàng lên lầu cao nhất, lên đến nơi, ông lớn tiếng:

-”Mời các vị đang ngồi trên này có thể xuống lầu dưới ngồi để nhường chỗ cho công chúa không ạ?”

-”Không cần!”

Nàng liền ngăn lại

-”Dạ?”

Ông chủ quán chợt ngo người không hiểu.

-”Ta cũng là khách đến ăn, ông không cần làm vậy!”

-”Dạ vâng vâng! Vậy để tiểu nhân đi chuẩn bị đồ ăn cho người!”

Choang!

Chiếc chén trên tay Nguyên Vũ rơi xuống, hần dường như đông cứng lại khi nghe giọng nói quen thuộc ấy.....

-”Công tử, công tử! Kiều Ảnh công chúa.....”

Ngô Kiến tò mò quay sang nhìn nàng, khi chợt nhận ra nàng chính là Hoàng Ái Nguyệt, nữ nhi tể tướng. Nhưng tại sao lại là Kiều Ảnh công chúa?

Nguyên Vũ dường như không tin vào mắt mình. Chính là nàng, nàng ấy chính là nữ nhân mà hần tìm kiếm bấy lâu nay.

Hần vội vàng đi sang bàn nàng ngồi, vẻ mặt nhu tình xem lẫn vui sướng chưa bao giờ xuất hiện trên mặt hần, miệng hần lắp bắp:

-”Nguyệt nhi, là nàng, là nàng phải không?”

Kiều Ảnh ngơ ngác quay sang nhìn hần, nam nhân này là ai? Tại sao gọi nàng là Nguyệt nhi?

-”A....đau....”

Kiều Ảnh tay ôm lấy đầu, lông mày nhíu lại, dường như có một luồng khí tức lửa về trong đầu nàng. Nam nhân này thực rất quen, nhưng tại sao tìm nàng lại có cảm giác đau nhói?

Trán nàng túa ra từng giọt mồ hôi, mặt nàng chợt trở nên tái nhợt. Phong Định vội vã đứng dậy bế nàng lên, khó chịu nhìn Nguyên Vũ, nói:

-”Công tử, người này là muội muội ta, có lẽ người đã nhầm muội ấy với ai khác!”

-”Xin lỗi, tại hạ đã thất lễ, mong thái tử bỏ quá cho. Chỉ là công chúa rất giống với nương tử sắp cưới của ta!”

-”Trong nhân gian người giống nhau không thiếu!”

Nói dứt lời, Phong Định ôm nàng rời khỏi tửu lâu.

Nguyên Vũ cũng rời quán ngay sau đó. Đêm nay, hần sẽ đột nhập vào cung để kiểm tra lại lần nữa.

Sau khi được ngự y bắt mạch và cho uống thuốc, cơn đau đầu dường như không còn, nhưng nàng lại có chút ấn tượng về nam nhân kia, có cảm giác rất quen, rất thân thiết, nhưng tìm lại đau nhói khi nghĩ đến.

-”Hoàng thượng giá lâm!”

Kiều Ảnh bước xuống giường định hành lễ thì ngài đã xua tay ra hiệu không cần. Ông lại gần giường, đỡ nàng ngồi dậy, hỏi:

-”Ảnh nhi của ta, con thấy trong người thế nào? Khỏe hơn chưa?”

-”Ảnh nhi tạ ơn phụ hoàng quan tâm, con đã khỏe hoàn toàn rồi!”

Ông phát tay ra hiệu cho người hầu lui ra ngoài, ông cúi nhẹ lên đầu nàng, trách móc:

-”Tiểu yêu tinh, cha con với nhau còn tính đến ơn nghĩa, không có ai ở đây cứ thoải mái đi!”

-”Dạ, thưa phụ hoàng!”

Ông liền chỉ chiếc bình mà lúc nãy vị công công cầm theo đã đặt trên bàn, hỏi nhỏ:

-”Con gái, uống chút không?”

Nàng chợt phì cười, phụ hoàng của nàng tuy nghiêm khắc với hoàng huynh nàng nhưng trái lại, ông rất yêu thương và chiều chuộng nàng.

Nàng khẽ gạt đầu rồi cùng ông ôm bình rượu treo lên mái điện ngồi.

Hôm nay là một đêm không trăng, trời hầu như cũng không có một vì tinh tú nào. Nàng ngửa cổ uống một hớp rượu, quay lại chống cằm hỏi ông:

-”Phụ hoàng, người có tin vào cảm giác không?”

-”Tiểu yêu quái,có ý trung nhân rồi sao,sao lại hỏi linh tinh thế?”

-”Phụ hoàng,người cứ trêu con là con giận đấy!”

Ông cười xoa xoa đầu nàng,nói:

-”Tin thì ta có tin chứ,gióng như lần Ly nhi (Hoàng Hậu đương triều Dịch Hư quốc) đưa con đến chỗ ta và nói con là nữ nhi mà năm xưa ta với mẹ con bị mất tích.Ngay từ lúc mới gặp con ta đã cảm thấy vô cùng quen thuộc và ta đã có cảm giác con chính là nữ nhi của ta. Và ta càng chắc chắn hơn khi giọt máu của ta và của con tan vào nhau trong đá thử máu.Con nói xem,cảm giác của ta có đúng không?”

Nàng trầm ngâm uống rượu rồi suy nghĩ,chả mấy chống mà bình rượu hết veo,phụ hoàng nàng lúc này mới nhận ra:

-”O hay tiểu yêu tinh này,con uống hết không để phần cho phụ hoàng sao?”

-”O.....phụ hoàng,con buồn ngủ quá.....con đi ngủ!”

Nói rồi nàng gục vào vai ông,ông nhìn nàng cười khổ.Bế nàng quay lại phòng ngủ.Ông đặt nàng lên giường rồi gọi người hầu vào chăm sóc cho nàng.

Còn bản thân ông ngay sau đó đã quay lại bên mẫu hoàng nàng.

~~~~~  
Gió ngoài trời hiu hiu thổi,trời dường như báo hiệu mai sẽ có một trận mưa.những chiếc lá khô rơi xuống nền đất,không khí thoang thoang se lạnh,có lẽ sắp vào thu.

Trong màn đêm,một bóng hắc y nhân thoăn thoắt trên mái điện Tây Nghi.Nhẹ nhàng đáp thân xuống hành lang,hắn khẽ khàng mở cửa đi vào,chợt một chiếc phi tiêu từ phía giường bay xẹt qua mặt hắn,cùng tiếng nói lạnh lùng:

-”Ai?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trầm!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 22: Quen

-”Người là ai?”

Nàng phi thân đến áp chế hắn vào tường.Nguyên Vũ cười tà sau lớp bịt mặt,đưa tay ôm eo nhỏ của nàng.Kiều Ảnh tức giận dí sát tay chèn cổ họng hắn:

-”Tên biến thái,ngươi dám động vào bốn công chúa?”

-”Có là công chúa thì nàng cũng là thê tử của ta!”

Nói rồi hắn cầm tay nàng rồi xoay người nàng lại,ôm nghiêng vào lòng:

-”Nguyệt nhi,ta rất nhớ nàng,về với ta,được không?”

Tên nam nhân thối tha,nàng đã bảo nàng không phải Nguyệt nhi hay thê tử gì kia của hắn.Tự đứng ở đâu lại có nột tên gọi ỏi đất hỏi nhận là phu quân nàng chứ.

-”Đây tên kia,ta nói ngươi nghe,ta không quen biết người,đừng nhận xằng!”

Hắn cầm tay nàng vén ống tay áo lên.Vết bớt phượng hoàng lập tức đập vào mắt hắn.Điều đó càng chứng minh,nàng chính là Nguyệt nhi.

Nhưng tại sao nàng lại nói không quen biết hắn?Hay là nàng còn giận hắn?Liệu nàng còn thương hắn không?

Tự đứng thấy hắn ngơ ngẩn như người mất hồn,nàng đâm ra lại động lòng,khẽ đập nhẹ tay vào cánh tay hắn,nói khẽ:

-”Đây tên kia!”

-”À hở?”

-”Sao tự xưng người nghệ sĩ ra thế?”

-”Không có gì...Này Nguyệt nhi...”

-”Hây da,đã bảo người ta không phải Nguyệt nhi của người mà!”

-”Ta bảo phải là phải!”

-”Xú nam nhân,người thật có chấp,còn không mau biến đi!”

Hắn ghi nàng vào lòng,xoay người nàng lại,cường bạo cưỡng hôn nàng.

Kiều Ảnh mở to mắt đầy ngạc nhiên,nụ hôn này....quá đỗi quen thuộc...nam nhân này.....hơi ấm của hắn....tại sao lại quen thuộc đến thế.

Dần dần nàng cũng chấp nhận nụ hôn đó,quen....nó quen lắm....sao nàng không nghĩ ra...

Nước mắt chọt lặn trên gò má nàng,Nguyễn Vũ giật mình buông nàng ra,hốt hoảng:

-”Nàng làm sao vậy?Ta đã làm gì sai sao?”

Nàng chỉ lắc đầu,lệ vẫn tuôn rơi trên má.Nàng nắm áo hắn,ngước đôi mắt ngấn lệ lên,nghe nói:

-”Người là ai?Ta với người quen nhau đúng không?Tại sao ta không thể nhớ ra người?”

Rồi nàng gục dần vào vai hắn mà bật khóc,hắn là ai,là ai?Tại sao lại quen thuộc đến vậy?

Hắn dường như nhận ra...là nàng bị mất trí nhớ...nhưng tại sao lại trở thành công chúa Dịch Hư quốc.Nàng là con gái tể tướng mà.

Bỗng ngoài cửa có tiếng nói:

-”Công chúa,người sao vậy?Nô tỳ vào được chứ?”

Nguyễn Vũ giật mình ôm nàng lăn lên giường. Thị tỳ chỉ ngó vào rồi đi ra ngay.Nhưng,hiện tại,hắn đang ôm nàng và nàng nằm trên người hắn.

Kiều Ảnh xấu hổ định leo xuống thì hắn giữ nàng lại,để nàng áp đầu lên ngực,thì thầm:

-”Cho ta ôm nàng đi”

-”Xú nam nhân!”

Nguyễn Vũ không quan tâm,nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.Kiều Ảnh bức bối vì không thể làm được gì,tên này ôm chặt chế đi được.Cơ mà...hắn đẹp trai phết chứ.

Ngón tay nàng vuốt theo từng đường nét trên mặt hắn,tên nam nhân này đẹp trai ghê ta.Hum...người hắn cũng ấm nữa,tên này vào mùa đông ôm hắn thay bình sưởi được đấy.

Ngáp ngáp ngáp dài mấy cái,nàng cũng dần lơ mơ chìm vào giấc ngủ.

Ngoài trời gió hiu hiu thổi,bên trong căn phòng một đôi uyên ương đang ôm nhau chìm vào giấc ngủ.Sóng gió ngoài kia còn nhiều.Sẽ rất khó để có thể đưa họ về bên nhau.

~~~~~  
-”Tiểu Ý,muội đâu rồi?”

-”Muội đây muội đây!”

Tiểu Ý đang luôn tay luôn chân dọn thức ăn ra bàn đá,vết thương của nàng đã gần như khỏi hoàn toàn,chờ một thời gian nữa có thể xuống núi trở về.

Huyết Từ lão nhân ra ăn cơm mà mặt khó đăm đăm như nhà mất gạo,Mà mất gạo còn đỡ,đằng này thì...

-”Ý nhi,muội há miệng ra ta đút cho nào!”

-”Huỳnh này kì quá à ~”

-”Ngoan há miệng,ta thương!”

-”A~”

-”Huỳnh mau ăn đi!”

-”Muội dứt cho ta ta mới ăn!”

-”Nhõng nhẽo quá cơ! A nào!”

-”A~”

Trời xanh có thấu không vậy? Tại sao ta phải ngồi đây xem chúng nó dứt cho nhau ăn vậy trời? Ta....ta cũng muốn có người dứt cho ta ăn mà.....giời ơi.....Đồ đệ chết tiệt,khi không lại gửi hai của nợ này đến cho ta. Từ khi a đầu kia khỏi,là y như rằng chúng nó cho lão ăn mật òn nguyên ngày,riết rồi,lão chết vì ngọt mật.....

P/S:au lười quá,thôi chap sau au up bù vậy.Xin lỗi nhá:((((

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trăm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chọc giận nhằm người

Trời đã gần sáng,Nguyên Vũ ngồi dậy,cẩn thận đặt nàng nằm ngay ngắn,hôn nhẹ lên trán nàng,thủ thi:

-”Nguyệt nhi,ta sẽ sớm khiến nàng nhớ ra!”

Hắn bước ra mở cửa sổ,luyến tiếc nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đang say sưa ngủ rồi phi thân qua cửa sổ biến mất.

~~~~~

-”Công chúa,người mau thức dậy đi!”

Kiều Ảnh cả đêm được ôm một thân thể ấm áp nên giờ nàng vẫn tham lam ngủ nướng trên giường.Đám cung nữ đều thở dài,chưa bao giờ thấy công chúa dậy trễ.Hôm nay sao lạ vậy?

-”Thái tử giá lâm!”

Phong Định một thân tiêu sai bước vào.Hắn hất tay để nô tỳ ra ngoài,hắn đến bên giường vỗ nhẹ vào má nàng:

-”Ảnh Nhi đến giờ lên triều rồi!”

Nàng ngái ngủ khó chịu quay mặt vào trong,lấy chăn trùm kín mặt.Phong Định bất lực nhìn nàng.Rồi hắn lật nàng nằm sấp....

BÓP!

Phong Định vỗ mạnh vào thí thí nàng,Kiều Ảnh giật nảy mình ngồi dậy,tay xoa xoa thí thí,mếu máo nhìn Phong Định với ánh mắt đầy ai oán:

-”Huỳnh dám đánh ta?”

-”Có gì mà ta không dám chứ?”

-”Rồi,huỳnh cứ chờ đấy!”

-”Ta chờ xem,muội làm gì ta!”

-”Gọi muội dậy làm gì?”

Kiều Ảnh ưỡ oai ngáp ngán ngáp dài bước xuống giường khoác áo,đám người hầu bước vào lau mặt,súc miệng cho nàng.Phong Định đến bên bàn trang điểm xem tới xem lui rồi mở miệng:

-”Hôm nay có thái tử Lương Hà quốc sang!”

-”Hửm,thì sao chứ?”

Nàng theo nữ tỳ ra sau bình phong thay y phục.Phong Định tiếp tục nói:

-”Liên quan đến muối!”

Nô tỳ cẩn thận mặc lên người nàng từng lớp y phục,giờ trời đã trở lạnh nên áo trong cũng dày hơn một chút,tai nàng vẫn nghe Phong Định nói,im lặng nghĩ ngợi xem là chuyện gì.

Cuối cùng nô tỳ mặc lên người nàng lớp áo bào màu trắng,thêu hoa tiết màu xanh lam vô cùng tinh xảo.Nàng bước ra tiến đến bàn trang điểm,Phong Định tránh sang một bên để nàng ngồi.Tay hấn mân mê một cây trâm bạch ngọc,miệng nói:

-”Có lẽ sẽ là cầu hôn muối!”

Nàng cầm giấy điều lên thắm môi cho son đều hơn,khẽ nhếch môi cười nhạt,nàng lạnh nhạt nói:

-”Qua được thử thách của muối hẳn nói chuyện cầu hôn!”

Đã có rất nhiều nước mang lễ vật sang cầu hôn nàng,lần nào nàng cũng đặt ra các câu hỏi để thử tài trí và lần nào họ cũng ngậm ngùi đắng cay ra về. Phong Định vẫn không thể hiểu nổi,những câu hỏi của nàng lấy từ đâu ra.Ngũ thư,Tứ kinh đều không phải.Rốt cuộc nó nằm trong bộ học nào vậy?

Nói là trang điểm nhưng nàng cũng không làm gì nhiều.Nàng chỉ thoa lên mặt chút nước hoa hồng tự tay điều chế.Phấn chỉ dặm một chút cho gọi là có,đôi môi hồng nàng chỉ thoa lên đó chút son hồng tự làm.Nàng cũng không biết tại sao lại điều chế được mấy thứ này. Mọi thứ đều vào đây xong xuôi,nàng chỉnh trang lại đầu tóc rồi theo Phong Định ra kiệu lên triều.

Đến gần điện,nàng đã thấy một đoàn người đứng ngoài điện,trên tay họ đều bê những khay rất lớn,dưới chân còn có vô số hòm to hòm nhỏ,nàng khẽ cười khẩy,chẳng lẽ nàng chỉ đáng giá bằng này?

(Autiền,tiền,tiền*mắt sáng rực*

Kiều Ảnh:thật mắt mặt-_-

Phong Định:hau,viết tiếp đi,tý ta đưa đi ăn

Au*mắt sáng part 2* *gật đầu lia lịa* *tí tòn viết tiếp*

Kiều Ảnh:thua-_-)

-”Thái tử điện hạ giá đáo!Công chúa điện hạ giá đáo!”

-”Thái tử thiên tuế,thiên tuế,thiên thiên tuế!Công chúa kim tuế,kim tuế,kim kim tuế!”

Các văn võ bá quan trong triều đều hướng họ mà hành lễ.Chếch góc phía dưới long ngai là thái tử Lưỡng Hà quốc,hắn cũng hướng họ nắm quyền cúi người hành lễ.

-”Bình thân!”

Phong Định thay lời Kiều Ảnh nói,cả hai bước lên ghế ngồi dành riêng cho họ bên cạnh long ngai.

Bên trái long ngai là ghế của thái tử.Bên phải là ghế của hoàng hậu.Bên cạnh ghế hoàng hậu là ghế của công chúa đương triều.Hôm nay ghế của hoàng hậu trống,Kiều Ảnh lo lắng quay sang hỏi nhỏ phụ hoàng:

-”Phụ hoàng,mẫu hậu đâu?”

Ông gần như chột dạ,khẽ đắng háng rồi nói:

-”Hoàng hậu cảm thấy không khỏe nên không thể thiết triều!”

Kiều Ảnh nghi hoặc nhìn phụ hoàng,nàng khẽ ngoắc tay ra sau gọi Tiểu Vệ Từ - tiểu thái giám hầu cận bên cạnh hoàng thượng,nói thì thầm:

-”Ngươi nói xem tại sao mẫu hậu ta không thiết triều?”

Tiểu Vệ Từ cũng không dám lớn tiếng chỉ dám thì thầm vào tai nàng:

-”Bẩm công chúa,nô tỳ nói ra sợ bệ hạ sẽ nổi giận!”

-”Có bốn công chúa,ngươi yên tâm!”

-”Bẩm công chúa,đêm qua bệ hạ đến chỗ hoàng hậu nghỉ lại qua đêm!”

Nói chừng đó cũng đủ khiến nàng hiểu,nàng hất tay cho Tiểu Vệ Từ về chỗ,rồi ý nhị qua sang phụ hoàng nở một nụ cười đầy hàm ý.

Những hành động của nàng đều được thái tử Lưỡng Hà quốc thu hết vào tầm mắt. Trăm nghe không bằng mắt thấy, dân gian đồn không bằng chính mình xác thực. Nàng quả là một tuyệt thế yêu cơ.

Làn da trắng sứ, đôi mắt to tròn long lanh như nước hồ thu, chỉ cần một cái quay đầu ngoái nhìn cũng khiến con tim lay động. Đôi môi anh đào mọng đỏ khiến người ra không kìm chế mà muốn cắn. Nàng mang một vẻ đẹp khiến người khác muốn bảo vệ, nhưng cảm giác từ tận trong xương tủy nàng đã mang cái khí thế bức người của bậc cường giả.

-”Anh nhi, đây là thái tử Lân An của Lưỡng Hà quốc!”

Kiều Ảnh đưa mắt sang nhìn Lân An thái tử. Ánh mắt nàng âm thầm đánh giá hắn. Thật là một nam nhân ngọc thụ lâm phong, ngũ quan cân xứng, đôi mắt thâm trầm, chiếc mũi cao hoàn hảo, đôi môi mỏng bạc đầy yêu mị, chiếc cằm góc cạnh tạo nên một gương mặt đẹp không góc chết. Mỹ nam này quả thật quá yêu nghiệt! Ngoài mặt nàng giữ một vẻ mặt lạnh lùng, nhưng trong lòng thì tí mị phần tích như muốn mở xẻ hắn ra xem tại sao hắn đẹp như vậy.

Lân An bị vẻ lạnh lùng của nàng khiến hắn thấy gượng gạo, hắn bèn lên tiếng trước:

-”Lân đâu ra mắt công chúa, quả như lời đồn. Công chúa đúng là một tuyệt sắc giai nhân!”

Nàng khẽ mỉm cười với hắn, một nụ cười vừa xa cách vừa thân thiện, đẹp đúng chuẩn hoàng tộc. Rồi nàng cất giọng, nói:

-”Thái tử nói quá, ta không đến mức đó, thật khiến thái tử chê cười!”

Dường nụ cười của nàng khiến hắn ngáy ngất. Tiếng nói của nàng thánh thót như tiếng chuông bạc, quả thực rất dễ nghe. Hắn dường như nghĩ ra gì đó, quay sang phía phụ hoàng nàng nói:

-”Tâu bệ hạ, thần vốn nghe Dịch Hư quốc cảnh đẹp vô vàn, chẳng hay bệ hạ có thể ân chuẩn cho thần đi du ngoạn ngắm cảnh được không?”

Hoàng thượng gật đầu cười, nói:

-”Trẫm cũng không phải kẻ hẹp hòi, tuy hoàng cung Dịch Hư quốc không đẹp bằng quý quốc, nhưng vẫn mời thái tử nghỉ ngơi lại!”

-”Tạ ơn bệ hạ!”

-”À đúng rồi!”

Tưởng rằng cuộc nói chuyện sẽ dừng lại ở đây, nhưng phụ hoàng chợt nói sang chỗ nàng:

-”Anh nhi sẽ phụ trách xuất cung du ngoạn cùng thái tử, có người của quốc dẫn đường sẽ biết nhiều chỗ đẹp hơn!”

Nàng ngạc nhiên nhìn phụ hoàng, ông cười ẩn ý nhìn nàng. Thôi rồi, ông trả thù nàng chuyện hồi nãy rồi. Phụ hoàng, người chờ đấy!

Nàng quay ra định từ chối thì thấy ánh mắt mong chờ của Lân An. Giời ạ, mỹ nam là huyết tử của nàng. Đừng nhìn ta như vậy, người rất đẹp, bổn công chúa rất mềm lòng, đừng nhìn ta như vậy.

Cơ mà mỹ nam thì kệ mỹ nam, ta không thể hạ mình đi theo chỉ đường cho hắn được, đúng vậy. Ta sẽ không đi. Hạ quyết tâm, nàng tươi cười nói:

-”Ồ! Được đón tiếp thái tử là vinh dự của ta!”

Lân An khẽ thở phào nhẹ nhõm, hắn cứ tưởng rằng nàng sẽ từ chối chứ

Hắn nào biết trong lòng nàng đang tự xi và chính mình ngàn vạn lần, đầu nói một đằng, miệng nói một nẻo. Thôi, mỹ nam đúng là yêu nghiệt mà.

Mà cũng tại phụ hoàng nàng hết nàng đưa ánh mắt đầy oán hận nhìn phụ hoàng và hoàng huynh. Còn họ có vẻ hả hê lắm. Được rồi, để xem Ta xử hai người ra sao!

Hoàng thượng tâm tình chợt vô cùng vui vẻ, liền cho bãi triều. Ông ngay lập tức khởi giá đến Phụng cung cùng Phong Định, vốn ông định quay lại cười châm chọc nàng thì thấy nàng đáp lại bằng một nụ cười vô cùng quý dị rồi nàng liền quay đi. Ông quay sang Phong Định:

-”Định Nhi, ta thấy có cảm giác chẳng lành!”

-”Con cũng thấy lạnh lạnh sống lưng!”

Tối đó, đã đến giờ dùng thiện mà không thấy Phong Định và hoàng thượng đâu. Một lúc sau thấy công công đến báo hai người họ bận việc nên sẽ ăn sau. Hoàng hậu chợt buồn quay vào bàn ngồi. Kiều Ảnh cười hi hi gấp món cho bà. Có nàng cùng ăn khiến bà cũng bớt buồn. Sau khi cùng phụ hoàng xử lý công việc, Phong Định chợt thấy đói bụng. Đang định gọi Lập An thì không thấy Lập An đâu. Hắn toan loạn chạy đi tìm khắp nơi đều không thấy. Chợt thấy phụ hoàng cùng đang cùng nô tỳ tìm kiếm ai đó.

Ông vội vàng lại gần con trai, vừa thở vừa hỏi:

-”Con thấy mẫu hậu con đâu không?”

-”Mẫu hậu ở Phượng cung với Ảnh Nhi mà!”

Phụ hoàng nàng chợt giật mình, Phong Định nói xong cũng chợt dạ, hai người liền đồng thanh:

-”Ảnh nhi?”

Rồi không ai nhắc ai, cả hai đều vội vã chạy đến Tây Nghi điện.

Bên trong Tây Nghi điện, vang ra tiếng cười nói khúc khích:

-”Ảnh nhi, con xem con lại thua Lập An hộ vệ rồi!”

Lập An hướng nàng nắm quyền, cúi đầu nói:

-”Công chúa lại nhường!”

Nàng khó chịu hất tay, sai người cất bàn cờ, vẫy vẫy mẫu hậu cùng Lập An ngồi xuống, Lập An lắc đầu nói:

-”Công chúa và hoàng hậu thân phận tôn quý, sao thần có thể....”

-”Im!”

Nàng chợt quát lớn khiến cả hoàng hậu lẫn Lập An đều giật mình. Kiều An cau mày nhìn Lập An rồi nói:

-”Huynh không ngồi ta chặt chân!”

Lập An bất an nhìn sang hoàng hậu, bà chỉ hiển từ gạt đầu. Lúc đó anh mới dám ngồi xuống. Khoảng cách giữa chủ và tớ gần như xóa nhòa, ba người họ trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Lập An đang kể những lần bị thái tử bắt nạt thì Ngôn Ngôn chạy vào, bẩm báo:

-”Bẩm công chúa, bệ hạ và thái tử đang đến!”

-”Tốt, người cứ nói như ta dặn! Ra ngoài đi!”

Hoàng hậu và Lập An đều ngơ ra nhìn nàng. Nàng mỉm cười bí hiểm, ghé miệng nói nhỏ với họ.

Hoàng hậu lúc đầu thất kinh không nghe, nhưng vì nàng làm nũng quá, nên bà đành chiều ý. Còn Lập An thì không dám cãi nàng, thái tử còn không trêu được nàng. Hẳn là thái tử?

Lập An thầm than thở trong lòng:

-”Bệ hạ và thái tử xui xẻo rồi!”

Lập An y lệnh nàng lẫn vào góc tối, còn hoàng hậu theo nàng lên giường ngủ. Quả thực lâu rồi bà chưa được ngủ chung cùng con gái, đêm nào cũng bị bệ hạ vằn vò. Tối nay xem ra có thể thoát khỏi rồi.

Nén trong điện nàng chợt tắt, chỉ còn vài phòng khác sáng. Hoàng thượng và thái tử mới đến giữa sân đã thấy phòng ngủ tắt đèn, không cam lòng, liền gọi nô tỳ ra.

-”Người nói xem có phải hoàng hậu ở trong đó không?”

Phong Định tiếp lời ngay sau đó:

-”Có Lập An không?”

Nô tỳ kia khẽ gật đầu, từ từ nói:

-”Tâu bệ hạ, tâu thái tử! Hoàng hậu và Lập An hộ vệ đều trong đó!”-”Vậy mau gọi họ ra!”

Phong Định liền nói. Nô tỳ kia lắc đầu, nói tiếp:

-”Sau khi dùng thiện, công chúa đã mời hoàng hậu và cho gọi Lập An hộ vệ đến. Công chúa nói, buổi tối hay mơ ác mộng nên mới làm vậy!”

Hoàng thượng chợt nhớ đến nụ cười quỷ dị của nàng lúc sáng. Phong Định cũng chợt ngộ ra. Thôi, chọc nhầm người rồi.

Tối đó Kiều Ảnh ôm hoàng hậu ngủ ngon lành. Hơi ấm của bà khiến nàng nhớ đến bóng dáng ai đó. Đầu tiên là một người nam nhân với nụ cười ngốc nghếch, luôn miệng gọi nàng là Bảo Yến. Rồi một nam nhân khác, một nam nhân vô cùng tuấn mỹ, hắn gọi nàng luôn miệng, chỉ lặp đi lặp lại “Nguyệt nhi, Nguyệt nhi!”

Nước mắt nàng chảy dài trên gò má, tay nàng chơi vơi theo bóng dáng nam nhân đó. Hắn cũng đưa tay về phía nàng, nhưng xa quá nàng không thể với tới, nàng chỉ biết tuyệt vọng hét lên:

-”Thần Nguyên Vũ!”

Nàng ngồi bật dậy, nước mắt đã ướt đẫm gương mặt. Hoàng hậu cũng vị tiếng hét của nàng khiến bà bật tỉnh. Bà lo lắng lại gần lau nước mắt cho nàng:

-”Thần Nguyên Vũ là ai vậy?”

Nàng ngước lên chỉ thấy gương mặt lo lắng của mẫu hậu và Lập An. Nàng cũng không biết Thần Nguyên Vũ là ai. Đột nhiên trong mơ thấy nam nhân đó ngày càng xa tầm tay mình, nàng chỉ còn biết vô thức hét lên như vậy. Thần Nguyên Vũ? Hắn là ai?

Nàng quay sang nhìn Lập An, nói:

-”Nhờ người một chuyện!”

Lập An thấy nàng rơi nước mắt thì chỉ biết im lặng gật đầu. Không lẽ nàng mơ thấy gì rất kinh khủng sao?

-”Người có thể điều tra vì sao ta rơi xuống sông Kiều Ninh và đến đây không?”

Lập An hơi giật mình, nàng là người của hoàng tộc theo lẽ không ai được điều tra. Nhưng đây là chính nàng nói, điều đó khiến hắn vô cùng khó xử.

Hoàng hậu dịu dàng ôm nàng vào lòng, quay ra bảo Lập An:

-”Người cứ điều tra đi, trong nước không có tin hỷ mở rộng sang cả nước láng giềng. Đặc biệt quan tâm đến Thần Điện quốc, rõ chưa?”

Lập An gật đầu rồi lặn vào bóng tối, tuy mang trong lòng đầy nghi hoặc. Nhưng chủ tử đã ra lệnh hắn chỉ biết làm theo.

Sáng hôm sau nàng đã khôi phục diện mạo vui vẻ thường ngày. Mẫu hậu cùng nàng lên triều. Nàng và mẫu hậu chỉ biết bụm miệng cười. Nếu không cẩn thận họ sẽ bỏ ra cười mất. Phía trên long ngai hoàng thượng và thái tử mắt hiện rõ quang thâm to đùng. Người không biết sẽ nghĩ chính sự mệt mỏi nhưng nào ai biết được rằng, Bệ hạ không được ôm hoàng hậu ngủ nên ông trằn trọc cả đêm. Thái tử cũng không khác gì, vắng hơi của Lập An một đêm khiến hắn vô cùng bồn chồn khó chịu.

Hoàng hậu và nàng cứ ngồi tùm tùm cười cả buổi triều. Cũng chẳng ai biết lý do mà cũng chẳng ai dám hỏi.

Buổi triều kết thúc một cách nhanh chóng, trong khi nàng định kéo tay Lập An và mẫu hậu đi thì bị hoàng thượng và Phong Định giữ lại.

Hoàng thượng cười cười bảo người bê một vò rượu đến, cười cười nói:

-”Con gái, phụ thân sai rồi, ta không nên chọc giận con. Con bỏ qua cho ta được chứ, trả mẫu hậu con cho ta được chứ?”

Phong Định lại gần nàng cười cười như muốn hòa giải, nói:

-”Ảnh nhi, muội để Lập An về với hoàng huynh được không? Rồi lúc nàng muội muốn đi chơi ta sẽ đưa muội đi!”

Ai nhìn thấy cảnh này chắc sẽ không tin vào mắt mình. Quả là thế gian này điều gì cũng có thể xảy ra.

Kiều Ảnh chỉ còn biết tùm tùm cười. Xem ra trêu họ vậy đủ rồi. Nàng khẽ đẩy Lập An và mẫu hậu về phía trước, quay người đi ra cửa điện nói:

-”Trả hai người đó!”

Ngôn Ngôn vội bê bình rượu hoàng thượng ban đi theo Kiều Ảnh. Hoàng thượng vội vã đưa hoàng hậu về Phụng cung, ông thực sự rất nhớ bà. Nhớ hơi ấm của bà.

Phong Định thì vui sướng ôm Lập An quay quay mấy vòng, báo hại Lập An đầu óc quay cuồng như say sóng, chân đứng không vững. Phải để Phong Định công về.

Hoàng thượng và Phong Định chợt nhận ra rằng trêu ai chứ trêu Kiều Ảnh không bị ngược xác cũng bị ngược tâm

Tối đến nàng leo lên mái điện ngồi. Không có phụ hoàng hay hoàng huynh. Kiều Ảnh mỉm cười khi nghĩ đến nụ cười của phụ hoàng và hoàng huynh. Nàng nâng bình lên tu một ngụm rượu. Trăng đêm thật đẹp, nhưng mà nàng lại không có tâm tình thưởng thức.

Nàng không biết rằng nếu nàng biến mất, không biết có ai bỏ hết để đi tìm nàng không? Có ai vui mừng khi tìm thấy nàng không? Có ai vui mừng mong

nàng quay trở về không?

P/S:xin lỗi vì đã chen miệng vào phần ở trên nha.À,sắp có cảnh H rồi.Các tình yêu muốn nặng,nhẹ hay trung bình nào?Commet nha♥♥♥♥♥

Mà au chột nhận ra,lượng đọc của mọi người đã giảm đi,hình như là từ 11/6.Hôm đó lại là sinh nhật au:((((

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trầm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ta gọi ngươi là Thần Nguyên Vũ!

Một buổi sáng có lẽ sẽ vô cùng yên ả nếu như tên Lãnh An kia không đến quấy rầy nàng.Mới sáng ra,nàng vừa đặt thí thí xuống ghế để ăn sáng thì hần xộc đến,nói là muốn cùng nàng đến trường sớm.Thật phiền chết đi được,nếu không phải tại phụ hoàng thì nàng đã không khổ như này.Một bình rượu chưa thấm vào đâu đâu.

Khó cái thân nàng,đến bữa sáng cũng phải mang lên xe ngựa ăn.Và hiện tại nàng đang ngồi trong xe ngựa ngập ngất ngập dài.

Bước xuống kiệu,nàng song hành cùng hần đi vào.Nàng chọn cho mình con tuần mã quen thuộc.Nàng dẫn ngựa đi ra đã thấy Lãnh An chờ ở ngoài,hần nhìn phía nàng nở một nụ cười yêu mị.Mỹ nhân này....thật yêu nghiệt.

Nàng vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh,trèo lên ngựa.Đi đến gần chỗ Lãnh An,nói:

-”Thái tử,mời người chơi vui về!”

Rồi nàng phóng ngựa vào rừng,Lãnh An nhếch môi phóng ngựa phi theo nàng.

Lâu rồi không ra khỏi cung,đây gần như là cơ hội thoải mái vui chơi của nàng.Nàng trên ngựa uy dũng như đại bàng,không thua kém bất kì nam nhân nào.

Mũi tên của nàng cứ vun vút bay,nàng bắn mũi nào là trúng đó.Binh lính nhặt được vô số thú rừng.Trong đó có một con hổ khá lớn.

Bốp bốp bốp

Chợt có tiếng vỗ tay sau lưng nàng,là Lãnh An,hần cất tiếng ca ngợi cô:

-”Kiều Ảnh công chúa quả là danh bất hư truyền,hôn nay được mở rộng tầm mắt.Quả là khiến người ta thán phục!”

Xu nịnh?Nàng cười khẩy,rồi lịch sự đáp lại:

-”Thái tử quá khen,Ảnh nhi chỉ là múa rìu qua mắt thợ!”

Chợt,một chiếc phi tiêu từ đâu nhằm hướng nàng phóng tới,nàng liền đưa kiếm đánh bay mũi tiêu đó.Ánh mắt Lãnh An không còn nét đùa cợt nữa,hần thận trọng nhìn xung quanh.Ánh mắt trở nên âm trầm hơn rất nhiều.

Sát khí gần như bao xung quanh nàng và Lãnh An,xem ra lâu không đánh đấm,nàng có cơ hội giãn gân cốt rồi.

Nàng bắn một mũi tiêu vào bụi cây bên cạnh,chỉ nghe tiếng hự rồi ngã xuống của người đó.Nàng cười mỉa,cất tiếng:

-”Chư vị có hứng cùng đi săn thì bước ra chúng ra cùng trở tài!”

Đáp lại nàng là một tiếng hét lớn:

-”SÁT!”

Đùa?Chưa biết ai là người chết!

Hàng chục mũi kiếm sáng loáng đồng loạt nhắm nàng lao đến.Ngay lập tức trong ống tay nàng phóng đến những mũi tiêu nhỏ xíu cắm phập vào cổ họng đám hắc y nhân.

Đám này đổ xuống thì có đám khác xông lên,khinh nữ nhi?Hay lắm,xem hôm nay các ngươi có toàn thân không?

Chúng chìa kiếm lao vào nàng như hổ đói thấy mồi.Mũi kiếm lao đến như muốn đoạt mạng nàng.Nàng bật người bay lên,đứng chính giữa mũi kiếm của chúng,cả đám gần như thất kinh.Kiều Ảnh rút kiếm bên hông quay một lòng chém đứt cổ đám hắc y nhân.

Chỉ còn một đám đứng phía trước, Kiều Ảnh gần như càng đánh càng hăng. Lãnh An ở sau khẽ nhủ mầy, như này hấn sẽ không có cơ hội.

Nàng thả người ngồi xuống ngựa, thúc ngựa phi đến đám còn lại. Tên cầm đầu sợ hãi giục thuộc hạ:

- "Nhanh bắn tên đi!"

Đám thuộc hạ run rẩy bắn tên, nàng dùng kiếm chém bay mũi tên. Mũi tên bay đến cắm phập vào cây. Nàng không thể kìm được sát khí trong người, nàng cầm kiếm lia ngang về phía trước. Thanh kiếm sắc bén chém ngang cổ chúng một nhát chí mạng. Tên đầu sỏ lấy thuộc hạ làm khiên che thân rồi chạy mất. Nàng rút trâm trên đầu, nhắm đúng cổ hấn mà phi tới.

Phập!

Chiếc trâm cắm thẳng vào cổ hấn từ đằng sau. Hấn trợn tròn mắt rồi ngã xuống. Kiều Ảnh như TuLa từ địa ngục, nàng nhẹ nhàng điều khiển ngựa lại gần tên đầu sỏ. Tuấn mã nhàn nhã đạp lên người hấn, Kiều Ảnh nhìn tên đầu sỏ chết không nháy mắt mà cười ha hả. Nàng cười như kẻ khát máu, miệng buông một câu:

- "Chết như này còn quá nhẹ nhàng với các ngươi!"

Ánh mắt Lãnh An càng ngày càng tối lại, hấn âm thầm xuất giữa hai ngón tay một hòn đá nhỏ. Nhắm chân ngựa mà phi đến.

Hòn đá đập vào chân khiến con ngựa như điên lên, nó giơ hai chân về phía trước rồi phi nước đại mất hút.

Kiều Ảnh ghim chặt dây cương, cố gắng để ghim nó lại. Ngưng càng ngày nó phi càng hăng. Mà theo nàng nhớ thì phía trước là vực sâu. Nếu không nhanh chóng ghim con ngựa lại, nàng sẽ mất mạng. Nghĩ đến đây, gương mặt nàng ngày càng thất sắc.

Nàng cảm nhận thấy không xa đằng sau có tiếng vó ngựa. Là Lãnh An? Giờ cô mới để ý, hấn này giờ không giúp cô hạ đám hắc y nhân, tại sao giờ lại xuất hiện?

- "Nguyệt nhi, Nguyệt nhi!"

Tiếng gọi thân thuộc từ đâu vang đến. Nàng liền đưa mắt nhìn thì từ phía sau có một nam nhân phi nước đại đến, là nam nhân đó, nam nhân đã đột nhập phòng nàng. Là nam nhân trong giấc mộng đó. Tại sao nàng lại có cảm giác vui sướng khi thấy hấn?

Hấn phi đến gần nàng rồi nhào sang ôm nàng ngã bay xuống đất. Hai con ngựa không người điều khiển vẫn cứ thế phi xuống vực, rồi tiếp đó là tiếng hí thảm thương của con ngựa.

Lăn vài vòng trên mặt đất, Kiều Ảnh được Nguyên Vũ ôm trọn trong lòng. Hấn từ từ mở mắt, kéo nàng đứng dậy, phui hết bụi và cò khô trên người nàng, quần áo nàng có vài chỗ đã rách. Hấn lo lắng nhìn nàng, cuống quýt hỏi:

- "Nàng không sao chứ? Xương cốt không gãy mất cái nào chứ?"

- "Thần Nguyên Vũ, ngươi trù ta gãy xương à?"

Nguyên Vũ giật mình, mắt mở tròn. Nắm vai nàng, nhìn nàng với ánh mắt chờ mong, thận trọng hỏi lại:

- "Nàng vừa gọi ta là gì cơ?"

- "Ta gọi ngươi là Thần Nguyên Vũ!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Quái, Nàng Ngồi Yên Cho Trẫm!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.